

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

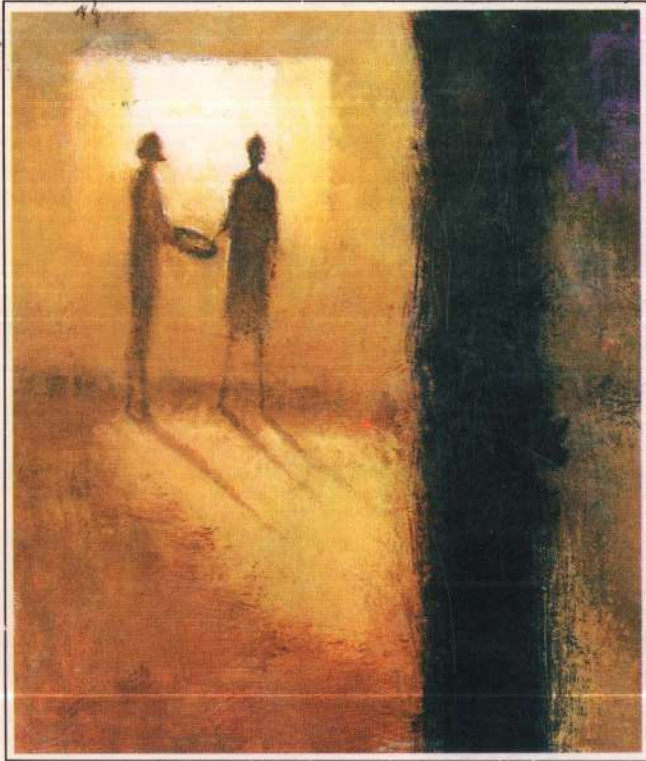
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jane Bowles AĞIRBAŞLI İKİ HANIMEFENDİ

Türkçesi

AYLA NTMEN

Jane Bowles
AĞIRBAŞLI
İKİ
HANİMEFENDİ

CAN

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

ISBN 975-510-575-1

© Copyright Jane Bowles, 1943 / Onk Telif Ajansı /
Can Yayınları Ltd. Şti. (1996)

**Bu kitap İstanbul'da, Can Yayınları'nda dizildi,
Eko Basımevinde basıldı ve ciltlendi. (1996)**

Ücretsiz PDF Dizi: www.rantey.org

Jane Bowles AĞIRBAŞLI İKİ HANİMEFENDİ

ROMAN

Türkçesi
AHU ANTMEN

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul

Tel: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 - Fax: 252 72 33

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://canley.org>

Özgün adı
Two Serious Ladies

Ünlü Amerikalı besteci ve yazar *Paul Bowles*'ın karısı olan *Jane Bowles*, eşiyle birlikte uzun yıllar Avrupa, Orta Amerika, Meksika ve Seylan'da göçebe bir hayat yaşadıktan sonra Tanc'a'ya yerleşti. Bir roman, bir oyun ve kısa öyküler dışında fazla ürün vermeden genç yaşta geçirdiği bir beyin kanaması sonucu okuyamaz ve yazamaz duruma gelince yazarlık yaşamı sona erdi. 40'lı yılların en ünlü yazınsal kişiliklerinden biri olan *Jane Bowles*'ın *Ağırbaşlı İki Hanımefendi* adlı romanı, eleştirmenlerce modernist romanın kilometre taşlarından biri olarak nitelenmiştir.

Christina Goering'in Alman bir ana-babanın çocuğu olan babası Amerikalı bir sanayici, annesi seçkin bir ailenin kızı, New Yorklu bir hanımefendiydi. Christina yaşamının ilk yarısını kente bir saat kadar uzaklıkta, annesinden miras kalan çok güzel bir evde geçirdi. Ablası Sophie ile çocukluklarında birlikte büyüdükları ev de burasıydı.

Küçükken öteki çocuklar Christina'yı pek sevmezdi. Bu yüzden pek acı çektiğı söylenemez, çünkü daha küçük yaşlarda bile çevresinde olup bitenlere karşı ilgisini azaltan çok hareketli bir iç yaşamı vardı. İlgisi öylesine azdı ki o günlerde moda olan özentilere asla yüz vermemiştı; başka kızlar onu on yaşındayken eski moda biri olarak görüyorlardı. Daha o zamanlar tek bir kişinin bile saygısını kazanmadan kendilerini önder sanan birtakım din bağınazlarına benziyordu.

Christina arkadaşlarının aklına bile gelmeyecek düşünceler yüzünden korkunç derecede kaygılanırdı; herhangi bir çocuğun dayanılmaz bulacağı bir toplumsal konumu sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Arada sırada bir okul arkadaşı ona acıyıp arkadaşlık etmeye çalışır, ama Christina buna teşekkür edeceğine o anki inancı neyse yeni arkadaşını da o yöne çekebilmek için elinden geleni yapardı.

Kızkardeşi Sophie ise tam tersine, okuldaki herkesin hayranlığını kazanmıştı. Şiir konusunda belli bir yeteneğı

vardı, bütün zamanını kendisinden iki yaş küçük, Mary adında sessiz bir kızla geçiriyordu.

Christina on üç yaşındayken saçları çok kıızıldı (büyüdüğünde de neredeyse aynı kızılığı koruyordu), yanakları etli ve pembeydi, burnuysa soyluluk belirtileri taşıyordu.

O yıl Sophie hemen her gün Mary'yi öğle yemeğine eve getiriyordu. Yemekleri bittikten sonra Sophie içine çiçek koyacak iki sepet bulur, Mary'yi ormanda yürüyüşe götürürdü. Sophie, Christina'nın bu yürüyüşlere katılmasını yasaklamıştı.

"Sen de kendine yapacak bir şey bul," derdi Sophie Christina'ya. Ama Christina'nın kendi kendine yapacak hoş bir şey bulması çok zordu. Pek çok zihinsel savaşım vermeye alışkındı –genellikle de dinsel türden– ve başka insanlarla birlikte olmayı, onlarla birlikte oyunlar düzenlemeyi yeğliyordu. Bu oyunlar, genellikle ahlak dersi içeren oyunlardı, çoğunlukla Tanrı da işin içine giriyordu. Ama başka kimse bu oyunlardan zevk almıyordu, Christina günün büyük bir bölümünü yalnız geçirmek zorunda kalıyordu. Birkaç kez Mary ile Sophie gibi ormana gidip tek başına çiçek toplamayı denedi, ama güzel bir buket yapabilecek kadar çok çiçekle dönememekten korktuğu için öyle çok sepet alıyordu ki yanına, bu yürüyüşler zevkten çok eziyet oluyordu.

Christina'nın dileği bir öğleden sonra Mary'nin kendisine kalmasıydı. Çok güneşli bir öğleden sonra Sophie piyano dersi için içeri girdi, Mary de tek başına çimenlerde oturuyordu. Durumu fark eden Christina koşarak eve girdi. Yüreği heyecanla çarpıyordu. Pabuçlarını, çoraplarını çıkardı, kısa, beyaz bir iç etekle kaldı. Bu pek hoş bir görüntü sayılmazdı, çünkü Christina o sıralar epeyce kilolu, bacakları da dolgundu (Uzun boylu, zarif bir bayan olacağını söylemek olanaksızdı). Koşarak bahçeye çıktı ve Mary'ye, "Bana bak, şimdi sakın gözlerini benden ayırma," dedi. "Güneşe tapınma dansı yapacağım. Sonra sana

Güneş yerine Tanrıyı, Tanrı yerine Güneşi yeğlediğimi göstereceğim. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Mary. "Şimdi mi?"

"Evet, hem de hemen buracıkta." Christina birden dans etmeye başladı. Beceriksizce yapılan bir danstı bu, hareketleri birbirini tutmuyordu. Sophie evden çıktığında, Christina ellerini dua eder gibi önünde birleştirmiş, bir öne bir arkaya koşuyordu.

"Ne yapıyor bu?"

"Güneş dansı galiba," dedi Mary. "Burada oturup onu izlememi istedi."

Sophie, durmadan daireler çizen, ellerini havada artık güçsüzce sallayan Christina'nın yanına gitti.

"Sinsi şey," diyerek Christina'yı yere itti.

Bu olaydan sonra Christina, Sophie'den uzun bir süre uzak durdu, bu nedenle Mary'den de. Ama bu arada Mary ile birlikte olmak için bir fırsat daha çıktı; bir sabah Sophie'nin korkunç bir diş ağrısı tutmuş, mürebbiyesi onu hemen bir dişçiye götürmek zorunda kalmıştı. Bu durumdan habersiz olan Mary, Sophie'yi evde bulacağını düşünerek öğleden sonra geldi. Christina çocukların sık sık toplandığı kuledeydi, Mary'yi gelirken görmüştü.

"Mary," diye seslendi. "Yukarı gel!" Mary yukarı çıktığında Christina ona kendisiyle çok özel bir oyun oynamak isteyip istemediğini sordu. "Oyunun adı, 'Bütün günahların için seni bağışlıyorum'. Giysilerini çıkarmak zorundasın."

"Eğlenceli mi?"

"Biz eğlenmek için değil, oynamak zorunda olduğumuz için oynuyoruz."

"Peki. Hadi oynayalım," dedi Mary ve elbiselerini çıkardı. Christina, Mary'nin başından eski bir çuval geçirdi, önünü görebilmesi için çuvala iki delik açtı, sonra beline bir ip bağladı.

"Gel, günahlarından arınacaksın. Kendi kendine hep şöyle diyeceksin: Tanrı günahlarımı bağışlasın."

Mary ile birlikte telaş içinde merdivenleri inip bahçeden geçerek ormana doğru koştular. Christina tam olarak ne yapacağını bilmiyordu, ama çok heyecanlıydı. Ormanın kıyısındaki dereye geldiler. Derenin kıyısı yumuşaktı, çamurluydu.

"Su kıyısına gelsene," dedi Christina. "Galiba günahlarını böyle temizleyeceğiz. Çamurun içinde durman gerekecek."

"Çamurun oraya mı geleyim?"

"Çamurun içine. Günahların ağzında acı bir tat bırakmıyor mu? Bırakıyor olmalı..."

"Evet," dedi Mary duraksayarak.

"Öyleyse bir çiçek gibi temiz ve saf olmak istiyorsun, ha?"

Mary yanıt vermedi.

"Şuraya yatıp üzerine çamur sürmeme, sonra da temizlememe izin vermezsen sonsuza kadar lanetli kalacaksın. Sonsuza kadar günahkâr mı olmak istiyorsun? Kararını ver."

Mary siyah başlığının altında bir şey söylemeden duruyordu.

Christina, Mary'yi yere itti, çuvalın üzerine çamur yığmaya başladı.

"Çamur soğuk," dedi Mary.

"Cehennemin ateşi sıcak," diyerek yanıtladı Christina. "Bunu yapmama izin verirsen, cehenneme gitmezsin."

"Çabuk ol."

Christina iyice heyecanlanmıştı. Gözleri parlıyordu. Mary'nin üzerine çamuru yığdıkça yığdı, sonra, "Artık derenin içinde arınmaya hazırsın," dedi.

"Hayır, n'olur suya girmeyeyim, sudan nefret ederim. Sudan korkarım ben."

"Korkularını unut şimdi. Tanrı seni izliyor ve seni hâlâ bağışlamadı."

Mary'yi yerden kaldırdı, onu kollarında taşıdı, dereye girdi. Kendi pabuçlarını, çoraplarını çıkarmayı unutmuştu. Bütün giysileri çamur içinde kalmıştı. Mary'yi suya batırdı. Mary çuvalın deliklerinden Christina'ya bakıyordu. Kurtulmaya çalışmak aklına gelmiyordu.

"Üç dakika yeterli," dedi Christina. "Senin için küçük bir dua okuyacağım."

"Ah, yapma n'olur," diye yalvardı Mary.

"Olmaz," dedi Christina gözlerini göğe doğrultarak.

"Yüce Tanrım. Bu kızı oğlun İsa gibi temiz kıl. Suyun çamuru temizlediği gibi sen de onu günahlarından arındır. Şu giydiği siyah çuval onun günahkârlığını kanıtlıyor sana."

"Yeter," dedi Mary fısıldayarak. "Kendi içinden söyle sen de duyabilir seni. Ne çok bağırıyorsun."

"Üç dakika doldu galiba," dedi Christina. "Gel canım, artık kalkabilirsin."

"Hemen eve koşalım," dedi Mary. "Soğuktan öleceğim."

Eve doğru koşmaya başladılar, sonra kuleye çıkan merdivenleri tırmandılar. Bütün pencereler kapalı olduğu için kule odası sıcaktı. Christina birdenbire kendini kötü hissetmeye başladı.

"Git," dedi Mary'ye, "git de banyoda iyice temizlen. Ben resim yapacağım." Çok kaygılıydı. "Bitti," dedi kendi kendine, "oyun sona erdi. Kurulandıktan sonra Mary'ye gitmesini söyleyeceğim. Eline birkaç renkli kalem de veririm, evine götürsün."

Mary bir havluya sarınmış olarak banyodan çıktı. Hâlâ titriyordu. Düz saçları sıırılsıklamdı. Yüzü her zaman olduğundan daha küçük görünüyordu. Christina başını başka yöne çevirdi. "Oyun bitti," dedi, "yalnızca birkaç dakika sürdü zaten. Sen de kurumuşsundur, ben dışarı çıkıyo-

rum." Havlusunu omuzlarına daha sıkıca saran Mary'yi orada bırakarak odadan çıktı.

* * *

Yetişkin bir kadın olarak Christina Goering çocukluğunda sevildiğinden daha çok sevilen biri olmadı. New York dışındaki evinde arkadaşı Bayan Gamelon ile birlikte yaşıyordu.

Üç ay kadar önce, Bayan Goering salonda oturmuş dışarıda yaprakları dökülen ağaçlara bakarken hizmetçisi bir konuğu olduğunu haber vermişti.

"Bay mı bayan mı?" diye sordu Bayan Goering.

"Bir bayan."

"Hemen içeri al."

Hizmetçi, arkasında konukla birlikte geri döndü. Bayan Goering ayağa kalktı. "Buyrun," dedi, "sizi daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum, ama lütfen oturun."

Gelen bayan, ufak tefek, toplu ve görünüşe bakılırsa da otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklarının başındaydı. Modaya uymayan koyu renk giysiler giymişti, iri gözleri de olmasa, yüzü hiçbir şekilde dikkat çekmeyecekti.

"Ben mürebbiyenizin kuzeniyim. Yıllarca sizin yanınızda kalmıştı, anımsadınız mı kendisini?"

"Anımsıyorum."

"Benim adım Lucy Gamelon. Kuzenim hep sizden ve ablanızdan söz ederdi. Yıllardır aramak istiyordum, ama hep bir engel çıkıyordu. Sonunda gelebildim işte."

Bayan Gamelon kızardı. Şapkasıyla paltosunu da henüz çıkaramamıştı.

"Eviniz çok güzel. Ama herhalde bunun farkındasınız."

Bu arada Bayan Goering, Bayan Gamelon'ı iyiden iyiye merak etmeye başlamıştı. "Ne iş yaparsınız?" diye sordu.

"Ne yazık ki fazla bir şey yapmıyorum. Yaşamım boyunca ünlü yazarların elyazmalarını daktilo ettim, ama son zamanlarda yazarlara pek talep yok galiba... Yazılarını doğrudan daktiloyla yazmaya başlamadıysa tabii." Düşüncelere dalmış olan Bayan Goering bir şey demedi.

Bayan Gamelon eziklik içinde çevresine bakınmaya başladı.

"Çoğunlukla burada mı olursunuz, seyahat mi edersiniz?" diye sordu Bayan Goering'e beklenmedik bir anda.

"Yolculuk etmeyi hiç düşünmedim. Gerek duymuyorum yolculuklara," karşılığını verdi Bayan Goering.

"İnsan sizinki gibi bir aileden gelince," diye yanıtladı Bayan Gamelon "herhalde her konuda pek çok şey bilerek doğuyordur. Yolculuklara gerek duymazsınız tabii. Çalıştığım yazarlarla birlikte birkaç kez yolculuğa çıkma olanağı geçti elime, ama ben hiç gitmedim; bir kere dışında, o da Kanada'ya."

"Yolculuğa çıkmayı sevmiyorsunuz," dedi Bayan Goering ona gözlerini dikerek.

"Bana göre değil. Bir kere denedim. Midem altüst oldu, baş ağrıları çektim. Bu yetti. Bu bir uyarıydı."

"Çok iyi anlıyorum," dedi Bayan Goering.

"Bu tip uyarılara her zaman inanmışımdır. Kimi insanlar içlerinden gelen uyarılara kulak asmazlar. İşte o zaman iç çatışmasına düşerler. Bence insanın garipsediği ya da çekindiği şeyler, zaten yapamayacağı şeylerdir aslında."

"Devam edin..."

"Ben asla bir pilot olamayacağımı biliyorum, örneğin. Pilot olsam, karabasanlar görürüm, yere çakılırken kendimi görürüm hep. İnatçı bir keçi olarak tanınırım, asla yapmayacağım çok şey vardır. Koca bir su kitlesini aşip bir yere gidemem. Okyanusu geçip İngiltere'ye gidebilsem istediğim her şeye kavuşabilirdim, ama biliyorum, hiçbir zaman gitmeyeceğim."

"Eh," dedi Bayan Goering, "haydi artık çay içelim, biraz da sandviç yeriz."

Bayan Gamelon iştahla yedi, yiyecekler için Bayan Goering'e övgülerde bulundu. "Güzel yemekleri severim. Artık yiyemiyorum. Yazarlar için çalışırken yerdim."

aylarını içtikten sonra Bayan Gamelon evsahibinin iznini istedi. "ok hoş zaman geçirdim. Biraz daha oturmak isterdim, ama bu gece yeenimin çocuklarına bakacağıma söz verdim. Bir baloya gidecek de."

"Canınız sıkılıyor olmalı," dedi Bayan Goering.

"Evet, yle."

"Arayı uzatmadan yine gelin."

Ertesi gün öğleden sonra, hizmetçisi Bayan Goering'e bir konuğu olduğunu bildirdi: "Dn gelen bayan."

"Vay vay," diye düşündü Bayan Goering, "bu çok iyi."

"Bugün nasılsınız?" diye sordu Bayan Gamelon odaya girerken. Çok doğal davranıyordu, anlaşılan ilk ziyaretinden hemen sonra yine gelmekten rahatsız olmamıştı. "Dün gece boyunca hep sizi düşündüm," dedi. "Komik. Hep sizinle tanışmam gerektiğini düşünmüştüm. Kuzenim ne kadar tuhaf biri olduğunuzu anlatırdı. Ama bence öyle insanlarla daha çabuk dostluk kuruluyor. Ya da hiç kurulumuyor, ya öyle ya böyle. Birlikte alıştığım yazarlar da tuhaf insanlardı. Bu nedenle birçok insanın sahip olmadığı bir üstünlüğe sahip oldum. Ben manyakasına doğrucu tipleri de bilirim."

Bayan Goering, Bayan Gamelon'a birlikte yemek yemeyi önerdi. Onunla birlikte olmayı rahatlatıcı ve hoş buluyordu. Bayan Gamelon ise Bayan Goering'in onca gergin oluşundan çok etkilenmişti. Tam yemeğe oturacaklarken, Bayan Goering yemek odasında yemekten hoşlanmadığını ileri sürerek hizmetçiden masayı salona kurmasını istedi. Bu arada uzun süre ışıkları yakıp sndrmekle oyalandı.

"Durumunuzu anlayabiliyorum," dedi Bayan Gamelon.

"Özellikle hoşuma gittiği yok," dedi Bayan Goering, "ama gelecekte herhalde denetim altına alırım."

Yemekte şarap içerlerken, Bayan Gamelon, Bayan Goering'e bu halinin kaçınılmaz olduğunu söyledi. "Ne bekliyorsun canım," dedi, "ailene bak. Hepiniz tepelerdesiniz. Başkasının kendinde hak görmediği pek çok şeyi yaşama hakkını gör kendinde."

Bayan Goering'in başı hafifçe dönmeye başlamıştı. Şaraplı tavuktan bir tabak daha yemekte olan Bayan Gamelon'a dalgın dalgın baktı. Ağzının kenarı yağlıydı.

"İçmeyi severim," dedi Bayan Gamelon, "ama çalışmak zorunda olunca içmenin âlemi yok. Kendine ayıracak bol bol zamanın olmalı. Şu sıralar çok boş zamanım var."

"Koruyucu meleğin var mı senin?" diye sordu Bayan Goering.

"Ölmüş bir teyzem var, onu soruyorsanız, beni gözetliyor olabilir."

"Onu demek istemedim, oldukça farklı bir şey söylemeye çalışıyorum."

"E, var elbette," dedi Bayan Gamelon.

"Koruyucu melek küçükken gelir insana, onu özel korumaya alır."

"Neden korur?"

"Dünyadan. Seninki şans olabilir, benimki para. Çoğu insanın koruyucu meleği vardır, bu nedenle pek ağır yol alır insanlar."

"Koruyucu melekleri pek de şiirsel bir biçimde anlatınız. Uyarıları dikkate aldığımdan söz etmişim ya size, galiba benim koruyucu meleğim o. Belki ikimiz için de uyarır beni. Böylece sizi de sorunlardan koruyabilirim. Kabul ederseniz tabii." Kafası karışmış gibiydi.

Bayan Goering o anda Bayan Gamelon'ın hiç de hoş bir kadın olmadığı duygusuna kapıldı, ama bunu kabullenmek istemedi; çünkü üzerine titrenmesinden, şımartılmaktan çok daha fazla zevk alıyordu. Kendi kendine bir süre için bunun bir zararı olmayacağını söyledi.

"Bayan Gamelon," dedi, "En azından bir süre için buraya yerleşseniz hiç fena olmaz kanısındayım. Başka bir yerde kalmanızı zorunlu kılacak bir işiniz yok galiba, değil mi?"

"Hayır, işim yok. Burada kalmamı engelleyecek hiçbir şey yok, ama ablamın evinden eşyalarımı almam gerek. Bunun dışında bir şey yok, bildiğim kadarıyla."

"Ne eşyası?" diye sordu Bayan Goering sabırsızlıkla, "Hiç geri gitme. Sana çarşıdan yenilerini alırsız." Ayağa kalktı, odanın içinde hızlı hızlı yürümeye başladı.

"Şey," dedi Bayan Gamelon, "eşyalarımı alsam iyi olacak."

"Ama bu gece olmaz," dedi Bayan Goering, "yarın, yarın arabayla gidip alırsız."

"Yarın arabayla," diye yineledi Bayan Gamelon.

Bayan Goering, Bayan Gamelon'a kendi odasına yakın bir oda hazırlattı, yemek bittikten kısa bir süre sonra da onu odasına götürdü. "Bu oda," dedi, "manzarası en güzel odadır." Perdeleri açtı. "Bu gece ay da var, yıldızlar da. Bayan Gamelon, ağaçların gökyüzündeki şu güzelim karaltısına bakın..."

Bayan Gamelon, tuvalet masasının yanında yarı karanlıkta durmuş, bluzundaki broşla oynuyordu. Bayan Goering'in gitmesini bekliyordu, böylece Bayan Goering'in bu evde kalmak konusundaki önerisini kendi açısından düşünecekti.

Pencerenin altındaki çalılıklardan birden bir ses duyuldu. Bayan Goering sıçradı.

"O neydi?" Yüzü bembeyazdı, elini alnına götürmüştü. "Ne zaman böyle bir korku yaşasam, uzun bir süre yüreğim çarpıyor," dedi alçak bir sesle.

"Artık yatağa girip uyumaya çalışsam iyi olacak," dedi Bayan Gamelon. Şarap bir anda etkisini göstermişti. Bayan Goering istemeyerek odadan çıktı. Bu gecenin yarısını

konusarak geçirmeyi düşünmüştü oysa. Ertesi sabah Bayan Gamelon eşyalarını almak ve kızkardeşine yeni adresini bildirmek üzere eve gitti.

Bundan üç ay sonra Bayan Goering, Bayan Gamelon'la ilgili olarak yemek yedikleri o ilk gece öğrendiklerinden daha fazlasını bilmiyordu. Ama dikkatli bir gözlem sonucu kişisel özellikleriyle ilgili çok şey öğrenmişti. Bayan Gamelon ilk geldiğinde lüksü ve güzel şeyleri sevdiğinden söz etmişti, ama o günden bu yana Bayan Goering'le birlikte çıktıkları alışverişlerde en basit gereksinimleri dışında bir şeyle ilgilenir görünmemiştir.

Sessizdi, hatta biraz asık yüzlüydü, ama halinden hoşnut görünüyordu. Büyük, pahalı lokantalarda yemeye bayılıyordu; özellikle yemeğin yanında bir de müzik olunca. Tiyatroyu pek sevmiyor gibiydi. Bayan Goering ne zaman bir tiyatro bileti alsa, o son anda gitmekten cayardı. "Öylesine üşeniyorum ki," derdi, "şu anda bence dünyada bu yataktan daha güzel bir yer olamaz."

Tiyatroya gittiği zamansa hemen sıkılırdı. Oyun pek hareketli değilse, Bayan Goering onu kucağına bakar parmaklarıyla oynarken bulurdu.

Bayan Goering'in kendisiyle ilgili açıklamalarını başlangıçta dinlediği gibi ilgiyle dinlemiyordu, ama şimdi artık kendi etkinliklerinden çok Bayan Goering'inkiler konusunda bilgisi varmış gibiydi.

Çarşamba günü öğleden sonra Bayan Gamelon ile Bayan Goering evin önünde, ağaçların altında oturmuşlardı. Bayan Goering viski içiyordu, Bayan Gamelon da birşeyler okuyordu. Bu sırada hizmetçi yanlarına gelerek Bayan Goering'i telefondan istediklerini söyledi.

Arayan, Bayan Goering'in eski bir arkadaşı, Anna'ydı, onu ertesi gece vereceği partiye davet ediyordu. Bayan Goering bahçeye döndüğünde çok heyecanlıydı. "Yarın akşam bir partiye gidiyorum," dedi, "ama o zamana kadar nasıl sabredeceğim bilmiyorum. Partilere bayılırım!"

Ama o kadar az çağrılıyorum ki orada nasıl davranacağımı bilemiyorum. Ne yapsak da şu saatler çabucak geçse?" Bayan Gamelon'un ellerini tuttu.

Hava serinliyordu. Bayan Goering titredi ve gülümseyerek, "Küçük dünyamızdan hoşnut musun?" diye sordu Bayan Gamelon'a.

"Ben her zaman yetinmeyi bilirim," dedi Bayan Gamelon, "çünkü ne alıp ne vereceğimi bilirim. Ama sen hep birilerinin merhametine kalmış durumdasın."

Bayan Goering Annalara vardığında, yüzü kızarmıştı, biraz da fazlaca süslüydü. Üzerindeki elbise kadifeydi, saçında da Bayan Gamelon'ın iliştirdiği bir çiçek vardı.

Partide çoğu orta yaşlı olan erkekler odanın bir köşesine toplanmış, sigara içerek birbirlerini dikkatle dinliyorlardı. Taze makyajlı bayanlarsa pek az konuşuyorlardı.

Anna, yüzündeki gülümsemeye karşın biraz tedirgin görünüyordu. Orta Avrupa köylülerinin yerel giysilerinden esinlenilerek dikilmiş bir elbise giymişti. Konuklarına, "İçkileriniz birazdan hazır," derken Bayan Goering'i fark etti ve hiçbir şey söylemeden onu Bayan Copperfield'in yanına oturttu. Bayan Copperfield küçücük sivri yüzlü, oldukça koyu renk saçlı, şaşırtıcı derecede ufak tefek ve zayıf bir kadındı. Bayan Goering onun yanına oturduğunda, ürkek ürkek çıplak kollarını ovuyor ve çevresine bakınıyordu. Bayan Goering ile yıllardır Anna'nın partilerinde karşılaşır, arada sırada birlikte çay içerlerdi.

"A, Christina Goering," diye bağırdı Bayan Copperfield, birden yanında arkadaşını görünce şaşırarak. "Ben gidiyorum!.." dedi.

"Şimdi, buradan mı gidiyorsun yani?"

"Hayır, bir geziye çıkıyorum. Dur da anlatayım, öyle korkunç ki."

Bayan Goering onun gözlerinin parladığını fark etti. "Ne oldu, canım?" diye sordu yerinden kalkarak. Bu arada yüzünde mutlu bir gülümsemeyle çevresine bakınıyordu.

"Hiç kuşkusuz yok," dedi Bayan Copperfield, "bunu duymak hoşuna gitmeyecek. Bana saygı duyduğunu sanmam, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, çünkü benim sana saygım büyük. Bir keresinde kocam senin dindar biri olduğunu söylemişti, neredeyse çok kötü kavga edecektik. Böyle söylemesi saçma. Harikasıdır sen; sağın solun belli olmaz, kendinden başka kimseden korkmazsın. Ben aslında başka insanlarda dinden nefret ederim."

Bayan Goering Bayan Copperfield'i yanıtlamadı, çünkü son bir-iki dakikadır ağır ağır kendilerine doğru gelen iriyarı, esmer adama bakıyordu. Adam yaklaştıkça hoş bir yüzü olduğunu fark etti, üstelik geniş çene kemikli, etli yanakları toplu insanlarda genelde olduğu gibi yanlardan sarkmıyordu. Mavi takım elbise giymişti.

"Yanınıza oturabilir miyim?" diye sordu onlara. "Bu genç bayanla daha önce tanışmıştım," dedi Bayan Copperfield ile el sıkışarak, "ama yazık ki arkadaşını henüz tanımıyorum." Döndü ve Bayan Goering'i selamladı.

Bayan Copperfield adamın araya girmesinden öylesine rahatsız olmuştu ki ikisini tanıştırmaya boş verdi. Adamsa Bayan Goering'in yanına bir sandalye çekerek ona bakmaya başladı. "Yemekleri çok güzel olan bir yerden biraz önce geldim," dedi Bayan Goering'e, "fiyatlar yüksek değil, ama yine de kusursuz bir lezzet ve servis. İlginizi çekerse küçük lokantanın adını verebilirim."

Ceketinin cebinden deri bir cüzdan çıkardı, üzerine adresler karalanmamış tek kâğıt parçasını aldı. "Adresi yazıyorum size. Bayan Copperfield ile görüşüyorsunuz nasılsa, ona da verirsiniz ya da belki o sizi arar."

Bayan Goering kâğıdı aldı, dikkatle el yazısını inceledi. Kâğıda hiç de söylediği gibi bir lokanta adı yazmamıştı; Bayan Goering'e partiden sonra evine gelmeyi kabul edip etmeyeceğini soruyordu. Bu Bayan Goering'in çok hoşuna gitti, evinden bir kez çıktı mı geç saatlere kadar dışarıda kalmayı severdi.

Başını kaldırıp şimdi anlaşılmaz bir ifade olan adama baktı. Adam sakince içkisini yudumluyor, sonunda bir iş konuşmasını sonuçlandırmak üzere olan biri gibi odada çevresine bakıyordu. Ama alnında ter damlacıkları vardı.

Bayan Copperfield küçümser bir tavırla adamı izlerken, Bayan Goering'in yüzü birden aydınlandı. "Size bu sabah başımdan geçen garip olayı anlatayım! Rahat dur da, küçük hanım, beni dinle." Bayan Copperfield, Bayan Goering'e baktı ve arkadaşının elini tuttu.

"Dün gece kentte yaşayan ablam Sophie'de kalmıştım. Bu sabah penceresinin önünde durmuş, kahve içiyordum. Sophie'nin bitişiğindeki bina yıkılıyor. Galiba yerine bir apartman yapılacak. Sabah hava çok rüzgârlı değildi, ama ara ara yağmur yağıyordu. Pencereden binanın odalarını görebiliyordum, benim karşımdaki duvar zaten önceden yıkılmıştı. Odalar hâlâ yarı yarıya mobilyalıydı; ben de öylece bakıyor, duvar kâğıtlarını kirleten yağmuru izliyordum. Çiçekli duvar kâğıdının üzerinde şimdiden siyah benekler belirmişti, gittikçe de büyüyordu bu benekler."

"Ne ilginç," dedi Bayan Copperfield, "aslında belki de hüzünlü."

"Sonunda bu manzara karşısında epeyce keyfim kaçtı ve tam gitmek üzereydim ki bir adam odaların birine girdi, emin adımlarla orada duran bir yatağa yöneldi ve eline aldığı bir örtüyü katlayıp kolunun altına sıkıştırdı. Toparlanırken unutup geri almaya geldiği bir eşyasıydı kuşkusuz. Sonra odada bir süre öylesine dolandı, derken kenarda elleri belinde öylece durup aşağıdaki avluya bakmaya başladı. Şimdi onu daha yakından görebiliyordum, bir sanatçı olduğu belliydi. O orada öyle durdukça ben iyice korkmaya başladım, bir kâbustaymışım gibiydi."

Bu noktada Bayan Goering birden yerinden kalktı.

"Peki atladı mı, Bayan Goering?" diye sordu Bayan Copperfield duygulu bir sesle.

"Hayır, yüzünde hoş bir merak ifadesiyle uzun bir süre avluya baktı."

"Çok şaşırtıcı," dedi Bayan Copperfield, "çok şaşırtıcı bir öykü, gerçekten, ama beni epeyce korkuttu, böyle bir öyküyü bir daha dinlemek istemem..." Cümlesini henüz bitirmemişti ki kocasının, "Önce Panama'ya gidip orada kalacağız. Sonra daha iç bölgelere..." dediğini duydu ve Bayan Goering'in elini sıktı.

"Dayanamayacağım galiba, gerçekten, Bayan Goering, bu yolculuk beni öylesine korkutuyor ki."

"Ben olsam giderdim."

Bayan Copperfield oturduğu yerden fırladı, kitaplığa doğru koştu. İçeriye girerek kapıyı kilitledi, divanın üzerine yığılarak acı acı ağladı. Gözyaşları dinince makyajını tazeledi, pencerenin kenarına oturdu, aşağıdaki karanlık bahçeye bakmaya başladı.

Bir-iki saat sonra Arnold, yani takım elbiseli iri adam, hâlâ Bayan Goering ile konuşuyordu. Partiyi bırakıp kendi evine gitmelerini öneriyordu. "Daha güzel zaman geçiririz. Hem daha az gürültü olur, rahat konuşuruz."

Bayan Goering'in partiden ayrılmak gibi bir düşüncesi henüz yoktu, böylesi kalabalık bir ortamda bulunmak hoşuna gidiyordu, ama Arnold'un önerisini de nasıl geri çevirebileceğini bilemiyordu.

"Peki," dedi, "hadi gidelim o zaman." Birlikte kalktılar, oradan sessizce ayrıldılar.

"Partiden ayrılacağımızı Anna'ya söyleme," dedi Arnold Bayan Goering'e. "Boşuna kargaşa çıkmasın. Sana söz veriyorum ona yarın bir kutu şeker ya da çiçek yollarım." Bayan Goering'in elini sıkarak gülümsedi. Bayan Goering'se bu adamın içten olup olmadığından henüz pek emin değildi.

Anna'nın partisinden ayrıldıktan sonra bir süre yürüdüler, sonra Arnold taksi çağırdı. Eve ıssız ve karanlık sokaklardan gidiliyordu. Bayan Goering bu nedenle öylesine tedirgin oldu, telaşlandı ki Arnold ne yapacağını şaşırdı.

"Ben taksi şoförlerinin yolcuların konuşmaya dalmasını beklediklerini düşünürüm, böylece ıssız bir sokağa sapıp onlara işkence edecek, onları öldüreceklermiş gibi gelir bana. Pek çok kişinin benim gibi düşündüğüne eminim, ama bunu itiraf edemeyecek kadar terbiyeliler."

"Mademki kentten bu kadar uzakta oturuyorsun," dedi Arnold, "geceyi benim evimde geçirsene... Kullanmadığımız bir yatak odası var."

"Bütün ilkelerime ters düşse de belki öyle yaparım... Aslına bakarsan hep her şeyi kendi kuralıma göre yargılıyorum, ama henüz bu kuralımı pek uygulayamıyorum." Bayan Goering bunu söyledikten sonra suratını astı, eve varana dek hiç konuşmadı.

Arnold'un dairesi ikinci kattaydı. Kapıyı açınca, duvarları ta tavana kadar kitap raflarıyla dolu bir odaya girdiler. Kanepe yatak haline getirilmişti, Arnold'un terlikleri de kanepenin hemen yanındaki kilimin üzerindeydi. Eşyalar hantaldı, yere Doğu halıları serpiştirilmişti.

"Ben burada yatıyorum," dedi Arnold. "Annem ve babam da yatak odasında. Küçük bir mutfağımız var, ama genelde dışarıda yeriz. Hizmetçi odası olarak düşünülmüş küçük bir yatak odası daha var, ama ben burada kitaplara bakarak yatmayı seviyorum. Kitaplar bana büyük bir rahatlık veriyor." Derin derin içini çekti, ellerini Bayan Goering'in omuzlarına koydu. "Yani hanımefendiciğim, yapmak istediğim şeyi yapmıyorum ben... Emlakçılıkla uğraşıyorum."

"Ne yapmak isterdin?" diye sordu Bayan Goering. Biraz yorgun ve ilgisiz görünüyordu.

"Kitap ya da resim işi, kuşkusuz."

"Ve yapamıyorsun?"

"Hayır," dedi Arnold. "Ailem o tür uğraşların ciddi olduğuna inanmıyor, ben de geçimimi kazanıp bu evde payıma düşen kirayı ödemek zorunda olduğum için amcamın bürosunda çalışmayı kabul etmek zorunda kaldım. Hemen belirteyim, kısa zamanda birinci sınıf bir satıcı oluverdim. Geceleri gayri menkul işiyle hiçbir ilgisi olma-

yan insanların arasında dolaşmak için bol bol zamanım oluyor ama. Bu insanlar, değil gayri menkul, para kazanmayı bile pek düşünmüyorlar. Karınlarını doyuracak kadar para kazansalar yetiyor onlara. Otuz dokuz yaşındayım, ama ben hâlâ ailemden ayrılmayı başarabileceğim günü bekliyorum. Dairede kendi payıma düşeni ödediğim için istediğim gibi davranmakta özgürüm, ama buradaki yaşamın gittikçe daha çekilmez bir hal aldığını hissediyorum."

Arnold kanepeye oturdu, elleriyle gözlerini ovalamaya başladı. "Bağışlayın Bayan Goering, ama birden uyukum geldi. Eminim birazdan geçer."

Bayan Goering'in içkisi bitmek üzereydi, artık Bayan Gamelon'un yanına, eve dönme zamanının geldiğini düşünüyordu, ama eve kadar bütün o yolu tek başına gidecek cesareti yoktu.

"Biliyorum, hayal kırıklığına uğrayacaksın, ama işte, ben sana âşık oldum. Seni buraya getirmek, sana yaşam öykümü anlatmak istemiştım, ama artık canım hiçbir şey konuşmak istemiyor."

"Belki başka bir zaman anlatırsın yaşamını," dedi Bayan Goering, odayı hızlı hızlı adımlayarak. Sonra durdu, Arnold'a döndü. "Ne yapmamı öğütlersin? Eve mi gideyim yoksa burada mı kalayım?"

Arnold saatine baktı. "Kesinlikle burada kalmalısın."

Tam o sırada Arnold'un babası üzerinde robdöşambr, elinde bir fincan kahveyle içeri girdi. İnce yapılıydı, küçük bir sakalı vardı. Arnold'dan daha dikkat çekici biriydi. "İyi akşamlar Arnold," dedi. "Beni bu genç bayanla tanıştırmayacak mısın?"

Arnold onları tanıştırtırken babası Bayan Goering'e pelerinini neden çıkarmadığını sordu.

"Gecenin bu saatine kadar ayakta, yatağının rahatından yoksun kaldığına göre, burada keyfine baksan iyi olur. Oğlum Arnold bu tür şeyleri hiç düşünmez." Bayan Goering'in pelerinini çıkardı, güzel elbisesi için övgülerde bulundu.

"Şimdi neredeydiniz, ne yaptınız anlatın bakalım. Ben genelde dışarı çıkmam. Karım ve oğlumun varlığı bana yetiyor."

Arnold omuzlarını silkti, sanki dalmış gibi yapıp çevresine bakınmaya başladı. Ama gözlem yeteneğinden yoksun biri bile yüzlerindeki gergin ifadeyi fark edebilirdi.

"Şu partiyi anlatın hadi," dedi. Arnold'un babası boyundaki atkıyı düzelterek. "Sen anlat." Şimdiden neşesi yerine gelen Bayan Goering'i gösteriyordu parmağıyla. Bayan Goering, Arnold'un babasını Arnold'un kendisine yeğlemişti hemen.

"Ben anlatırım," dedi Arnold. "Çoğunluğunu sanatçıların oluşturduğu bir kalabalık vardı; kimisi başarılı ve zengin, kimisi mirasyedi olduğu için paralı, kimisi de kıt kanaat geçinebilen insanlar. Ama sonuçta bu insanların hiçbiri parayı bir amaç olarak görmeyen, karnını doyurabilecek kadarıyla yetinebilecek kişilerdi."

"Tıpkı vahşi hayvanlar gibi," dedi babası ayağa kalkarak. "Kurtlar gibi. Bir insanın kurttan farkı onun kâr etmek istemesi değilse nedir?"

Bayan Goering gözlerinden yaş gelene kadar güldü. Arnold'sa eline bir-iki dergi aldı, hızlı hızlı karıştırmaya başladı.

Tam o sırada Arnold'un annesi bir elinde kek dolu bir tabak, öteki elinde bir fincan kahveyle içeri girdi. Dikkat çekici bir yanı olmayan, pasaklı bir kadındı. Gövde yapısı Arnold'unkine benziyordu. Pembe bir sabahlık giymişti.

"Hoşgeldiniz," dedi Bayan Goering, Arnold'un annesine. "Biraz kek rica edebilir miyim?"

Çok patavatsız bir kadın olan Arnold'un annesi, Bayan Goering'e kekten ikram edeceğine tabağı daha da kendine doğru çekerek, "Arnold'u uzun zamandır mı tanıyor-sunuz?" dedi sordu.

"Hayır, oğlunuzla bu geceki partide tanıştım."

"Pek uzun bir süre sayılmaz, öyle değil mi," dedi kadın elindeki tabağı bırakıp divana oturarak.

Arnold'un babası karısına bozulmuştu, bunu da belli ediyordu.

"Bu pembe sabahlığından nefret ediyorum," dedi.

"Neden başkalarının yanında söylüyorsun bunu?"

"Çünkü başkalarının yanında da yalnızken de bu pembe sabahlık aynı pembe sabahlık da ondan." Bu arada Bayan Goering'e göz kırptı ve kocaman bir kahkaha attı. Bayan Goering de içtenlikle güldü. Arnold daha da sıkılmış gibiydi.

"Bayan Goering eve yalnız gitmeye korktu. Ben de ona kullanmadığımız yatak odasında kalabileceğini söyledim. Yatak fazla rahat sayılmaz, ama en azından orada tek başına kalabilir."

"Peki," dedi Arnold'un babası, "Bayan Goering neden eve yalnız gitmekten korktu?"

"Bu kadar geç bir saatte bir bayanın yalnız başına sokaklara çıkması, üstelik taksiye binmesi pek güvenli olmaz. Özellikle de gideceği yer çok uzaksa... Zaten evi o kadar uzakta olmasa doğal olarak ben onu götürürdüm."

"Şu söylediklerini kulağın duysun! Tıpkı bir hanımevladı gibi konuşuyorsun," dedi Arnold'un babası. "Ben de senin ve arkadaşlarının bu tip şeylerden korkmadığınızı sanırdım. Üstelik sizi çılgın bilirdim; sizin için ırza seçmenin bir balon uçurmaktan farksız olduğunu sanıyordum."

"Böyle konuşma," dedi Arnold'un annesi dehşet içinde. "Neden onlarla böyle konuşuyorsun?"

"Keşke gidip uyusan artık sen," dedi Arnold'un babası. "Aslında yatağına dönmeni söylemem gerekiyor artık. Üşüteceksin yoksa."

"Korkunç bir insan değil mi?" diye sordu Arnold'un annesi Bayan Goering'e gülümseyerek. "Evde biri varken bile aslanlık etmeden yapamıyor. Tıpkı bir aslan gibi evin içinde bütün gün kükrüyor, Arnold ve arkadaşlarına çok sinirleniyor."

Arnold'un babası gürültüyle odadan çıkıp gitti, koridorun sonunda çarpılan bir kapının sesi duyuldu.

"Özür dilerim," dedi Arnold'un annesi Bayan Goering'e. "Bu sohbeti bozmak istemezdim."

Bayan Goering çok tedirgin olmuştu, yaşlı adamı çok neşeli bulmuştu, çünkü Arnold'sa gittikçe daha sıkıcı gelmeye başlıyordu.

"Yatacağın yeri göstersem iyi olacak galiba," dedi Arnold yerinden kalktı, bunu yaparken kucağındaki dergilerin yere düşmesine aldırmadı. "Hadi gel. Bu taraftan. Çok uykum geldi, zaten bütün bu olanlar da midemi bulandırdı."

Bayan Goering isteksizce Arnold'un arkasından gitti. "Hay Allah," dedi, "doğruyu söylemek gerekirse hiç uykum yok. Ne kötü değil mi?"

"Kötü de söz mü? Bense halının üzerine yığılıp yarın öğleye kadar uyuyabilirim. Öylesine bitkinim."

Bayan Goering bu sözleri evsahibine yakıştıramadı, biraz da korkmaya başladı. Arnold yedek odanın anahtarını ararken, odanın kapısının önünde bir süre yalnız kaldı.

"Kendini koyverme," dedi sesli sesli. Yüreği hızla çarpmaya başlamıştı. Evinden, Bayan Gamelon'dan nasıl bu kadar uzaklaşabildiğini düşündü. Arnold sonunda anahtarla döndü, odanın kapısını açtı.

Küçük bir odaydı. Oturdıkları odadan daha soğuk. Bayan Goering, Arnold'un bu yüzden biraz utanacağını düşündüyse de Arnold titreyerek ellerini ovuşturmasına karşın bir şey demedi. Oda perdesizdi, ama pencerede bir gölgelik vardı. Bayan Goering kendini yatağa attı.

"Pekâlâ canım," dedi Arnold. "İyi geceler. Ben yatmaya gidiyorum. Belki yarın seninle birkaç sergi gezeriz ya da ziyaretine gelirim." Kollarını Bayan Goering'in boynuna dolayıp küçük bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıktı.

Bayan Goering öylesine kızmıştı ki gözleri doldu. Arnold bir süre kapının önünde bekledi, sonra gitti.

Bayan Goering yazı masasının yanına gitti, başını ellerinin arasına aldı. Soğuktan titremesine karşın uzun bir süre bu durumda kaldı. Derken kapıya hafifçe vurulduğunu duydu. Bayan Goering nasıl birden ağlamaya başladıysa birden sustu, hemen kapıya koştu. Loş koridorda Arnold'un babasını gördü. Pembe, çizgili bir pijama giymişti, Bayan Goering'i hafifçe selamladı. Sonra kapıda öylece durdu; belli ki Bayan Goering'in kendisini içeri davet etmesini bekliyordu.

"İçeri gelin, içeri gelin," dedi Bayan Goering. "Sizi gördüğüme çok sevindim. Şükürler olsun! Kendimi öylesine yalnız hissettim ki."

Arnold'un babası içeri girdi, Bayan Goering'in yatağının ayak ucuna oturarak bacaklarını sallamaya başladı. Gayet yapmacıklı bir biçimde piposunu yaktı, çevresine bakınmaya başladı.

"Evet hanımefendi," dedi, "siz de sanatçı mısınız?"

"Hayır," dedi Bayan Goering. "Gençken dini bir önder olma hayalleri koruyordum, ama artık evimde oturup fazla mutsuz olmamaya çalışıyorum. Birlikte yaşadığım bir arkadaşım var. Katlanmak daha kolay oluyor öyle."

"Oğlum için ne düşünüyorsun?" diye sordu Arnold'un babası göz kırparak.

"Onunla daha yeni tanıştım."

"Yakında anlarsın. Aşağılık kompleksi olan bir insandır. Savaşmak diye bir kavramdan haberi yok. Kadınların böyle erkeklerden hoşlandığını hiç sanmıyorum. Aslında Arnold'un yaşamına fazla kadın girmede de diyebilirim. Bunları size anlattığım için bağışlayın. Ama ben savaşmaya alışkınım. Bütün yaşamım boyunca komşularımla kavgaya ettim, Arnold gibi onlarla oturup çay içmedim. Komşularım da tıpkı kaplanlar gibi benimle kapıştılar. Bunlar Arnold'a göre değil. Benim yaşamımın hedefi, komşularımdan hep bir basamak yüksekte olmaktı. Tanıdığım insanların herhangi birinin bir basamak altındaysam her türlü horlanmaya da razı oldum. Uzun bir süredir dışarı çıkmıyorum. Kimse beni görmeye gelmiyor, ben de kimseyi

görmeye gitmiyorum. Ama Arnold ve arkadaşlarına bir bak; onlar için hiçbir şeyin başı ya da sonu yok. Onları ben pis suda yüzen balıklara benzetiyorum. Yaşam onları bir bakımdan hoşnut etmedi mi ya da insanlar bir yerde onları sevmeyi mi hemen başka yere gidiyorlar. Tek amaçları hoşnut etmek ve edilmek; işte bu yüzden onları arkadan vurmaya da çok kolaydır. Yaşam boyunca kimseden doğru dürüst nefret etmemişlerdir."

"Ne tuhaf bir öğreti!" dedi Bayan Goering.

"Bu bir öğreti falan değil," dedi Arnold'un babası. "Bunlar benim kendi deneyimimden edindiğim düşünceler. Ben kişisel deneyimlerime çok güvenirim, ya sen?"

"Elbette," dedi Bayan Goering, "Arnold için söylediklerinizde de haklısınız bence." Arnold'un arkasından konuşmaktan tuhaf bir haz almıştı.

"Arnold'a gelince," diye sözünü sürdürdü Arnold'un babası, konuştuğu neşelenerek, "insanların kendisini en alt basamakta otururken görmelerine dayanamaz. Herkes senin evinin ne büyüklükte olduğunu biliyor, bu tip şeylerle mutlu olabilecek bir erkek, demirden yapılmıştır."

"Arnold sanatçı değil nasıl olsa," diye söze girdi Bayan Goering.

"Sorun da bu işte," dedi Arnold'un babası, konuştuğu heyecanlanıyordu. "İşte sorun da bu! Arnold'da iyi bir sanatçı olabilmek için ne güç ne cesaret ne de azim var. Sanatçı dediğin güçlü, yürekli, kişilikli olur. Arnold karıma benziyor, onunla yirmi yaşındayken birtakım iş çıkarlarım olduğu için evlendim. Bunu ona ne zaman söylesem ağlar. O da ayrı bir aptal işte. Beni biraz olsun sevmiyor, ama bunu düşünmek onu korkuttuğu için ağlıyor. Kıskaçlıktan gözleri dönmüş; burada mutlu olmasına karşın bu eve, aileye kocaman bir yılan gibi çöreklenmiştir. Doğrusunu söylemek gerekirse kötü bir yaşam sürüyor. Arnold ondan utanıyor, ben de bütün gün onunla dalgamı geçiyorum. Bu arada, yumuşak bir kadın gibi görüldüğü-

ne bakma, zaman zaman cesaret gösterilerinde bulunabiliyor. O da benim gibi yaşamda tek bir ölköye bağlı galiba."

O sırada kapı hafifçe vuruldu. Arnold'un babası ses çıkarmadı, ama Bayan Goering açıkça duyulan bir sesle "Kim o?" dedi.

"Benim, Arnold'un annesi. Lütfen beni hemen içeri alın."

"Bir dakika bekleyin," dedi Bayan Goering, "elbette alacağım."

"Hayır," dedi Arnold'un babası. "Kapıyı açma. Kimseye emir vermeye hakkı yok onun."

"Şu kapıyı açsanız iyi olur. Yoksa polis çağırırım, çok ciddiym. Biliyorsun daha önce hiç böyle bir tehditte bulunmamıştım."

"Evet, bir kez daha bulunmuştun," dedi Arnold'un babası. Kaygılı görünüyordu.

"İçimden ne geliyor biliyor musun?" dedi Arnold'un annesi, "Bütün kapıları açmak, herkesi içeri çağırarak istiyorum... Gelsinler de nasıl harakete uğradığımı görsünler."

"Yapacağı son şey bu olacaktır," dedi Arnold'un babası, "kızınca aptal aptal konuşmaya başlar."

"Onu içeri alayım," dedi Bayan Goering kapıya doğru yürüyerek. Pek korkmuyordu, Arnold'un annesini, ses tonuna bakılırsa, kızgın değil, daha çok üzgündü çünkü. Ama Bayan Goering kapıyı açtığında, Arnold'un annesinin düşündüğünün tam tersine öfkeden yüzü kızarmış, gözleri kısılmış görünce şaşırdı.

"Neden hep mışıl mışıl uyuyormuş gibi yapıyorsun?" diye sordu Arnold'un babası. Söyleyecek başka şey bulamadı, karısının bu sözleri ne kadar anlamsız bulacağını bilmesine karşın.

"Fahişenin birisin sen," dedi karısı Bayan Goering'e. Bayan Goering bu sözleri duyunca çok bozuldu; üstelik şaşırdı da, çünkü böyle şeylerin kendisi için bir anlam ifade etmediğini sanırdı hep.

"Ne yazık ki çok yanlış düşünüyorsunuz," dedi Bayan Goering. "Bir gün sizinle çok iyi arkadaş olabileceğimize inanıyorum."

"Çok teşekkür ederim, ama kendi arkadaşlarımı kendim seçerim. Benim zaten arkadaşlarım var, listeme yenilerini eklemeye de hiç niyetim yok, hele hele senin gibi birini."

"Yine de belli olmaz," dedi Bayan Goering alçak bir sesle savunmaya geçerek. Rahat bir biçimde yazı masasına yaslanmaya çalıştı. Ne yazık ki Arnold'un annesi Bayan Goering'e fahişe diyerek kocasını da kendini savunmak durumunda bırakmıştı.

"Ne hakla!" dedi Arnold'un babası. "Sen ne hakla evimizde kalan bir konuğa fahişe dersin? Bütün görgü kurallarını hiçe sayıyorsun, buna izin veremem işte."

"Beni tehdit etme," dedi Arnold'un annesi. "Hemen gitsin buradan, yoksa öyle bir yaygara koparırım ki pişman olursun."

"Bana bak canım," dedi Arnold'un babası Bayan Goering'e, "belki eve dönmen senin için daha iyi olur. Hava aydınlanmaya başladı sayılır, artık korkmana gerek yok."

Arnold'un babası öfkeyle çevresine bakındı, sonra aceleyle odadan dışarı koridora çıktı, karısı da onu izledi. Bayan Goering çarpılan bir kapı sesi duydu, tartışmalarını kendi aralarında sürdüreceklerini düşündü. Kendisi de koridordan koşarak geçti, evden çıktı. Kısa bir süre yürüdükten sonra bir taksi buldu, çok geçmeden de uyudu.

Ertesi gün güneş parıldıyordu, Bayan Gamelon ile Bayan Goering bahçede oturmuş bir şey tartışıyorlardı. Bayan Goering çimenlere uzanmıştı. Bayan Gamelon rahatsız görünüyordu. Suratını asmıştı, başını çevirip arkalarında kalan eve bakıyordu. Bayan Goering'in gözleri kapalıydı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Biliyor musun?" dedi Bayan Gamelon Bayan Goering'e dönerek, "ne yaptığını bu kadar az bilen birinin

mülk sahibi olması topluma karşı işlenmiş gerçek bir suç bence. Mal sahibi olacak kişinin malı mülkü seven bir insan olması gerek."

"Pek çok kişiden daha çok seviyorum ben. Sana en az on kez söyledim, bana çok hoş bir güven duygusu veriyor. Ama kendi kurtuluşum için gerçekten ucuz bir yerde yaşamam gerektiğine inanıyorum, özellikle de doğup büyüdüğüm yerden uzakta..."

"Buna kalırsa," dedi Bayan Gamelon, "ruhunu kurtarmak istiyorsan her şeyi taşımak zorunda kalmadan da günün belli saatlerinde birşeyler yapıp kurtarabilirsin pekâlâ."

"Hayır," dedi Bayan Goering. "Bu çağın ruhuna uygun değil öylesi."

Bayan Gamelon iskemlesinde oturuşunu değiştirdi.

"Çağın ruhu dediğin şey, her ne demekse, sensiz de idare edebilir. Hatta sensiz olmak daha da hoşuna gider."

Bayan Goering gülümsedi, başını salladı. "Burada önemli olan içimizden gelen dürtüler bizi istedikleri gibi değiştirmeden önce, kendi irademizle değişmek."

"Benim o tür dürtülerim yoktur," dedi Bayan Gamelon. "Kendini başkalarıyla özdeşleştirmen de büyük cesaret doğrusu. Sana şu kadarını söyleyeyim, bu evi bırakıp gidecek olursan, delirmiş olduğuna karar verip ben de senden ayrılırım. Ne de olsa bir kaçıkla birlikte yaşamak isteyen türden biri değilim, hiç kimse de değildir."

"Senden ayrılırsam," dedi Bayan Goering ayağa kalkıp başını heyecanla geriye atarak, "evinde çok daha fazlasından vazgeçmiş olacağım Lucy."

"Yine kötülüğün tuttu," dedi Bayan Gamelon. "Bir kulağımdan girip, ötekinden çıkıyor."

Bayan Goering omuzlarını silkti ve içeri girdi.

Oturma odasındaki vazodaki çiçekleri düzeltti, tam uyumak için odasına gidecekti ki karşısında Arnold'u buldu.

"Merhaba," dedi Arnold. "Seni görmeye daha önce gelecektim, ama bir türlü olmadı. O uzun aile yemeklerinden biri vardı. Çiçekler bu odaya çok yakışmış."

"Baban nasıl?" diye sordu Bayan Goering.

"İyidir herhalde. Birbirimizle pek ilgimiz yok."

Bayan Goering, Arnold'un yine terlediğini fark etti. Arnold korkunç derecede heyecanlanmıştı yine, hasır şapkasını çıkarmayı da unutmuştu.

"Gerçekten çok güzel bir ev burası," dedi Arnold. "Eski ve görkemli, beni heyecanlandırıyor. Buradan ayrılmayı hiç istemezsin herhalde. Biliyor musun, babam senden epeyce etkilendi. Ama sakın kendisine fazlaca güvenmesine izin verme. Bütün kızların kendisine hayran olduğunu sanıyor da."

"Ona hayran kaldım."

"Umarım bu bizim arkadaşlığımızı etkilemez. Çünkü ben seni artık sık sık görmek istiyorum, senin için de uygunsa."

"Tabii," dedi Bayan Goering. "Ne zaman istersen."

"Buraya gelmek hoşuma gidecek... Sana yük olmam, merak etme. Bir köşede oturup kendi kendime düşünmekten mutlu olurum, çünkü şimdi oturduğum yerden memnun değilim; biliyorsun başka bir yere çıkmayı çok istiyorum. Birkaç arkadaşımı eve yemek yemeye bile davet edemiyorum. Ben bir yere gitmediğim sürece annemle babam da kıpırdamıyor."

Arnold büyük bir cumbanın yanındaki koltuğa oturup bacaklarını uzattı. "Buraya gelsene," dedi Bayan Goering'e, "ağaçların tepelerini dalgacıklandıran rüzgârı izle. Dünyada bundan daha güzel bir şey olamaz." Bir süre suratında ciddi bir ifadeyle Bayan Goering'e baktı.

"Biraz süt, ekmek, reçel falan var mı?" diye sordu sonra. "Aramızda resmiyet yok değil mi?"

Bayan Goering, Arnold'un öğle yemeğinden hemen sonra acıkmasına şaşırmıştı, şişmanlığını buna bağladı.

"Tabii var," diye yanıtladı tatlı bir sesle, hizmetçiyi bulmaya gitti.

Bu arada Bayan Gamelon içeri girip Bayan Goering'le tartışmasını sürdürmeye karar vermişti. Arnold Bayan Gamelon'u görünce, onun önceki akşam Bayan Goering'in sözünü ettiği ev arkadaşı olduğunu anladı.

Bayan Goering ile arkadaşlık kurmasının kendisi için son derece önemli olduğunu düşünen Arnold, hemen ayağa kalktı.

Bayan Gamelon da onu gördüğüne sevinmişti; evlerine pek az konuk gelirdi, hem Bayan Goering dışında kiminle olursa olsun sohbet etmeyi seviyordu.

Arnold ile Bayan Gamelon tanıştılar, Arnold hemen yanına bir iskemle çekti.

"Siz Bayan Goering'in ev arkadaşı olmalısınız. Bence bu harika bir şey."

"Siz bunu harika mı buluyorsunuz?" diye sordu Bayan Gamelon. "Gerçekten de bu çok ilginç."

Arnold bu yanıtı alınca yalnızca sevinçle gülümsedi. Bir süre hiç konuşmadan oturdu.

"Bu ev çok ince bir zevkle döşenmemiş mi?" dedi sonunda. "Bir huzur, dinginlik var..."

"Bakış açısına göre değişir," dedi Bayan Gamelon hemen. Başını çevirip dışarıya bakmaya başladı. "Öyle insanlar var ki," diye sürdürdü konuşmasını sonra, "huzur denen şey sanki burnundan soluyan kırmızı bir canavarmış gibi onu kovar, Tanrıyı da rahat bırakmazlar..."

Arnold konuyla ilgili görünmeye çalışarak, "Galiba senin ne demek istediğini anlıyorum," dedi ciddi bir ifadeyle.

Sonra aynı anda dışarı baktılar, omuzlarına bir peletin atmış olan Bayan Goering'i, yüzüne güneş vurduğu için kim olduğunu bir türlü çıkaramadıkları genç bir adamla konuşurken gördüler.

"Emlakçısıdır herhalde," dedi Bayan Gamelon. "Artık bundan böyle beklenecek bir şey kalmadı."

"Ne emlakçısı?" diye sordu Arnold.

"Bu evin satışıyla ilgilenecek olan emlakçı. Ne korkunç değil mi?"

"Çok üzüldüm. Ne kadar aptalca. Ama galiba beni ilgilendirmez."

"Dört odalı bir çatı katında oturup kendi yemeğimizi kendimiz pişireceğiz. Kent dışında, ormanlarla çevrili bir yer olacakmış."

"Sana sıkıcı geliyordur herhalde," dedi Arnold. "Ama Bayan Goering neden böyle bir şey yapmaya karar verdi acaba?"

"Bu, olağanüstü bir planın yalnızca başlangıcıymış..."

Arnold üzgün görünüyordu. Artık Bayan Gamelon'la konuşmuyor, dudaklarını büzmüş tavana bakıyordu.

"Hayatta en önemli şey, dostluk ve anlayış bence," dedi daha sonra ve Bayan Gamelon'a baktı, ona sorarmış gibi. Birşeylerden vazgeçmişe benziyordu.

"Evet, Bayan Gamelon," dedi, "hayatta en önemli şeyin dostluk ve anlayış olduğu kanısında değil misiniz siz de?"

"Evet. Tabii aklını kaçırmamak da önemli bence."

Bayan Goering, bir süre sonra elinde bir yığın kâğıtla içeri girdi. "Bunlar," dedi, "sözleşmelerimiz. Ne kadar uzun, şunlara bakın! Ama emlakçı şeker bir adam bence. Evi çok beğendiğini söyledi bana."

Kâğıtları önce Arnold'a, sonra Bayan Gamelon'a uzattı.

"Aynaya bakmamamı öneririm," dedi Bayan Gamelon, "çünkü karşında çok tuhaf ve vahşi birini göreceksin. Bu sözleşmelere de bakmak istemiyorum. Çabuk kaldır şunları kucağımdan. Tanrım, bana sabır ver!"

Bayan Goering gerçekten de biraz vahşi görünüyordu, ona dikkatle bakan Bayan Gamelon, sözleşmeleri tutan elinin titrediğini gördü.

"Şu küçük eviniz nerede, Bayan Goering?" diye sordu Arnold, konuşmaya doğal bir hava vermeye çalışmıştı.

"Feribotla gidersen kentten pek uzak olmayan bir adada. Çocukken oraya gittiğimizi ve orayı hiç sevmediği-

mi anımsıyorum, çünkü tutkal fabrikalarının kokusu, kır-
larda ya da ormanda yürürken bile duyulurdu. Adanın bir
tarafında yaşayan kalabalık bir nüfus var. Bütün dükkân-
larda üçüncü sınıf mal bulunuyor. Adanın öteki tarafıysa
daha el değmemiş, daha eski zaman tarzı bir yer; yine de
kalkış saati feribotun geliş saatiyle sık sık çakışan küçük
bir tren var, onunla öteki tarafa gidilebiliyor. Orada yolu
izi olmayan, sert görünüşlü bir kasabaya varır ve bulundu-
ğunuz yerden karşı taraftaki anakaraya bakınca oranın da
adanın kendisi kadar sefil olduğunu, insana hiçbir güven-
lik duygusu vermediğini görüp biraz korkarsınız."

"Durumu her açıdan dikkatle incelemişsin bakıyo-
rum," dedi Bayan Gamelon. "Tebrikler!" Bayan Goering'e
oturduğu yerden el salladı, ama hiç de şaka yapacak halde
olmadığı açıkça görülüyordu.

Arnold oturduğu koltukta rahatsız olmuş gibi hareket
etti. Öksürdü, sonra çok yumuşak bir sesle Bayan Go-
ering'e birşeyler söylemeye başladı.

"Adanın pek çok üstünlükleri de vardır muhakkak,
bunları sen biliyorsundur da hayal kırıklığına uğramaya-
lım diye bize söylemiyorsun. Sürpriz mi yapacaksın?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir iyi yanı yok," dedi Bayan
Goering, "hem sen bizimle mi geliyorsun?"

"Orada sizinle bir süre kalmak isterim, yani beni de
davet ederseniz."

Arnold tedirgin olmuş, üzülmüştü, ama Bayan Go-
ering hangi dünyayı seçerse seçsin onun yanında kalması
gerektiğini düşünüyordu.

"Davet ederseniz, bir süre gelip kalırım, nasıl gidiyor
bir bakarız. Aileme ev kiramı ödemeyi sürdürürüm, ama
bütün zamanımı orada geçirmeme gerek kalmaz. Yine de
bu güzelim evini satmasan iyi edersin, kiraya ver ya da ka-
pat. Bir gün yeniden dönmek isteyebilirsin."

Bayan Gamelon öylesine sevindi ki yanakları al al ol-
du.

"Onun böyle düşünmesi olanaksız, çünkü bu çok insanca bir düşünce," dedi, ama yine de biraz daha umutluydu.

Bayan Goering ise dalmıştı, ikisini de dinlemiyordu sanki.

"Ona yanıt vermeyecek misin?" diye sordu Bayan Gamelon. "Evi satacağına kiraya vermeni ya da kapatmanı öneriyor, belki bir gün dönmek isteyebilirsin diye."

"Yo, hayır," dedi Bayan Goering. "Çok teşekkürler, ama öyle bir şey yapamam. Pek mantıklı olmaz."

Arnold, Bayan Goering'e hiç de hoşuna gitmeyen bir şey önermiş olmaktan duyduğu utancı gizlemek için öksürdü. "Bayan Gamelon'dan yana görünmemeliyim," dedi kendi kendine, "yoksa Bayan Goering beni de onunla aynı kefeye koyar."

"Belki de en iyisi," dedi yüksek sesle, "her şeyi satmak."

2

Bay ve Bayan Copperfield Panama Limanına yanaşan geminin ön güvertesinde duruyorlardı. Bayan Copperfield sonunda bir kara parçası gördüğü için sevinçliydi.

"Artık itiraf et," dedi Bay Copperfield'e, "Kara sudan daha güzel." Bayan Copperfield boğulmaktan çok korkardı. "Denizden korkmak da değil bu yalnızca," diye sürdürdü konuşmasını. "Deniz sıkıcı. Hep aynı. Ama renkler çok güzel tabii."

Bay Copperfield kıyı şeridini inceliyordu.

"Hiç kımıldamadan durur, rıhtımdaki binaların arasına bakarsan," dedi, "muz yüklü yeşil trenleri bir an görebilirsin. On beş dakikada bir geçiyorlar herhalde."

Karısı yanıt vermedi, elindeki kolonyal şapkayı başına geçirdi.

"Sıcağı daha şimdiden hissetmeye başlamadın mı? Ben yanıyorum," dedi sonunda. Yanıt alamayınca trabzanlara tutunarak yürüdü, başını eğdi, denizi seyretmeye başladı.

Bir süre sonra gemide tanıştığı şişman kadın geldi yanına. Bayan Copperfield hemen neşelendi.

"Saçlarını yaptırmışsın," dedi. Kadın gülümsedi.

"Sakın unutma," dedi Bayan Copperfield'e, "oteline varır varmaz hemen uzan, biraz dinlen. Ne kadar çılgınca eğleneceğini söyleseler de seni hemen sokağa sürüklemelerine izin verme. Sokaklar maymunlarla dolu nasıl olsa. Amerikan ordusuyla ilgisi olmayan, eli yüzü düzgün tek bir adam yok bu kentte, onlar da genellikle kendi özel bölgelerinde kalıyorlar. Amerikan bölgesinin adı Cristobal,

Colon'dan ayrı. Colon'da maymundan başka bir şey yok. Cristobal'sa güzel. Orada herkesin kendine ait sinek teliyle kapatılmış küçük verandası var. Colon'daki maymunlar böyle bir şey yapmayı akıllarının ucundan bile geçirmezler. Zaten sivrisineğin ısırıldığını fark etmezler, fark etseler de kollarını kaldırıp kovmazlar. Sen bol bol meyve ye, dükkânlara da dikkat et. Dükkân sahipleri genelde Hindu'dur. Tıpkı Yahudi gibidir onlar, hiç çaktırmadan dolandırırılar."

"Ben alışveriş yapmayacağım ki," dedi Bayan Copperfield, "ama Colon'dayken sizin ziyaretinize gelmek isterim."

"Seni sevdim canım," diye yanıtladı kadın, "ama ben buralardayken bütün zamanımı oğlumla geçirmeyi yeğliyorum."

"Önemli değil," dedi Bayan Copperfield.

"Tabii ki değil, hem senin yanında o yakışıklı kocan var."

"Pek işe yaramıyor," deyiverdi Bayan Copperfield, böyle söylemiş olmasına şaşırdı.

"Ne oldu canım, tartıştınız mı?" diye sordu kadın.

"Hayır."

"O zaman senin korkunç bir kadın olduğunu düşünüyorum kocan hakkında böyle konuştuğun için," dedi kadın uzaklaşarak. Bayan Copperfield başını eğdi, kocasının yanına gitti.

"Ne diye öyle sersemlemlerle konuşursun," dedi Bay Copperfield.

Bayan Copperfield yanıt vermedi.

"Tanrı aşkına," dedi kocası, "hiç olmazsa şimdi biraz manzarayı seyret."

Gemiden inip taksiye bindiklerinde, Bay Copperfield kent merkezinde bir otelde kalmak konusunda ısrar etti. Colon'da, az parası olan turistler bile genelde kente birkaç kilometre ötede deniz manzaralı Washington Otelinde kalırdı.

"En çok bir haftalığına yaşanacak bir lükse para harcamak çok gereksiz," dedi karısına. "Bir ömür boyu saklayabileceğimiz şeylere para harcamak daha güzel. Kentte rahat bir otel bulunur nasılsa. Böylece paramızı daha ilginç şeylere ayırmış oluruz."

"Kalacağım yer benim için çok önemli," dedi Bayan Copperfield. Neredeyse inleyecekti.

"Sevgilim, oda yatmaktan yatmaya kullanılacak, bir de soyunup giyinirken. Sessiz olsun, yatağı da rahat olsun yeter. Öyle değil mi?"

"Sana katılmadığımı gayet iyi biliyorsun."

"Eğer mutsuz olacaksan Washington Oteline gideriz," dedi Bay Copperfield. Birden özsaygısını yitirdi. Somurtmaya başladı. "Ama orada keyifsiz olacağımdan emin olabilirsiniz. Allah kahretsin. Ne kadar sıkıcı." Tıpkı bir bebek gibi davranıyordu, Bayan Copperfield de onun gönlünü almak zorunda hissetti kendini. Bay Copperfield karşısında kine suçluluk hissettirmeyi çok iyi biliyordu.

"Ne de olsa çoğu benim param," diye düşündü Bayan Copperfield kendi kendine. "Bu gezi için kesenin ağzını iyice açtım zaten." Ancak Bayan Copperfield'in bunu kendi kendisine anımsatması kendisine olan güvenini kazanmasına yaramadı. Bay Copperfield de herkes gibi, onu alt etmişti. Yine de onu tanıyan birkaç kişi onun birden köktenci kararlar alarak zaman zaman nasıl bağımsız davrandığını da bilirdi.

Pencereden dışarı baktığında, kentteki olağanüstü hareketlilik dikkatini çekti. Çoğu zenci ya da çeşitli uluslardan üniformasız insanlar koşarak bir yerlere giriyor, çıkıyor, öylesine gürültü ediyorlardı ki Bayan Copperfield tatil günü olup olmadığını merak etti.

"Sürekli yağmalanan bir kent gibi burası," dedi kocası.

Evler çok parlak renklere boyalıydı, üst katlarında da alttan tahta sütunlarla desteklenen verandaları vardı. Bu verandalar, sokakta yürüyen insanlar için bir tür gölgelik işlevi görüyordu.

"Akıllıca bir mimari," dedi Bay Copperfield. "Tepede bir gölgelik olmadan bu sokaklarda yürümek herhalde dayanılmaz olurdu."

"Gerçekten de dayanamazdınız, bayım," dedi taksi şoförü. "Başınızın üzerinde bir şey olmadan bu sokaklarda yürüyemezsiniz."

"Hadi," dedi Bayan Copperfield, "şu otellerden birini seçip hemen yerleşelim."

Kentin kırmızı ampullü mahallesinin tam göbeğinde bir otel buldular, beşinci katta birkaç oda görmeyi kabul ettiler. Otelin müdürü bu odaların sessiz olacağını söylemişti. Asansöre binmekten korkan Bayan Copperfield, merdivenlerden çıkıp kocasını yukarıda beklemeye karar verdi. Beşinci kata çıktığında, ana koridorda en az yüz tane ters dönmüş iskemle görünce şaşırdı. Çevresine bakındıkça sinirleri iyice bozuldu, Bay Copperfield'e ağzının payını verebilmek için bekleyemeyecek kadar sabırsızlandı. "Mutlaka Washington Oteline gitmeliyim," dedi kendi kendine.

Bay Copperfield sonunda bavulları taşıyan bir çocukla görüldü. Bayan Copperfield hemen onlara doğru koşarak. "Burası gördüğüm en çirkin yer," dedi.

"Bir dakika lütfen. Bekle de şu bavulları sayayım, hepsi burada mı bakalım."

"Benim açımdan hepsi denizi dibini boylamış olsun isterse, hepsi."

"Daktilom nerede?" diye sordu Bay Copperfield.

"Bana bakar mısın sen!" dedi karısı, öfkeden kendinden geçmişti.

"Odada banyo olup olmaması önemli mi senin için?" diye sordu Bay Copperfield.

"Hayır, hayır önemli olan o değil. Rahat edip etmeme sorunu değil bu. Çok daha başka bir şey..."

Bay Copperfield kıkır kıkır güldü. "Sen delisin," dedi karısına hoşgörülle. Sonunda tropiklere geldiğine, karısını saçma derecede pahalı bir otelde kalmamaya razı edebilmiş

olmasına o kadar seviniyordu ki. Bu otelin de tekin olmadığıнын farkındaydı, ama zaten onun hoşuna giden de buydu.

Otel görevlisini izleyerek odalardan birine girdiler. İçeri girer girmez Bayan Copperfield kapıyı bir ileri bir geri itmeye başladı. İki tarafa da açılıyordu, küçük bir kanca ile kilitleniyordu.

"Herkes girebilir bu odaya," dedi Bayan Copperfield.

"Evet herkes girebilir de kimsenin gireceğini sanmıyorum, ya sen?"

Bay Copperfield karısına güven verici bir şey söylememekte kararlıydı. Onu tedirgin ederdi daha çok. Ancak bu kez üstelemedi, daha sağlam kapılı bir odaya taşındılar.

Bayan Copperfield kocasının neşesine çok şaşıırıyordu. Yıkanmış, papaya almaya çıkmıştı. Kendisiyse yatağa uzanmış düşünüyordu.

‘İnsanlar’ diye düşündü kendi kendine, ‘Tanrı inancı taşırken Tanrı’yı her yere taşıdılar, Tanrı hep yanlarındaydı. Ormanların içinde, Kuzey Kutup Dairesi’nde... Tanrı herkesi koruyordu, bütün insanlar kardeşti. Artık insanın gittiği her yere taşıyacağı bir şey yok, benim açımdansa bütün bu insanlar pekâlâ ne bileyim, birer kanguru da olabilirdi; ama bana burada birşeyler hatırlatacak biri mutlaka olmalı... Bu uzak yerde kendime bir yuva bulmaya çalışmalıyım.’

Bayan Copperfield’in yaşamda tek amacı mutlu olabilmektir; ama onun davranışlarına yıllardır tanık olanlar yalnızca bunun peşinde olduğunu bilseler, şaşıırabilirlerdi.

Yataktan kalkıp Bayan Goering’in armağanını –bir manikür takımı– çantasından çıkardı. "Anılar," diye fısıldadı, "çocukluğumdan beri çok sevdiğim şeylerin anıları. Kocam, anılardan yoksun bir adam." Herkesten çok sevdiği bu adam için şiddetli bir acı hissetti, bu adam için şimdiye kadar bilmediği her şey yepyeni bir neşe kaynağı olabiliyordu. Bayan Copperfield içinse eski bir düş, bir anı olmamış her şey bir hakaretti. Yatağına döndü, derken derin bir uykuya daldı.

Uyandığında Bay Copperfield yatağın ucuna ilişmiş, papaya yiyordu.

"Bunu denemelisin," dedi, "insana enerji veriyor, üstelik lezzetli. Alsana biraz." Utangaç utangaç Bayan Copperfield'e baktı.

"Neredeydin?"

"Sokaklarda aylak aylak yürüdüm. Aslında kilometrelerce yürüdüm diyebilirim. Dışarı çıkmalısın, gerçekten. Tam bir tımarhane. Sokaklar denizcilerle, asker ve fahişelerle kaynıyor. Bütün kadınlar upuzun elbiseler giymiş. Çok bayağı şeyler. Hepsi gelip konuşuyor. Hadi gel çıkalım."

Kol kola girmiş, sokaklarda yürüyorlardı. Bayan Copperfield'in alnı ateş gibiydi, elleri soğuk. Midesinin ta dibinde titreyen bir şey vardı sanki. Önüne baktığında sokağın ileride biraz kıvrıldığını sonra yeniden düzeldiğini gördü. Durumunu Bay Copperfield'e anlattı, o da gemiden inince böyle olduğunu söyledi. Hemen üstlerinde çocuklar atlayıp zıplıyor, ahşap balkonlar sallanıyordu. Birisi geçerken Bayan Copperfield'e çarptı, az kalsın da düşürüyordu. Bayan Copperfield o anda keskin bir gül kokusu duydu. Çarpıştığı kişi, pembe ipekten bir gece elbisesi giymiş kara derili bir kadındı.

"Gerçekten çok özür dilerim," dedi kadın. Sonra çevresine bakıp birşeyler mırıldanmaya başladı.

"Tam bir tımarhane olduğunu söylemiştim sana," dedi Bay Copperfield karısına.

"Bana bakın," dedi zenci kadın, "ilerideki sokağa sapın, orayı daha çok seversiniz. Ben sevgilimle şuradaki barda buluşacağım." Parmağıyla gösterdi. "Çok güzel bir yer. Herkes oraya gidiyor." Biraz daha sokulup yalnızca Bayan Copperfield ile konuşmaya başladı. "Sen benimle gelsene şekerim, hayatının en güzel anlarını yaşayacaksın, ben tam senin aradığın kişiyim. Hadi gel."

Bayan Copperfield'in elinden tutup çekiştirmeye başladı. İkisinden de iriydi zaten.

"Şimdi onun bir bara gitmek istediğini hiç sanmıyorum," dedi Bay Copperfield. "Önce biraz kenti gezmek istiyoruz."

Kadın Bayan Copperfield'ın yüzünü avcuyla okşadı. "Senin yapmak istediğin bu mu tatlım, yoksa benimle mi gelmek istiyorsun?" Bu arada bir polis bir-iki metre ötelelerinde durdu. Zenci kadın, Bayan Copperfield'in elini bırakıp kahkahalar atarak kaçtı.

"Ne tuhaf değil mi?" dedi Bayan Copperfield. Soluk soluğa kalmıştı.

"Siz kendi işinize baksanız iyi olur," dedi polis. "Gidip mağazaları gezsenize? Herkes oralarda dolaşır. Amcana, kuzenine birşeyler al."

"Hayır, alışveriş yapmak istemiyorum," dedi Bayan Copperfield.

"O zaman sinemaya gidin," dedi polis uzaklaşarak.

Bay Copperfield kahkahadan kırılıyordu. Mendilini ağzına götürdü, kahkahalarının arasında, "Bu tip şeylere bayılıyorum," demeyi başardı. Biraz daha yürüyüp başka bir sokağa saptılar. Güneş batmak üzeriydi, ama hava hâlâ durgun ve sıcaktı. Bu sokaktaki evlerin balkonu yoktu, tek gözlü küçük evlerdi bunlar. Her evin önünde bir-iki kadın oturuyordu. Bayan Copperfield evlerden birine yaklaşıp içeri baktı. Gördüğü odanın neredeyse tümünü iki kişilik bir yatak kaplıyordu, kocaman puf puf bir yorgan vardı üzerinde, onun da üzerinde dantel bir örtü. Eflatun renkli şifon abajurdan gölgeler, yatağın üzerine gözalıcı bir ışık düşüyordu, yastıkta da üzerinde Panama City yazan bir yelpaze duruyordu.

Bu evin önünde oturan kadın epeyce yaşlıydı. Taburede oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı; onu incelemeye başlayan Bayan Copperfield, kadının Kızılderililere ne kadar benzediğini düşündü. Göğüsleri yok gibiydi. Kemikli bir yapısı vardı, kolları, omuzları erkeksi görünüm-

yordu. Uzun yüzünde sıkkın bir ifade vardı. Boynunun bir bölümü açık renk pudrayla boyanmıştı, ama göğsü, kolları esmerdi. Bayan Copperfield, kadının üzerindeki lavanta rengi şatafatlı tül giysiye şaşırdı. Saçlarındaki gri çizgiler hoştu.

Zenci kadın başını çevirip Copperfield'lerin kendisini izlemekte olduğunu fark edince ayağa kalkıp elbisesindeki kırıxıklıkları düzeltti. Dev gibi bir kadındı.

"İkinize bir dolara olur," dedi.

"Bir dolar," diye yineledi Bayan Copperfield. Bu arada kaldırımın kenarında duran Bay Copperfield yanlarına geldi.

"Frieda," dedi, "hadi gel biraz daha yürüyelim."

"Bir dakika, lütfen biraz bekle," dedi Bayan Copperfield.

"Burada kalmak istiyorsan, ben biraz daha dolaşıp gelir seni alırım. Yanında para bulunsa iyi olur. Al, bir dolar 35 sent, ne olur ne olmaz..."

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi Bayan Copperfield, gözlerini boşluğa dikmiş bakıyordu.

"Sonra görüşürüz öyleyse, ben sıkıldım."

"Özgür olmayı çok seviyorum," dedi Bayan Copperfield kadına. "Senin o küçük odana girelim mi? Pencereden baktığım zaman çok hoşuma gitti..."

Bayan Copperfield daha konuşmasını bitirmeden kadın onu iki eliyle odaya itmişti bile. Yerde halı yoktu, duvarlar da çıplaktı. Odadaki eşyalar, zaten dışarıdan görüldüğü kadardı. Yatağa oturdular.

"Şu köşede küçük bir gramfonum vardı," dedi kadın. "Gemiyle gelenlerden biri ödünç vermişti. Sonra bir arkadaş gelip geri aldı."

"Ta ta ta, ti ta ta ta," diyerek birkaç saniye süreyle topuklarını yere vurdu. Sonra Bayan Copperfield'in ellerinden tutarak onu yataktan kaldırdı. "Hadi gel, güzelim." Bayan Copperfield'e sarıldı. "Küçücüksün sen, çok tatlısın. Gerçekten çok tatlı, ama belki de yalnız?" Bayan Cop-

perfield yanağını kadının göğsüne dayadı. Zenci kadının şatafatlı tül giysisinin kokusu, onu yıllar öncesine, kendisinin de rol aldığı bir okul temsiline götürmüştü, bunun üzerine elinden geldiğince sevecenlik ve tatlılıkla gülümse-di.

"Öğleden sonraları ne yapıyorsun?" diye sordu kadın.

"İşkambil oynuyorum. Bazen sinemaya gidiyorum."

Bayan Copperfield bir adım geriye çekildi. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Yoldan geçen insanları dinlemeye başladılar. Pencerenin dışında konuşulan her şey duyulabiliyordu. Zenci kadının suratı asıldı. Birden kaygıya kapılmıştı sanki.

"Zaman altındır, şekerim," dedi Bayan Copperifield'e, "ama belki sen bunun farkına varamayacak kadar gençsin."

Bayan Copperfield başını salladı. Üzgün görünüyordu. Kadına bakıp, "Susadım," dedi. Birden bir erkek sesi duyuldu dışarıdan:

"Bu kadar erken gelmemi beklemiyordun değil mi Podie?"

Kahkahalar... Zenci kadın birden hareketlendi.

"Çabuk bir dolarımı ver, çabuk, bir dolar!" diye bağırdı Bayan Copperfield'e. "Zamanını aştın bile." Bayan Copperfield aceleyle parayı uzattı, kadın da hemen sokağa fırladı. Bayan Copperfield de arkasından gitti.

Evin önünde birkaç kız buruşuk keten takım giymiş bir adamın çevresini sarmıştı. Adam, Bayan Copperfield'in yanındaki zenci kadını görür görmez kızların yanından ayrılıp kadına sarıldı. Kadının sevinci gözlerinden okunuyordu, Bayan Copperfield'e şöyle bir başını sallayarak adamla eve girdi. Kızlar da koşuşturarak uzaklaşınca, Bayan Copperfield yine yalnız kaldı. Çevresinde insanlar vardı, ama hiçbiri ilgisini çekmiyordu. Ama kendisi bütün bu insanlar için ilgi odağıydı, özellikle de kapılarının önünde oturan kadınların ilgisini çekiyordu. Bu arada kıvrıcık saçlı bir kız ona yaklaşarak konuşmaya başladı.

"Bana bir şey alsana bayan," dedi kız.

Bayan Copperfield yanıt vermedi, ama yüzünde üzgün bir ifadeyle kıza uzun uzun baktı.

"Hadi bayan, ne olursa olsun, kendin seçersin. İstersen bir tüy olsun, benim için fark etmez."

Bayan Copperfield titredi. 'Düş görüyor olmalıyım', diye düşündü.

"Ne demek istiyorsun yani? Ne tüyü?"

Kız bir sevinç çığlığı attı.

"Of be, bayan," dedi, birden boğazında çatallanan bir sesle. "Ne kadar komiksin. O kadar komiksin ki! Ne bileyim ben nasıl bir tüy... Gönlünden ne koparsa işte, anlar-sın ya."

Birlikte küçük bir dükkâna girip küçük bir kutu pudrayla çıktılar. Kız Bayan Copperfield ile vedalaşıp arkadaşlarıyla birlikte gözden kayboldu. Bayan Copperfield yine yalnız kaldı. Turist gezdiren at arabaları geçiyordu. "Turistler genel olarak," diye yazmıştı günlüğüne, "kendi yaşam biçimlerinin önem ve değişmezliğine öylesine inanmış insanlar ki gördükleri olağanüstü yerlere görsel bir tepki dışında bir tepki göstermiyorlar. Daha da kötülerini, her yeri birbirine benzetiyor."

Bir süre sonra Bay Copperfield geri döndü, birlikte gezinmeye başladılar. "Çok iyi vakit geçirdin mi bari?" diye sordu Bay Copperfield.

Bayan Copperfield başını sallayıp kocasına baktı. Bir anda kendini öylesine yorgun hissetti ki ağlamaya başladı.

"Inga bebek," dedi Bay Copperfield.

Biri yaklaşıp, "Yolunu mu kaybetmiş?" diye sordu. Hemen arkalarında da zeki görünümlü, kıvrıkcık saçlı, yüz çizgileri sert bir kız gördüler. "Sizin yerinizde olsam onu bu sokaklarda yalnız bırakmazdım," dedi kız.

"Yolunu kaybetmiş falan değil," dedi Bay Copperfield. "Yalnızca sinirleri bozuk."

"Hep birlikte hoş bir lokantaya gidip birşeyler yiye-lim desem terbiyesizlik etmiş olur muyum?" diye sordu kız. Çok güzel bir kızdı.

"Gidelim," dedi Bayan Copperfield coşkuyla. "Elbette." Heyecanlanmış, kızın iyi biri olabileceği duygusuna kapılmıştı birden. Çoğu insan gibi Bayan Copperfield de kötü şeylerin bu kadar üst üste gelemeyeceği inancındaydı.

Lokanta pek hoş değildi. Çok karanlıktı, üstelik içeride kimse yoktu.

"Başka bir yerde yemek istemez misin?" diye sordu Bayan Copperfield kızı.

"Hayır, ben kesinlikle başka bir yere gitmek istemem. Kızmayacaksanız söyleyeyim, buraya birilerini getirdiğimde bana para veriyorlar."

"Peki sana ne kadar ödüyorlarsa onu biz sana verelim de başka yere gidelim, olmaz mı?" diye sordu Bayan Copperfield ısrarla.

"Böyle saçmalık olur mu?" dedi kız. "Çok saçma."

"Duyduğuma göre çok güzel ıstakoz yenen bir yer varmış. Oraya gidemez miyiz?" diye sordu Bayan Copperfield.

"Olmaz, çok saçma." Kolunun altında birkaç gazeteyle lokantaya giren bir garsona seslendi.

"Alberto, bize et ve şarap getir. Önce eti." Bunu İspanyolca söyledi.

"İngilizcen ne kadar güzel," dedi Bayan Copperfield.

"Amerikalılarla birlikte olmak hoşuma gidiyor, olabilirsem tabii," diye yanıtladı kız.

"Onları cömert mi buluyorsun?" diye sordu Bay Copperfield.

"Evet, tabii. Tabii ki cömertler. Paraları olduğu zaman... Yanlarında aileleri varsa daha da cömert oluyorlar. Bir zamanlar Washington Otelinde kalan Amerikalı bir adamla tanışmıştım. Biliyor musunuz orası dünyanın en güzel oteli. Öğleden sonraları karısı siesta yapardı. O da hemen bir taksiye atlayıp Colon'a gelirdi, karısının yanına zamanında dönemeyecek diye o kadar heyecanlanıp korkardı ki beni bir otele götürüleceğine dükkânlara götürür ve 'Çabuk, bir şey beğen, ne olursa, ama çabuk ol' derdi."

"Ne kadar korkunç!" dedi Bayan Copperfield.

"Gerçekten öyleydi," dedi İspanyol kız. "Deli oluyordum, hatta bir gün o kadar kızmıştım ki tamam dedim, amcama şu pipoyu alacağım. Amcamı sevmem, ama yine de aldım işte."

Bay Copperfield gürültülü bir kahkaha attı.

"Komik, değil mi?" diye sordu kız. "Size şu kadarını söyleyeyim, eğer yine gelecek olur da beni dükkânlara götürürse kesinlikle amcama pipo almayacağım. Hiç fena değil, bu arada."

"Kim?" diye sordu Bay Copperfield.

"Karın."

"Bu gece korkunç görünüyorum," dedi Bayan Copperfield.

"Önemli değil, nasılsa evlisin. Kaygılanacak bir şeyin yok."

"Böyle konuşursan sana çok kızar," dedi Bay Copperfield.

"Neden kızacakmış? Dünyanın en güzel şeyi, kaygılanacak bir şeyi olmamak."

"Bunun güzellikle ilgisi yok," diye söze girdi Bayan Copperfield. "Kaygısız olmanın güzellikle ne ilgisi var sanki."

"Dünyadaki bütün güzel şeylerle ilgisi var. Sabah uyanınca gözünü ilk açtığında kim olduğunu bilmemek ya da geçmiş yaşamını düşünmemek, bu çok güzel işte. Yani hiç sorununun olmaması. Boş yere tasalanmaktan hoşlandığını söyleme bana."

Bay Copperfield sırtıtmaya başladı. Yemekten sonra kendini yorgun hissetmişti, otele dönmeyi önerdi, ama Bayan Copperfield her zamanki gibi biraz tedirgindi, İspanyol kızla biraz daha zaman geçirmek istiyordu. Kız da Bayan Copperfield'ı kendi kaldığı otele götürmeyi önerdi.

Bay Copperfield ile vedalaşıp yola çıktılar.

Las Palmas Otelinin duvarları ahşaptı, çok parlak bir yeşile boyanmıştı. Koridorlarda pek çok kafes vardı, bir-

kaçı tavana asılıydı. Bazıları boştu. Kızın odası ikinci kat-
taydı, duvarları da koridorun duvarları gibi parlak yeşildi.

"Bu kuşlar gün boyunca öter," dedi kız, Bayan Cop-
perfield'i yanına, oturduğu yatağa çağırarak. "Bazen kendi
kendime söylenirim: Sizi küçük aptallar, o kafeslerde niye
ötüyorsunuz? Sonra düşünürüm: Pacifica, sen de en az o
kuşlar kadar aptalsın. Sen de bir kafesin içindesin, çünkü
paran yok. Dün gece Alman bir adamla birlikte saatlerce
güldün, çünkü sana içki ısmarladı. Üstelik aptalın tekiydi
adam. Kendi kafesimde gülüyorum, onların kafesinde şar-
kı söylüyorum."

"Aslında kuşlarla bizim aramızda pek bir benzerlik
yok," dedi Bayan Copperfield.

"İnanmıyor musun bana?" dedi Pacifica içtenlikle.
"Doğru söylüyorum ben."

Pacifica elbisesini yukarıya sıyrarak çıkardı, Bayan
Copperfield'in önünde donuyla duruyordu.

"Söylesene," dedi, "Hinduların sattığı o harika ipek
kimonoları seviyor musun? Benim de senin gibi zengin bir
kocam olsa hemen kendime bir tane aldırırdım. Ne kadar
şanslı olduğunun farkında değilsin. Senin gibi ortalıkta ge-
zinip ağlaşacağıma, onu her gün dükkânlara götürür bir-
şeyler aldırırdım. Hem erkekler ağlayan kadınları sevmez-
ler. Sen gülünce on yaş gençleşiyorsun."

"Doğru," dedi Bayan Copperfield.

"Kendini kötü hissetme," dedi Pacifica. "Ben kadınları
çok seviyorum. Bazen erkeklerden daha çok. Büyükanne-
mi, annemi, kızkardeşlerimi... Evdeki bütün kadınlar, hep
birlikte çok güzel zaman geçirirdik. Ben hep en iyileriy-
dim. En zeki ve en çalışkan. Şimdi yine o güzel evimde ol-
mak isterdim, huzur içinde. Ama istediğim o kadar çok
şey var ki... Hem tembelim, hem de çok huysuzum. Tanış-
tığım erkekleri çok seviyorum. Bazen bana gemiciliği bı-
raktıkları zaman ileride neler yapacaklarını anlatırlar.
Hepsi için bunun en yakın zamanda gerçekleşmesini dile-
rim. Kahrolsun şu gemiler! Ölene kadar gemide kalmak is-

teyenler de var. Neler kaçırdığının farkında değilsiniz, derim onlara. Öylelerini sevmiyorum. Onlarla işim yok. Şu sıralar burada iş yapan çok hoş bir adama âşığım. Ev kiramı o ödüyor genelde. Bazen ödeyemediği oluyor. Benim gibi birini bulduğu için çok mutlu. Çoğu erkek benimle mutludur zaten. Böyle olduğu için de fazla gururlandığım yok. Bir tür Tanrı vergisi işte..." Pacifica bunu söylerken haç çıkardı.

"Ben bir zamanlar benden yaşlı bir kadına âşıktım," dedi Bayan Copperfield heyecanla. "Güzelliği kalmamıştı pek, ama ben onun yüzünde öyle güzellik kalıntıları bulmuştum ki o güne kadar hiçbir güzellik beni öylesine heyecanlandırmamıştı. Kendisinden yaşlı birine âşık olmayan var mıdır? Ulu Tanrım!"

"Sen başka insanların sevmediği şeylerden hoşlanıyosun, değil mi? Ben de kendimden yaşlı bir kadına âşık olmak isterdim. Hoş bir şey bu, ama ben hep hoş bir erkeğe âşık oluyorum. İyi ki de oluyorum. Öteki kızlar artık hiç âşık olmuyorlar. Tek düşündükleri para, para, para. Sen parayı pek düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır, düşünmüyorum."

"Biraz dinlenelim mi artık?" Kız yatağa uzanıp Bayan Copperfield'i yanına çağırdı. Bayan Copperfield'in elini tuttu, sonra esnemeye başladı, neredeyse hemen uykuya daldı. Bayan Copperfield de biraz kestirmeye çalıştı. Kendini çok huzurlu hissediyordu.

Kapıdan gelen korkunç gürültüyle uyandılar. Bayan Copperfield hemen gözlerini açtı, korkuya kapılmıştı. Pacifica'ya baktı, o da en az kendisi kadar korkmuş görünüyordu.

"Callate," diye fısıldadı Bayan Copperfield'e, kendi diliyle konuşuyordu.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye sordu Bayan Copperfield sert bir sesle. "İspanyolca anlamıyorum ki!"

"Hiç ses çıkarma," dedi Pacifica, bu kez İngilizce.

"Burada böylece ses çıkarmadan duramam ki. Söylese-ne, ne bu?"

"Sarhoşun teki. Bana âşık. Onu iyi tanıyorum. Benimle yattığında canımı çok acıttı. Gemisi yine gelmiş anlaşılan."

Kapı daha ısrarla çalmaya başladı, adamın sesini duyular:

"Orada olduğunu biliyorum, Pacifica, aç şu kahrolası kapıyı."

"Aç şu kapıyı, Pacifica," diye yalvardı Bayan Copperfield yataktan fırlayarak. "Bundan kötüsü olamaz ya."

"Saçmalama. Belki yeterince sarhoştur da biraz daha çalıp gider."

Bayan Copperfield'in gözleri bulanıklaşmıştı. Çılgına dönmek üzereydi.

"Hayır, hayır – birisi böyle kapıyı çaldığında ona kapıyı açacağıma dair kendime söz vermişimdir. O zaman daha az düşmanca davranır. Orada öyle durdukça, daha da sinirleniyor. Kapıyı açtığım zaman ona ilk söyleyeceğim şey, 'Biz senin dostunuz', olacak. Belki o zaman kızgınlığı biraz geçer."

"Beni daha da kızdırırsan ne yaparım bilmiyorum," dedi Pacifica. "Burada bekleyeceğiz, belki gider. Şu masayı kapının önüne çekelim, yardım etsene."

"Ben bir şey itemem," dedi Bayan Copperfield. Kendini öylesine güçsüz hissediyordu ki yaslandığı duvardan aşağı kaymaya başladı.

"Şu lanet olası kapıyı kırayım mı yani?" diye bağıırıyordu adam.

Bayan Copperfield birden ayağa kalkıp sendeleyerek yürüdü, kapıyı açtı.

Çok uzun boylu, sivri yüzlü bir adamdı içeri giren. Çok içtiği de belli oluyordu.

"Merhaba, Meyer," dedi Pacifica. "Biraz dinlenmeme izin veremez misin?" Sustu, adamdan yanıt gelmeyince "Dinlenmeye çalışıyordum," dedi.

"Ben de uyuyordum," dedi Bayan Copperfield. Sesi her zaman olduğundan daha yüksek çıkıyordu, yüzü de parlıyordu. "Sizi hemen duyamadık, kusura bakmayın. Herhalde uzun süredir bekliyorsunuz."

"Kimse beni uzun süre bekletemez," dedi Meyer, yüzü gittikçe kızarıyordu. Pacifica gözlerini kıstı. Sinirlenmeye başlamıştı.

"Çık odamdan," dedi Meyer'a.

Buna karşılık Meyer kendini yatağa bıraktı. O kadar ağırdı ki yatağın yayları kopuyordu neredeyse.

"Çabuk çıkalım buradan," dedi Bayan Copperfield, Pacifica'ya. Artık yerinde duramıyordu. Bir an için adamın özür dileyerek ağlayacağına falan inanmıştı –tıpkı rüyalarda olduğu gibi– ama artık böyle bir şey olmayacağından emindi. Pacifica gittikçe sinirleniyordu.

"Bana bak, Meyer," dedi. "Hemen şimdi geldiğin yere dön. Çünkü seninle hiçbir şey yapacak değilim, hemen gitmezsen suratının orta yerine kocaman bir yumruk yiyeceksin. Bu kadar azgın olmasan aşağı inip birlikte rom içerdik. Benimle birlikte oturup konuşan, masanın altında aletleri dikleşinceye kadar benimle içki içen yüz tane erkek arkadaşım var. Ama sen hep keyfimi bozmaya çalışıyorsun. Tıpkı bir maymun gibisin. Konuşmak istemiyorum artık."

"Senin sermaye evin sikimde mi sanıyorsun!" diye bağırmaya başladı Meyer. "Sizin bütün evlerinizi sıraya dizer ördek vurur gibi vururum hepsini be! Gemi her zaman evden iyidir. Her zaman. İster yağmur yağsın, ister güneş açsın! İsterse dünya batsın."

"Evlerden söz eden yok burada," dedi Pacifica tepinerek, "senin bu saçma sapan konuşmalarını dinlemekten bıktık artık."

"Neden kapıyı kilitledin o zaman? Kapıyı kilitleyip tıpkı düşesler gibi evde oturup çay içiyorsun, bir daha bu limana demir atmayalım diye de dua ediyorsun bir yandan. Eşyalara zarar vermemden, halıya bir şey dökmem-

den korkuyorsun. Benim annemin de bir evi vardı, ama ben hiç onun evinde kalmazdım. Başka bir evde yatardım. İşte ben evleri bu kadar takarım."

"Yanlış anladınız," dedi Bayan Copperfield titrek bir sesle. Buranın bir ev değil de bir otel odası olduğunu anlatmayı çok istiyordu. Ama bunu söylemeye korktu, üstelik utandı da.

Meyer, Bayan Copperfield'in söylediğini duymamış, bunun yerine, yüzünde bir gülümsemeyle yatağın kenarından Pacifica'ya doğru kolunu uzatmıştı. Külotunun ucundan yakalayıp onu yatağa çekmeyi başardı.

"Ölsem olmaz," diye haykırdı Pacifica, ama o kollarını çoktan kızın beline sarmıştı.

"Sermaye patronu," dedi gülerek. "Denize şöyle bir baksan miden bulanır senin. Teknede rezillik çıkarırdın. Şimdi yat şuraya ve sus."

Pacifica Bayan Copperfield'e gizemli bir bakış fırlattı. "Peki öyleyse," dedi adama, "önce parayı ver, çünkü sana güvenmiyorum. Seninle yalnızca kiramı ödersen yatarım."

Meyer kıza korkunç bir yumruk atarak dudağını patlattı. Pacifica'nın çenesinden kanlar akıyordu.

Bayan Copperfield dışarı fırladı. "Yardım getireceğim, Pacifica," diye bağırdı arkasına bakarak. Koridor boyunca, merdivenlerden aşağı koşarak Pacifica'nın durumunu anlatabileceği birilerini aradı, ama hiçbir erkeğe yanaşamayacağını da biliyordu. Alt katta, kapısı aralık bir odada örgü ören yaşlı bir kadın gördü.

"Pacifica'yı tanıyor musunuz?" dedi soluk soluğa.

"Elbette," dedi kadın. Uzun yıllar Amerikalılarla birlikte yaşamış bir İngiliz gibi konuşuyordu. "Burada iki geceden fazla kalan herkesi tanırım. Otelin sahibiyim ben."

"O zaman çabuk birşeyler yapın. Bay Meyer onun odasında, çok sarhoş."

"Bay Meyer sarhoşsa hiçbir şey yapamam." Kadın birkaç saniye için sustu, sonra Meyer'a bir şey yapmak düşüncesi ona komik geldi, gülmeye başladı. "Bir düşün," de-

di, "Bay Meyer, lütfen nazikçe odamdan çıkar mısınız? Pacifica sizden bıktı artık. Hah-ha-ha *Pacifica* sizden bıktı'. Oturun bayan, biraz sakinleşin. Şurada, avokadoların yanındaki sürahide cin var, ister misiniz?"

"Ben şiddete hiç alışkın değilim," dedi Bayan Copperfield. Biraz cin alıp söylediklerini yineledi. "Bu akşam yaşadıklarımı anlatabileceğimi hiç sanmıyorum. Ne kadar inatçı bir adam! Delirmiş gibi."

"Meyer deli değil," dedi kadın. "Daha kötülerini gördük. Meyer bana Pacifica'dan çok hoşlandığını söylemişti. Ben ona hep iyi davrandım, bugüne kadar aramızda hiçbir sorun çıkmadı."

Öteki kattan çığlıklar duyuldu. Bayan Copperfield Pacifica'nın sesini tanıdı.

"Ne olur polis çağıralım," diye yalvardı.

"Çıldırıyor mu sen?" dedi kadın. "Pacifica bir de polisle uğraşamaz. Bacaklarını kessinler daha iyi. İnan bana."

"Pekâlâ o zaman yanlarına gidelim," dedi Bayan Copperfield. "Her şeyi yapmaya hazırım."

"Lütfen oturur musun bayan, adın ne senin? Ben Bayan Quill."

"Ben de Bayan Copperfield."

"Bakın Bayan Copperfield, Pacifica kendi başının çaresine bakabilir. Bize ihtiyacı yok. Böyle bir olaya ne kadar az insan karışırsa, o kadar iyi onun için. Benim oteli-
min kurallarından biri de budur zaten."

"Peki, ama bu arada bir cinayete kurban gidebilir."

"İnsanlar o kadar kolay cinayet işlemezler. Dayak falan olabilir, ama cinayet başka. Burada cinayet işlendi, ama çok değil. Her şey tatlıya bağlanıyor sonuçta. Tabii kötü sonlar görmüyor da değiliz."

"Sizin gibi rahat olabilsem keşke. Burada böyle sakin sakin oturmanızı anlayamıyorum, tabii Pacifica'nın onca şeyi yaşadktan sonra nasıl delirmediğine de şaşıyorum."

"Pacifica bu tip erkekleri iyi tanır, deneyimi var. Korktuğunu hiç sanmıyorum. Bizden daha güçlüdür o."

Yalnızca canı sıkılıyor, o kadar. Kendi odasında kendi bildiğini yapmak istiyor. Bence kadınlar bazen ne istediklerini bilmiyorlar. Sence şu Meyer'dan hoşlanıyor olabilir mi biraz?"

"Nasıl olur? Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Şu âşık olduğunu söylediği çocuk var ya, gerçekte ondan hiç de hoşlandığını sanmıyorum Pacifica'nın. Onun gibileriyle çok birlikte oldu. Yakışıklı salaklardandı o da. Pacifica'ya tapıyorlar. Bence Pacifica, Meyer uzaktayken öylesine kıskançlık ve tedirginlik duyuyor ki ötekileri daha çok sevdiğine kendini inandırıyor. Meyer geri döndüğünde de işlerine karıştığı için ona çok kızıyor. Yanılıyor da olabilirim, ama bana kalırsa bu işin aslı bu."

"Bence buna olanak yok. Öyle olsaydı, yatmadan önce Meyer'ın kendisini hırpalamasına izin vermezdi."

"Elbette verirdi," dedi Bayan Quill, "ama ben böyle şeylerden anlamam. Yine de iyi bir kızdır Pacifica. Üstelik iyi bir ailenin çocuğu."

Bayan Copperfield cinini yudumluyordu, hoşuna gitmişti.

"Az sonra gelip her şeyi anlatır," dedi Bayan Quill. "Burası nefis bir yer, herkes buradan hoşlanıyor. Konuşuyorlar, içiyorlar, sevişiyorlar, pikniğe, sinemaya gidiyorlar, bazen dans ediyorlar, bütün gece boyunca. Yalnız kalmak istesem de kalamıyorum burada... İstedğim zaman gidip onlarla dans ediyorum. Bir adam var, canım isteyince çağırıyorum, beni gezmeye götürüyor. Çok seviyorum burayı. Ne olursa olsun eve dönmem. Bazen çok sıcak oluyor, ama yine de çok keyifli, kimsenin hiçbir konuda bir acelesi yok. Cinsellikle aram yok, burada bebekler gibi uyuyabiliyorum. Mideme bir şey oturmamışsa, düş bile görüyorum. Kendini tutamazsan, fiyatını da ödüyorsun tabii. Newburg ıstakozuna dayanamıyorum, biliyor musun? O ıstakozu yerken başıma geleceklerin farkında oluyorum aslında... O sözünü ettiğim adamla her ay bir kere Bill Grey'in lokantasına gidiyoruz."

"Devam edin," dedi Bayan Copperfield, kadının anlatıkları hoşuna gitmişti.

"Ne bileyim işte, Newburg usulü ıstakoz yiyoruz. Dünyadaki en lezzetli şey..."

"Kurbağa bacağı sever misiniz?" diye sordu Bayan Copperfield.

"Ben Newburg usulü ıstakozdan şaşmam."

"O kadar mutlu görünüyorsunuz ki sanki bu otele taşınıp yerleşecekmişim gibi bir duygu var içimde. Hoşunuza gider mi bu?"

"Ne istiyorsan onu yap. Bu benim yaşam felsefem. Gelsen ne kadar kalmayı düşünürsün?"

"Bilmiyorum," dedi Bayan Copperfield, "burada eğlenebilir miyim sizce?"

"Burada hayatımız hep eğlence," diye yanıtladı otel sahibi. "Dans, içki... Yaşamın bütün hoşlukları... Fazla paraya da gerek yok bak. Erkekler gemiden indiklerinde cepleri ağzına kadar dolu oluyor. Burası Tanrının evi ya da belki şeytanın." Kahkahalarla güldü.

"Hayatımız hep eğlence," diye yineledi. Oturduğu sandalyeden güçlkle kalkıp odanın köşesinde duran gramofonun yanına gitti. Kurduktan sonra bir kovboy şarkısı koydu gramofona.

"Canın ne zaman isterse müzik dinleyebilirsin," dedi Bayan Copperfield'e, "iğneler ve plaklar şurada, yalnızca kurmak gerekiyor. Burada olmadığım zaman sallanan koltukta oturup dinleyebilirsin. Sophie Tucker ve Al Jolson'un plakları var bende. Müzik kulağın şarabı."

"Bu odada müzik dinleyerek kitap okumak da çok hoş olurdu herhalde," dedi Bayan Copperfield.

"Okumak mı? İstedğin kadar..."

Bir süre müzik dinleyerek içkilerini içtiler.. Bir saat sonra Bayan Quill koridorda Pacifica'yı gördü. "İşte," dedi Bayan Copperfield'e, "arkadaşın geliyor."

Pacifica'nın üzerinde kısa bir ipek elbise, ayaklarında da terlik vardı. Makyaj yapıp parfüm sürmüştü.

"Bakın Meyer bana ne almış," dedi yanlarına geldiğinde. Kolundaki mineli saati gösterdi. Çok mutlu görünüyordu.

"Sohbet mi ediyordunuz?" dedi gülümseyerek. "Birlikte dışarı çıkıp birşeyler içmeye ne dersiniz?"

"Çok iyi olur," dedi Bayan Copperfield. Bay Copperfield'i merak etmeye başlamıştı. O, Bayan Copperfield bu kadar uzun süre ortadan kaybolunca saçma bir duyguya kapılıyor, üstelik uyuyamıyordu da. Bayan Copperfield otele uğrayıp kocasına hâlâ dışarıda olduğunu haber vermeye niyetliydi, ama otelin yakınına bile gitmek düşüncesi onu ürküttü.

"Hadi kızlar çabuk olalım," dedi Pacifica.

Pacifica'nın Bay ve Bayan Copperfield'i daha önce götürdüğü ıssız lokantaya gittiler. Tam karşılarındaki geniş salon aydınlatılmıştı. On kişilik bir orkestra birşeyler çalmaktaydı şimdi o kadar kalabalıktı ki dans eden insanlar sokağa taşıyordu.

"Şuraya bak," dedi Bayan Quill. "İşte burada iyi zaman geçirilir. *Şunlara* bakın, nasıl da eğleniyorlar."

"Bayan Quill, burası gayet iyi," dedi Pacifica. "Işık çok parlak değil, o kadar da kalabalık sayılmaz, sonra da yatmaya gideriz."

"Peki," dedi Bayan Quill, yüzünü asarak. Bayan Copperfield bir an Bayan Quill'in yüzünde çok hüznü, yenik bir ifade yakaladı.

"Ben de yarın gece giderim oraya," dedi Bayan Quill yumuşak bir sesle. "Hiç fark etmez. Orada her gece dans var zaten. Gemilerin ardı arkası kesilmiyor ki. Kızlar da hiç yorulmuyor," dedi Bayan Copperfield'e. "Ne de olsa bütün gün uyuyorlar. Gece nasıl uyunursa, gündüz de öyle uyuyabiliyorlar. Yorulmuyorlar. Niye yorulsunlar ki? İnsan dans ederken yorulmuyor. Müzik insanı kucağında taşıyor sanki."

"Saçmalama," dedi Pacifica. "Her zaman yorgun onlar."

"Pekâlâ, karar verin," dedi Bayan Copperfield.

"Pacifica her şeyin kötü yanını görür. Hayatımda onun kadar iç karartıcı bir şey görmedim."

"Hiç de karamsar değilim, gerçekleri görüyorum o kadar. Sense bazen biraz aptalca davranıyorsun, Bayan Quill."

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, benimle böyle konuşma," dedi Bayan Quill; dudakları titriyordu.

"Özür dilerim," dedi Pacifica ciddileşerek.

"Şu Pacifica'nın çok sevecen bir yanı var," diye düşündü Bayan Copperfield. "Herkesi ne kadar ciddiye alıyor."

Pacifica'nın elini tuttu.

"Birazdan güzel birşeyler içeceğiz," dedi ona gülümseyerek, "mutlu musun?"

"Evet, içki iyi gelecek," dedi Pacifica kibarca; ama Bayan Quill onun sesindeki neşeyi fark etmişti. Ellerini birbirine sürterek, "Ben de size katılıyorum," dedi.

Bayan Copperfield bir ara dönüp sokağa bakınca Meyer'ı gördü. Yanında iki sarışın, birkaç da denizci vardı.

"İşte Meyer gidiyor," dedi. Hepsi dışarı bakıp Meyer'ı gözden kayboluncaya kadar izlediler.

Bay ve Bayan Copperfield iki günlüğüne Panama City'ye gitmişlerdi. İlk gün, Bay Copperfield kentin en uzak köşelerine kadar yürümeyi önerdi. Yeni bir yere geldiğinde ilk yaptığı şey hep bu olurdu. Bayan Copperfield ise çevresinde ne olup bittiğini öğrenmekten nefret ederdi, o zaman her şey korktuğundan da tuhaf çıkardı çünkü.

Uzun süre yürüdüler. Bütün sokaklar birbirine benzemeye başladı. Bir ara sürekli yokuş tırmandılar, sonra deniz kenarındaki çamurlu yollara indiler. Taş evlerin rengi güneşten solmuştu. Pencereilerin hepsi demirliydi; hiçbirinde bir canlılık belirtisi yoktu. Futbol oynayan üç çıplak çocuğun önünden geçip denize doğru yürüdüler. Herkes arkalarından bakıyordu. Birkaç kez dönüp baktılar, herkes hâlâ onları izliyordu.

Deniz çekilmişti. Islak kumlarda yürüdüler. Arkalarında kocaman, beton bir otel vardı, alçak bir kayanın hemen önünde olduğundan gölgede kalmıştı. Kumlar ve denizse güneşten parlıyordu. Bay Copperfield oturabilecekleri bir kaya bulana dek yürüdüler.

"Ne kadar güzel bir yer," dedi Bay Copperfield.

Ayaklarının üzerinden hızla bir yengeç geçti.

"Şuna bak," dedi Bay Copperfield. "Sever misin?"

"Evet," diye yanıtladı Bayan Copperfield, ama çevresine bakındıkça içindeki ürpertiye bastıramıyordu.

Otelin ön yüzünde yeşil harflerle *Cerveza-Bira* yazılıydı.

Bay Copperfield pantolonun paçalarını kıvrarak Bayan Copperfield'e yalınayak suyun kenarına gitmeyi önerdi.

"Daha öteye gitmek istemiyorum," diye yanıtladı Bayan Copperfield.

"Yorgun musun?"

"Yo hayır, yorgun değilim." Ama yüzünde öyle mutsuz bir ifade vardı ki kocası ne olduğunu sordu.

"Mutsuzum."

"Yine mi?" dedi Bay Copperfield. "Şimdi neden mutsuzsun?"

"Yolumu kaybetmiş, çok uzaklara gitmiş gibiyim, korkuyorum."

"Bunda korkacak ne var?"

"Bilmiyorum. Her şey o kadar tuhaf ki. Hiçbir şeyle ilgisi yok."

"Panama'yla ilgili," diye yanıtladı Bay Copperfield sert bir sesle. "Bunu asla anlamayacaksın, değil mi?" Bir süre sustu. "Artık sana hiçbir şey anlatmaya çalışmayacağım. Suyun kenarında yürüyeceğim biraz. Bütün neşemi kaçıırıyorsun. Sana kimse yardımcı olamaz."

Somurtmaya başladı.

"Evet biliyorum. Sen yürü hadi. Yorulmuş olmalıyım." Kocasını küçük taşların arasında yürürken izledi; ellerini bir cambaz gibi iki yana uzatmış, dengesini korumaya çalışıyordu. Bayan Copperfield o an yanına gitmeyi çok istedi, onu çok seviyordu. Birden yüreği kabarmıştı. Oldukça güçlü bir rüzgâr esiyordu, yelkenli tekneler suda kayıyordu âdeta. Bayan Copperfield başını geriye atıp gözlerini kapattı, kocasının yanına gidebilecek kadar güç toplamak istiyordu. Ama rüzgâr o kadar da güçlü değildi, gözlerini kapattığında da Las Palmas Otelinin önünde Bayan Quill ile Pacifica'yı görüyordu. İstasyona gitmek için kiraladığı at arabasında vedalaşmıştı onlarla. Bay Copperfield yürümek istemişti, onun için iki arkadaşıyla baş başa kalmıştı. Pacifica'nın üzerinde Bayan Copperfield'in ona aldığı ipek kimonoyla, ayaklarında ponponlu terlikler vardı. Otelin önünde durmuş, kimonoyla dışarı çıkmak zorunda kaldığı için yakınıp duruyordu, ama Bayan Copperfield'in vedalaşmak için yalnızca bir-iki dakikası vardı, bu yüzden arabadan inememişti.

"Pacifica, Bayan Quill," diye seslenmişti arabadan sarkarak, "iki gün için de olsa sizden ayrılmayı hiç istemiyorum. Dayanabilecek miyim bilmiyorum."

"Bana bak, Copperfield," demişti Bayan Quill, "sen şimdi git, Panama'da iyi eğlenmeye bak. Bizi bir saniye bile aklına getirme. Duyuyor musun beni? Of, şimdi kocamla Panama'ya gidecek kadar genç olacaktım... Yüzümde bambaşka bir ifade olurdu, şunun suratına bir bakın."

"İnsanın kocasıyla Panama'ya gitmesi hiç de önemli değil," diye üstelemişti Pacifica. "Onun mutlu olduğu anlamına gelmez bu. Herkesin başka zevkleri var. Belki Copperfield balığa çıkmayı ya da alışveriş yapmayı daha çok seviyor." Bayan Copperfield bunları duyunca Pacifica'ya teşekkür etmek isteğiyle gülümsemişti.

"Tamam tamam," diye karşılık vermişti Bayan Quill oldukça alçak sesle, "ama Pacifica, eminim sen kocanla Panama'ya gidiyor olsan çok mutlu olurdun... O kadar güzel bir yer ki."

"Olsun," demişti Pacifica, "Paris'e gitmiş ya işte."

"Döndüğünde burada olacağınıza söz verin," diye yalvarmıştı Bayan Copperfield. "Bir anda ortadan kaybolacaksınız diye o kadar çok korkuyorum ki."

"Saçma sapan öyküler uydurmaya başladı şimdi de, yaşam zaten zor... Nereye gidecekmiz?" Pacifica bunları içeri girmeye davranırken, esneyerek söylemişti. Bayan Copperfield'e bir öpücük yollayıp el salladı.

"Ne kadar eğlenceli, onlarla olmak," dedi Bayan Copperfield yüksek sesle, gözlerini açmıştı. "Onlarla ne kadar rahat ediyorum."

Bay Copperfield karısına doğru geliyordu. Elinde garip bir taş vardı. Gülümsüyordu.

"Bak," dedi, "ne ilginç bir taş, değil mi? Aslında çok güzel. Sen de görmek istersin diye düşündüm." Bayan Copperfield taşı inceleyerek, "Gerçekten çok ilginç, çok güzel. Teşekkür ederim," dedi. Avcunun içindeki taş a bir daha baktı. Taşı incelerken, Bay Copperfield karısının omzuna dokunup, "Şu vapuru görüyor musun? Ne kadar yavaş gidiyor. Bak gördün mü?" diye sordu. Karısının başını tutarak vapurun olduğu yöne doğru çevirdi.

"Evet gördüm... O da harika... Artık geri dönsek iyi olacak. Neredeyse hava kararacak."

Plajdan ayrılıp yeniden sokaklarda yürümeye başladılar. Hava kararmaya başlamıştı, ama artık sokaklarda daha çok insan vardı. Bay ve Bayan Copperfield geçerken laf atıyorlardı.

"Çok harika bir gündü," dedi Bay Copperfield. "Senin de biraz hoşuna gitmiştir herhalde, olağanüstü şeyler gördük." Bayan Copperfield kocasının elini sıkı sıkı tuttu.

"Senin gibi kanatlarım yok benim," dedi. "Bağışla. Senin kadar hareketli değilim. Otuz üç yaşında artık bazı alışkanlıklarım var."

"Çok kötü," diye yanıtladı kocası, "Benim de bazı alışkanlıklarım var elbette –yemek, uyumak, çalışmakla il-

gili çeşitli alışkanlıklarım— ama galiba senin söylediğinin bununla pek ilgisi yok, değil mi?"

"Hadi bunu konuşmayalım artık. Ben bundan söz etmiyordum, hayır."

Ertesi gün Bay Copperfield çıkıp cangılı görmeye gideceklerini söyledi. Bayan Copperfield yanlarında uygun kılık getirmediklerini söyleyince, Bay Copperfield ormanın derinliklerini keşfetmeye değil, küçük patikalarda yürümeye gitmek istediğini belirtti.

"Cangil sözcüğü seni korkutmasın," dedi. "Alt tarafı tropikal orman anlamına geliyor."

"Canım istemezse içine girmem. Fark etmez. Bu gece Colon'a dönüyoruz değil mi?"

"Çok yorulursak belki bir gece daha kalırız."

"Ama ben Pacifica ile Bayan Quill'e bu gece döneceğimi söylemiştim. Dönmezsem bozulurlar."

"Gerçekten de *onları* düşünmüyorsun herhalde. Hadi Frieda! Hem alınacaklarını hiç sanmıyorum. Anlayacaklardır seni."

"Hayır hiç de anlamazlar," diye yanıt verdi Bayan Copperfield. "Bozulacaklardır. Geceyarısından önce döneceğimi, sonra hep birlikte çıkıp kutlayacağımızı söylemiştim. Bayan Quill'in bozulacağına eminim. Kutlamaları çok seviyor."

"Bayan Quill de kim?"

"Bayan Quill... Bayan Quill ile Pacifica."

"Evet biliyorum, ama bu çok saçma. Onları bir geceden fazla görmek istemezsin diye düşünmüştüm. Herhalde ne tür insanlar olduklarını görebilmek için bir geceden fazla gerekmiyor."

"Ne tür insanlar olduklarını biliyorum, ama onlarla o kadar çok eğleniyorum ki." Bay Copperfield yanıt vermedi.

Dışarı çıkıp sokaklarda yürümeye başladılar, sonunda birkaç otobüsün durduğu durağa geldiler. Otobüs saatleriyle ilgili bilgi alıp Shirley Temple adındaki otobüse bindiler. Kapılarında Miki Fare resimleri vardı. Şoförün önündeki gölgeliğe Kutsal Bakire ve azizlerin kartpostalları yapıştırılmıştı. Otobüse bindiklerinde şoför coca cola içiyordu.

"*En que barco vinieron?*" diye sordu şoför.

"*Venimos de Colon,*" dedi Bay Copperfield.

"Ne konuştunuz?" diye sordu Bayan Copperfield kocasına.

"Hangi tekneyle geldiğimizi sordu, ben de Colon'dan yeni geldiğimizi söyledim. Burada herkes bir tekneden indiği için, 'nerede yaşıyorsunuz?' kadar doğal bir soru bu."

"*J'adore Colon, c'est tellement...*" diye başladı Bayan Copperfield. Bay Copperfield utanmıştı. "Onunla Fransızca konuşma. Çok saçma... Anlamıyor ki. İngilizce konuş."

"Colon'a bayılıyorum."

Şoför suratını ekşitti. "Pis bir kent Colon. Bence yanıyorsunuz. Göreceksiniz, sonunda Panama'yı daha çok seveceksiniz. Bir sürü mağaza, hastane, harika sinemalar, kocaman tertemiz lokantalar, güzel evler... Panama büyük bir yer. Ancon'dan geçerken size bahçelerin, sokakların ne kadar güzel olduğunu göstereceğim. Colon'da böyle şeyler bulamazsınız. Colon'u kim sever bilir misiniz?" İyice arkasına yaslandı, sonra yeniden dönüp ikisine baktı, hemen arkasında oturdukları için soluğunu yüzlerinde hissediyorlardı.

"Colon'u kimler sever?" Bay Copperfield'e göz kırptı. "Her yeri sarmışlar... Bütün sokakları. Orada zaten onlardan başka şey yok ki. Bizde de var onlardan, ama ayrı bir sokakta yaşarlar. İstersen gidersin. Burada her şey var."

"Fahişelerden mi söz ediyorsunuz?" diye sordu Bayan Copperfield açıkça duyulur bir sesle.

"*Las putas*," diyerek şoföre İspanyolca açıklama yaptı Bay Copperfield. Konuşmanın geldiği aşamadan keyiflenen Bay Copperfield, şoför belki aynı tadı almıyordur diye tedirgin oldu sonra.

Şoför eliyle ağzını kapatıp güldü.

"Onları çok seviyor," dedi Bay Copperfield karısını dürterek.

"Yo, Hayır," dedi şoför, "olamaz."

"Hepsi bana karşı çok tatlıydı."

"*Tatlı mı?*" diye bağırdı şoför. "Onlar şu kadarcık bile tatlı olamaz." Başparmağıyla işaret parmağını birleştirerek küçük bir daire oluşturdu. "Hayır, hayır tatlı olamazlar, birisi sizi kandırmış. O biliyor bak." Bunu söylerken elini Bay Copperfield'in bacağına koydu.

"Ne yazık ki bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi Bay Copperfield. Şoför Bay Copperfield'e yeniden göz kırparak, "*Las* – o sözcüğü söylemeyeyim şimdi, ama karınız onları tanıdığını sanıyor, ama bence onlardan biriyle hiç karşılaşmamış."

"Ama tanıştım. Hatta biriyle siesta yaptık."

"*Siesta!*" şoför kocaman bir kahkaha attı. "Benimle dalga geçmeyin bayan. Bu hiç de hoş değil." Bir anda kendine geldi. "Hayır, hayır olamaz." Üzgün üzgün başını salladı.

Bu arada otobüs doldu, şoför de yola koyuldu. Her durakta arkasına dönüp Bayan Copperfield'e işaret parmağını sallıyordu. Ancon'dan geçerken, küçük tepelerin üzerinde alçak, ama enlemesine uzun binalar gördüler.

"Hastaneler," diye bağırdı şoför, Bay ve Bayan Copperfield duysun diye. "Buraya dünyanın dört bir yanından gelen bir sürü doktor var. Ordu mensupları da burada bedava tedavi görüyor. Yiyip içiyorlar. Yaşlı olanlar bazen yaşamlarının sonuna kadar orada yaşıyorlar. Bu pis otobüsü kullanacağıma Amerikan ordusunda olsaydım keşke."

"Sıkı disiplin altına alınmayı hiç istemezdim herhalde," dedi Bay Copperfield içtenlikle.

"O yemekten bu davete, şu davetten bu yemeğe gidip geliyorlar hep," dedi şoför. Otobüsün arkasından mırıldanmalar duyuldu. Arkada oturan kadınlar şoförün ne dediğini anlamaya çalışıyorlardı. İngilizce bilen bir kadın, konuşulanları ötekilere İspanyolca anlattı. Hep birlikte gülustüler. Şoför 'Over There' şarkısını söylemeye başladı. gülustmeler artık kahkahalara dönüşmüştü. Köye yaklaşmışlardı, bir ırmağın kıyısından geçiyorlardı. İrmağın ötesinde çok yoğun bir orman vardı.

"Şuraya bak," dedi Bay Copperfield ormanı parmağıyla göstererek. "Ne kadar değişik olduğunu fark ettin mi? Ağaçlar ne kadar kocaman, yerdeki bitkiler nasıl sık, girift. Buradan bile görünüyor. Kuzeydeki ormanlar hiç bu kadar gür görünmüyor."

"Haklısın, öyle," dedi Bayan Copperfield.

Otobüs sonunda küçük bir iskelenin yanında durdu. Zaten Copperfield'lerden başka üç kadın yolcu kalmıştı otobüste. Bayan Copperfield onların da ormana gidiyor olmalarını diledi içinden.

Bay Copperfield otobüsten inince Bayan Copperfield de isteksizce kocasını izledi. Şoför zaten inmiş, sokakta sigara içiyordu. Bay Copperfield'in yanında durmuş, yeniden sohbet etmeyi umuyordu. Ama Bay Copperfield ormanı görünce öylesine heyecanlanmıştı ki başka bir şey düşünemiyordu. Otobüsteki öteki kadınlar inmedi. Sohbet ediyorlardı. Bayan Copperfield de yüzünde şaşkın bir ifadeyle onlara bakıyordu. "Lütfen artık siz de inin," der gibiydi. Kadınlar utanarak yeniden gülustmeye başladılar.

Bayan Copperfield şoföre yanaşarak "Bu son durak mı?" diye sordu.

"Evet."

"Peki onlar?"

"Kimler?" diye sordu şoför aptal bir yüz ifadesiyle.

"Arkada oturan o üç kadın."

"Onlar mı? Onlar otobüste kalır. Çok iyi bayanlardır. Daha önce de benimle yolculuk ettiler."

"Yani hiç inmeden geri mi dönüyorlar?"

"Elbette."

Bay Copperfield karısının elinden tutarak onu iskeleye sürükledi. Küçük bir feribot yanaşmaktaydı. Görünüşe bakılırsa içinde kimsecikler yoktu.

Bayan Copperfield kocasına birden, "Ormana girmeyi hiç istemiyorum," dedi. "Dün çok tuhaf, çok korkunç bir gündü. Yine öyle kötü bir gün geçirirsem korkunç olur. Ne olur izin ver otobüsle geri döneyim."

"Ama buraya kadar geldikten sonra böyle bir şey yapman çok saçma ve anlamsız. Sana söz veriyorum, ormanda çok güzel şeyler göreceksin. Ben daha önce çok gezdim ormanda. Çok tuhaf biçimli yapraklar, çiçekler oluyor. Çok güzel sesler duyuluyor. Biliyor musun tropikal ormanlarda yaşayan bazı kuşların sesi ksilofon sesine benziyor, kimilerinininki çan sesine."

"Buraya gelince belki canım ister diye düşünmüştüm ben de. Ama hiç istemiyorum. Ne olur tartışmayalım."

"Pekâlâ," dedi Bay Copperfield. Üzgün ve yalnız görünüyordu. Sevdiği şeyleri başkalarına göstermekten hoşlanırdı. Suyun kenarına yanaşıp ırmağı kıyıdan izlemeye başladı. Çok zayıftı, kafasının biçimi de çok güzel görünüyordu.

"Lütfen üzülme," dedi Bayan Copperfield yanına giderek. "Üzülmeni yasaklıyorum. Kendimi öküz gibi hissediyorum. Bir katil gibi ya da. Ama seninle birlikte ormana girersem tam bir baş belası olacağım, biliyorum. Sen çok seveceksin... Hem ben olmayınca istediğin kadar yürüyebilirsin."

"Canım sevgilim, önemli değil... Ama otobüsle umarım sağ salım dönebilirsin. Ben ne zaman dönerim bilmiyorum. Öylesine gezinip biraz daha uzun kalabilirim. Sen Panama'da yalnız kalmayı sevmiyorsun ama."

"Peki tamam," dedi Bayan Copperfield, "o zaman ben trenle Colon'a geri dönerim. Nasılsa basit bir yolculuk, yanımda da yalnızca bir el çantası var. Sen de ormandan

erken dönersen bu akşam bana katılırsın, olmazsa yarın sabah dönersin. Zaten yarın dönmeyi planlamıştık. Ama döneceğine söz vermelisin bana."

"Her şey çok karışık," dedi Bay Copperfield. "Ormanda güzel bir gün geçiririz diye düşünmüştüm. Yarın geri dönerim ben. Zaten bavullar orada, onun için dönmem diye bir şey söz konusu olamaz. Güle güle." Bayan Copperfield'e elini uzattı. Bu arada feribot iskeleye yanaşmıştı.

"Dinle," dedi Bayan Copperfield, "geceyarısına kadar dönmezsen ben Las Palmas Otelinde kalırım. Oteli arayıp dönüp dönmediğini öğrenirim."

"Yarın döneceğim."

"Peki, evde olmazsam Las Palmas Otelindeyim öyleyse."

"Tamam, ama uslu dur ve uykunu almaya bak."

"Tamam, tabii."

Bay Copperfield biner binmez feribot yola çıktı.

"Umarım gününü berbat etmemişimdir," dedi kendi kendine Bayan Copperfield. Kocasına o an dayanılmaz derecede şefkat duymuştu. Yeniden otobüse binip dışarıyı izlemeye başladı. Yüzünü pencereye dönmüştü, ağladığını görsünler istemiyordu.

Bayan Copperfield doğrudan Las Palmas Oteline gitti. At arabasından inerken, Pacifica'nın kendisine doğru geldiğini gördü. Şoförün parasını ödeyip aceleyle yanına gitti.

"Pacifica! Seni gördüğüme çok sevindim."

Pacifica'nın kafası bozuktu. Yorgun görünüyordu.

"A, Copperfield," dedi, "Bayan Quill'le ben geri döneceğini düşünmemiştik."

"Ama Pacifica, nasıl böyle söylersin? İkinize de şaşırdım. Geceyarısından önce döneceğime, her birlikte kutlamaya gideceğimize söz vermemiş miydim?"

"Evet, ama insanlar genelde böyle sözler verirler. Ne de olsa geri dönmediklerinde kimse kızamıyor."

"Hadi gidip Bayan Quill'e merhaba diyelim."

"Olur. Ama bütün gün çok kötü bir haldeydi, çok ağladı, hiçbir şey yemedi."

"Ne oldu?"

"Erkek arkadaşıyla kavga etmiş herhalde. Adam onu sevmiyor. Bunu ona söylüyorum, ama beni dinlemiyor."

"Ama bana ilk söylediği şey cinsellikle arasının iyi olmadığıydı."

"Evet, yatıp kalkmakla pek ilgilenmiyor, ama korkunç derecede duygusal, on altı yaşındaki bir genç kız gibi. Bu kadar yaşlı bir kadının böylesine aptallaşmasına çok üzülüyorum."

Pacifica'nın ayaklarında yine terlikleri vardı. Barı geçtiler; bar içki ve sigara içen adamlarla doluydu.

"Aman Tanrım!" dedi Pacifica. "Bir dakika içinde nasıl pis pis kokutabiliyorlar her yeri. Keşke küçük bahçeli bir evim olsaydı."

"Ben burada yaşayacağım Pacifica, o zaman hep birlikte bol bol eğleniriz."

"Eğlence zamanı geçti artık."

"Birşeyler içince kendini daha iyi hissedersin," dedi Bayan Copperfield.

Bayan Quill'in kapısını çaldılar.

İçeride dolaşışını, kâğıtları hışırdatışını duyuyorlardı. Sonra kapıyı açtı. Bayan Copperfield onu daha zayıf gördü.

"İçeri gelin," dedi, "ama size sunacak bir şeyim yok. Biraz oturabilirsiniz."

Pacifica, Bayan Copperfield'e dirsek attı. Bayan Quill oturduğu koltuğa dönerek yanındaki masada duran bir avuç faturayı eline aldı.

"Bunları incelemem gerekiyor. Kusura bakmayın, ama çok önemli."

Pacifica Bayan Copperfield'e dönerek alçak sesle konuşmaya başladı.

"Faturaları göremiyor bile, çünkü gözünde gözlükleri yok. Tam bir çocuk gibi davranıyor. Erkek arkadaşı onu yalnız bıraktığı için sinirini bizden alacak. Bütün gün köpek muamelesi göremem ben."

Bayan Quill, Pacifica'nın söylediklerini duyunca kızdı. Bayan Copperfield'e döndü.

"Hâlâ gelip burada yaşamayı düşünüyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi Bayan Copperfield neşeli bir sesle. "Dünyayı verseler başka yerde yaşamam. Bana kızgın olsanız bile."

"Burada yeterince rahat edeceğini hiç sanmam," dedi Bayan Quill.

"Copperfield'e homurdanma," diye söze girdi Pacifica. "Birincisi, iki gündür uzakta. İkincisi, seni benim kadar tanımıyor."

"O aşağılık çeneni kapatsan iyi olur," diye çıkıştı Bayan Quill elindeki faturaları karıştırarak.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Quill," dedi Pacifica. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Ben Copperfield'e kızmıyordum, yalnızca burada rahat edemeyeceğini söyledim," dedi Bayan Quill faturaları bir kenara koyarak. "Sence burada rahat edebilir mi, Pacifica?"

Pacifica, "Basit biri böyle şeylerden anlamaz," diyerek ikisini odada bırakıp çıktı.

Bayan Quill tuvalet masasının üzerinde duran anahhtarları alarak Bayan Copperfield'e kendisini izlemesi için işaret etti. Birkaç koridor geçip merdivenlerden çıktılar, sonunda Bayan Quill bir odanın kapısını açtı.

"Pacifica'ninkine yakın mı?" diye sordu Bayan Copperfield.

Bayan Quill yanıt vermeden geriye dönüp yürüyerek birkaç koridor geçtikten sonra Pacifica'nın odasına yakın bir yerde durdu.

"Burası Bayan Pacifica'nın odasına daha yakın. İstiyorsan, gürültüye de dayanıklıysan, burada kal."

"Ne gürültüsüne?"

"Pacifica sabah uyanır uyanmaz ağlayıp sızlamaya başlar. Eline ne geçirirse fırlatır. Hiçbir şey umrunda değil onun. Güçlüdür o. Kendini denetlemek diye bir şey yoktur onda."

"Bayan Quill..."

"Evet?"

"Odama biriyle cin yollayabilir misin?"

"Yollayabilirim herhalde... Rahat edeceğini umuyorum." Bayan Quill, odadan ayrılırken, "Çantanı da yollarım," dedi arkasına dönerek.

Bayan Copperfield her şeyin bunca değişmiş olmasından dehşete düşmüştü. 'Ömür boyu eskisi gibi olacağını düşünmüştüm her şeyin,' diye söylendi kendi kendine. "Şimdi sabırlı olup işlerin düzelmesini beklemeliyim. Yaşlandıkça uzak görüşlülüğümü yitiriyorum ben." Yatağa uzanıp dizlerini karnına doğru çekti, elleriyle ayak bileklerini tuttu.

"Mutlu ol... Mutlu ol... Mutlu ol..." diye şarkı söylemeye başladı sallanarak. Bu arada kapı çalındı, çizgili kazaklı bir adam hiçbir şey söylemeden odaya daldı.

"Cini siz mi istemiştiniz?" diye sordu.

"Evet ben istemiştim... Yaşasın!"

"Bir de bavul var. Şuraya koyuyorum."

Bayan Copperfield adama bahşış verdi, adam gitti.

"Şimdi," dedi yataktan fırlayarak, "şu sorunlarımdan kurtulmak için biraz cin içelim. Başka yolu yok. Öyle bir an geliyor ki bu içki her şeyi unutturuyor, tıpkı bir bebek gibi aptal aptal dolaşıyorsun. Ben bu gece küçük bir bebek olmak istiyorum." Bir bardağı hemen içti, ardından bir tane daha. Üçüncüde yavaşladı.

Penceresindeki kahverengi kepenkler ardına kadar açıldı, hafif bir rüzgâr dışarıdaki kızarmış yağ kokusunu odaya taşıyordu. Bayan Copperfield pencere kenarına gidip Las Palmas Otelini derme çatma kulübelerden ayıran dar geçiti izlemeye koyuldu.

Bu daracık sokakta yaşlı bir kadın oturmuş, yemeğini yiyordu.

"Hepsini bitir!" diye seslendi Bayan Copperfield. Yaşlı kadın dalgın dalgın yukarı baktı, ama bir şey söylemedi.

Bayan Copperfield elini göğsüne götürdü. "Le bonheur," diye fısıldadı, "le bonheur... mutlu bir an, ne meleksi bir şey; insanın iç huzuru için o kadar da çok savaş vermesi ne hoş! İster istemez neşeli anlar yaşayacağım, biliyorum. Artık arkadaşlarımdan hiçbiri kişilik denen şeyden söz etmez oldu; bizi en çok ilgilendiren, aslında, nasıl insanlar olduğumuzu keşfetmek."

"Copperfield!" diyerek odaya Pacifica daldı. Saçları dağınıktı, soluk soluğaydı. "Aşağı gel de eğlenelim. Belki senin hoşlanacağın türden değildir bu adamlar, ama hoşlanmazsan çekip gidersin. Yüzüne biraz allık sür. Cininden biraz içebilir miyim?"

"Ama daha bir dakika önce eğlencenin sona erdiğini söylemiştin!"

"Bırak Tanrı aşkına!"

"Evet bırakalım hadi," dedi Bayan Copperfield. "Bu sözler bana müzik gibi geldi... Sürekli düşünmemi engelleyebilsem, ah Pacifica."

"Düşünmeyi bırakmak istemiyorsun. Ne kadar çok düşünürsen öteki insanlardan o kadar iyi olursun. Tanrıya şükret ki düşünebiliyorsun."

Aşağıdaki barda Bayan Copperfield birkaç adamla tanıştı.

"Bu bayın adı Lou," dedi Pacifica, barın altından bir tabure çekip adamın yanına oturdu.

Lou kırkını aşmış, ufak tefek bir adamdı. Kendisine dar gelen ince gri bir takım elbise, mavi gömlek ve hasır şapka giymişti.

"Artık düşünmek istemiyormuş," dedi Pacifica Lou'ya.

"Kim düşünmek istemiyormuş?"

"Copperfield. Taburede oturan şu küçük kız yani, koca salak."

"Salak sensin. Tıpkı o New Yorklu kızlar gibisin."

"Beni Nueva York'a götür, Nueva York'a götür," diye tutturdu Pacifica taburesinde hop hop zıplayarak.

Bayan Copperfield Pacifica'nın bu şımarık hareketlerine çok şaşırdı.

"Göbek deliklerini anımsa!" dedi Lou, Pacifica'ya.

"Göbek! Göbek!" diye çığlıklar atmaya başladı Pacifica kollarını sallayarak.

"Ne göbeği, ne olmuş göbeğe?" diye sordu Bayan Copperfield.

"Sence dünyadaki en komik sözcük değil mi bu? Göbek ve delik – göbek ve delik... İspanyolcada yalnızca *ombigo*."

"Bence bunda *bu kadar* komik bir şey yok. Ama sen gülmeyi seviyorsun. İstedğin kadar gül öyleyse," dedi Lou. Bayan Copperfield'le konuşmak için hâlâ bir girişimde bulunmamıştı.

Bayan Copperfield adamın gömleğinin kolunu çekiştirerek, "Nerelisin?" diye sordu.

"Pittsburgh."

"Pittsburgh hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Bayan Copperfield. Ama Lou başını Pacifica'nın olduğu yöne çevirmişti bile.

"Göbek deliği," dedi adam birden, yüzündeki ifadeyi değiştirmeyerek. Ama Pacifica bu kez gülmedi. Duymamış gibiydi. Barın ayak dayanan demirinin üzerinde dikilmiş, şımarıkça heyecanlı heyecanlı kollarını sallıyordu.

"Bakıyorum daha kimse Copperfield'e içki ısmarlamamış. Erkek adamlarla mı yoksa çocuklarla mı birlikteyiz burada? Olmuyor böyle, olmuyor. Pacifica başka arkadaşlar bulacak." Bardan aşağı inip Bayan Copperfield'e kendisini izlemesi için işaret etti. Bu arada yanında oturan adamın başına dirseğiyle çarpmış, şapkasını düşürmüştü.

"Toby," dedi adama, "utanmalısın." Toby'nin yüzünde uykulu bir ifade vardı, burnu kırıktı ayrıca. Ağır koyu kahve bir takım giymişti.

"Ne var, içki mi istiyorsun?"

"Tabii ki içki istiyorum." Pacifica'nın gözleri parlıyordu.

Herkese servis yapılırca, Pacifica yeniden taburesine döndü.

"Hadi, hangi şarkıyı söyleyelim?" dedi.

"Benim sesim detone oluyor."

"Şarkı söylemek bana göre değil," dedi Toby.

Bayan Copperfield birden duyduğu güvenle başını geriye atıp şarkı söylemeye başladığında herkes çok şaşırdı.

*"Kimin umrunda ister gök denize düşsün
İster ırmaklar taşsın
Senin tatlı öpüşün
Bana yeter
Hayat bir eğlence
Ben seni sevdiğim sürece
Sen de beni."*

"İyi, güzel... Şimdi bir tane daha," dedi Pacifica canlı bir sesle.

"Bir kulüpte falan çalıştınız mı hiç?" diye sordu Lou, Bayan Copperfield'e. Bayan Copperfield'in yanakları al al oldu.

"Aslında hayır, çalışmadım. Ama keyfim yerindeyse, gezmeye gittiğimiz yerlerde şarkı söylerim, epey de ilgi çeker doğrusu."

"Colon'a önceki gelişimde Pacifica'yla bu kadar yakın değildiniz."

"Burada değildim ki, beyefendiciğim. Paris'teydim galiba."

"Paris'te olduğunu bana söylemedi... Dalga mı geçiriyorsun yoksa gerçekten Paris'te miydin?"

"Paris'teydim... Ne var bunda, daha tuhaf şeyler oluyor."

"Sen ruspiksin değil mi?"

"Ne demek ruspik?"

"Ruspik demek ruspik demek."

"Anlaşılmaz olmak istiyorsan olabilirsin, ama bu sözcüğün benim için hiçbir anlamı yok."

"Hey," diye seslendi Lou, Pacifica'ya. "Bu züppelik mi yapıyor bana?"

"Hayır o çok zeki bir kadın. Senin gibi değil."

Bayan Copperfield ilk kez Pacifica'nın kendisiyle gururlandığını fark etti. Pacifica'nın kendisini arkadaşlarıyla tanıştırmak için bu kadar zaman beklediğini düşündü, hoşnut kalıp kalmadığından emin olamamıştı.

"Özür dilerim düşes. Pacifica senin kafalı biri olduğunu söylüyor. Sana göre değilmişim..."

Bayan Copperfield Lou'dan sıkıldı. Oturduğu yerden kalkarak Toby ile Pacifica'nın yanına gitti. Toby kalın, ama alçak sesle Pacifica'ya birşeyler anlatıyordu.

"Burayı bir güzel boyatıp bir de şarkıcı tutsa biraz adama döner, para kazanırsınız. Aradığını buluyor insan burada, bunu herkes biliyor, ama müzik yok. Sen buradasın, bir sürü arkadaşın var, kendine özgü bir havası var işte..."

"Toby ben müzik, kalabalık falan istemiyorum. Sessizliği seviyorum ben."

"Tamam sessizliği seviyorsun, ama bu hafta sessiz olsun istersin, gelecek hafta birden sessizlikten sıkılırsın."

"Ben öyle fikir değiştirmem, Toby. Bir erkek arkadaşım var. Burada zaten çok uzun bir süre daha kalmak istemiyorum, anlıyor musun?"

"Ama şimdi burada yaşıyorsun."

"Evet."

"E, biraz para kazanmaktan ne çıkar? Sana söylüyorum, köşeyi dönersin..."

"Benim burada olmama ne gerek var bunun için?"

"Senin bağlantıların var."

"Senin gibi bir adam tanımadım daha. Sürekli iş konuşuyorsun."

"İş söz konusu olunca sen de hiç fena sayılmazsın. Şu arkadaşına nasıl içki ismarlattığını gördüm. İstedğini elde etmesini çok iyi biliyorsun, değil mi?"

Pacifica Toby'ye hafif bir tekme attı.

"Bak Pacifica, ben eğlenmeyi seviyorum. Ama eğlenirken bir yandan da küçük bir kasanın tıkır tıkır işleminde bir zarar göremiyorum..."

"Of, bırak bu işadamı ayaklarını." Pacifica Toby'nin başındaki şapkayı yere düşürdü. Toby de yapılacak bir şey olmadığını görünce içini çekti.

"Emma nasıl?" diye sordu kayıtsızca.

"Emma mı? Teknedeki o geceden beri görmedim. Denizci kıyafetleriyle ne kadar müthiş görünüyordu."

"Kadınlar erkek giysileri içinde çok hoş görünüyorlar," diye söz girdi Bayan Copperfield heyecanla.

"Sana öyle geliyor," dedi Toby, "çuval bile giyseler daha iyi."

"Bence değil."

"Tamam Toby, senin hoşuna gitmeyebilir, ama ona hoş görünüyor işte."

"Yine de haklı olduğumu düşünüyorum. Bu yalnızca bir zevk sorunu değil."

"Matematiksel olarak kanıtlayamazsın ki," dedi Bayan Copperfield. Toby hiçbir ilgi belirtisi taşımayan bir surat ifadesiyle Bayan Copperfield'e baktı.

"Neyse, ne olmuş Emma'ya?" diye sordu Pacifica. "Yoksa sonunda birine ilgi duymaya mı başladın?"

"İş dışında bir şey konuşmamı istedin, ben de Emma'yı sordum. Bak ne kadar hoşsohbet bir insanım. İkimiz de tanıyoruz onu. Birlikte bir partiye gitmedik mi? Bu işler böyle yürümüyor mu? Emma nasıl, anan baban nasıl? Sen bu tip şeylerden hoşlanıyorsun. Biraz da sana ailemden söz edeceğim, sonra da belki ikimizin de şu an

anımsamadığı bir dosttan, sonra fiyatların ne kadar yükselmeye başladığından, devrimlerden... Sonra da hep birlikte çilek yeriz. Fiyatlar gerçekten hızla artıyor, onun için şuradan biraz para kazanmaya bakın diyorum sana."

"Tanrım!" dedi Pacifica, "yaşamım zaten yeterince zor, yapayalnızım, ama yine de küçücük bir kız gibi eğlenabiliyorum. Ama *sen* – sen çoktan yaşlanmışsın."

"Yaşamın zor olmak zorunda değil ki, Pacifica."

"Senin yaşamın da zor, ama sen hep kolaylaştırmaya çalışıyorsun. Aslında senin yaşamının en zor yanı da bu."

"Ben yalnızca bir fırsat yakalamaya çalışıyorum. Parlak düşüncelerimin yanı sıra bir de bir fırsat yakalarsam yaşamımı bir gecede değiştirebilirim."

"O zaman ne yapacaksın?"

"Öylece sürdüreceğim yaşamımı, belki daha da kolaylaştıracağım. Çok meşgul olacağım."

"Hiçbir şeye zamanın kalmayacak."

"Benim gibi bir adam zamanı n'apsın? Evde oturup lale yetiştirecek değilim herhalde..."

"Benimle konuşmaktan zevk almıyorsun, Toby."

"Tabii ki zevk alıyorum. Çok canayakın ve tatlısın, üstelik kafan da çalışıyor – birkaç çılgınlık dışında."

"Ya ben? Ben de canayakın ve tatlı mıyım?" diye sordu Bayan Copperfield.

"Tabii. Hepiniz öylesiniz."

"Copperfield, herhalde hakarete uğradık," dedi Pacifica yerinden kalkarak.

Bayan Copperfield kızmış gibi yaparak sinirle çıkıp gitmeye davrandı, ama bu arada Pacifica çoktan başka bir şey düşünmeye daldığı için kendini izleyicisi olmayan bir oyuncu gibi hissetti. Bara geri döndü.

"Bana bak," dedi Pacifica, "yukarı çıkıp Bayan Quill'in kapısını çalsana. Bay Toby'nin onunla tanışmak istediğini söyle. Seni benim yolladığımı söyleme sakın. O anlayacaktır, ama sen yine de söyleme, böylesi daha kolay olur. Aşağı inmeyi çok isteyecektir. Biliyorum, çünkü onu annem gibi tanıyorum."

"Hemen gidiyorum," dedi Bayan Copperfield, koşarak odadan çıktı.

Bayan Copperfield odaya girdiğinde, Bayan Quill tuvalet masasının üst çekmecesini temizlemekle uğraşıyordu. Oda sessiz ve sıcaktı.

"Şunları atmaya bir türlü kıyamıyorum," dedi Bayan Quill, arkasına dönüp başına hafif hafif vurarak. "Herhalde Colon'un yarısıyla tanışmışsındır," dedi üzgün üzgün, Bayan Copperfield'in kızarmış yüzüne bakarak.

"Hayır tanışmadım. Ama siz aşağı gelip Bay Toby ile tanışmaz mısınız?"

"Bay Toby de kim, güzelim?"

"Ne olur gelin, benim hatırım için."

"Peki tatlım, gelirim, ama bekle de üzerime daha uygun bir şey giyeyim."

Bayan Copperfield oturdu. Başı dönüyordu. Bayan Quill çekmecesinden uzun siyah bir ipek elbise çıkardı. Dikkatlice makyaj yaptıktan sona saçına birkaç toka taktı.

"Banyo yapmaya üşeniyorum doğrusu," dedi hazırlıkları bitince. "Şimdi bana doğru söyle, şu Bay Toby ile bu gece mi tanışsam gerçekten, yoksa başka bir zaman tanışsam daha mı iyi olur?"

Bayan Copperfield Bayan Quill'in elini tutup onu odanın dışına sürükledi. Bayan Quill'in bara girişi, son derece görkemli ve törensi oldu. Eski âşığının açtığı yaradan daha şimdiden yararlanmaya başlamış görünüyordu Bayan Quill.

"Şimdi canım, söyle bakalım Bay Toby hangisi?" dedi Bayan Copperfield alçak sesle.

"Şurada, Pacifica'nın yanında oturan," dedi Bayan Copperfield biraz duraksayarak. Bayan Quill'in Toby'yi hiç beğenmeyip gitmesinden kaygılanıyordu.

"Evet gördüm, şu iri bey."

"Şişmanları sevmez misin yoksa?"

"Ben insanları dış görünüşlerine göre değerlendirmem. Genç kızken bile erkekleri kafa yapılarına göre se-verdim. Şimdi orta yaşlıyım, ne kadar haklı olduğumu gö-rüyorum."

"Ben vücutlarına her zaman bakarım doğrusu," dedi Bayan Copperfield, "ama bu, güzel vücudu olan insanlara âşık oluyorum anlamına gelmez. Benim beğendiğim bazı vücutlar gerçekten çok çirkindi. Hadi gel, Bay Toby'nin yanına gidelim."

Toby, Bayan Quill için ayağa kalkıp şapkasını çıkar-dı.

"Bizimle oturup birşeyler içmez misiniz?"

"Bir soluk alayım önce genç adam, bir soluk alayım."

"Bu bar size ait, değil mi," dedi Toby, tedirgin görü-nüyordu.

"Evet," dedi Bayan Quill yumuşak bir sesle. Pacifi-ca'ya bakıyordu. "Pacifica," dedi sonra, "bu kadar çok iç-memelisin. Sana hep dikkat etmem gerekiyor."

"Sen merak etme, Bayan Quill. Ben çok uzun süredir kendi başımın çaresine bakıyorum." Lou'ya dönüp ciddi bir sesle, "On beş yıldır," dedi. Pacifica çok doğaldı, Bayan Quill ile aralarında bir şey geçmemiş gibi davranıyordu. Bayan Copperfield büyüledi. Kollarını Bayan Quill'in beline dolayıp sıkı sıkı sarıldı.

"Beni o kadar mutlu ediyorsunuz ki!"

Toby gülümsedi. "Kızcağız kendini ne kadar iyi hisse-diyor, Bayan Quill... Artık bir içki almaz mısınız?"

"Evet, bir cin lütfen. Bu kızların bu kadar genç yaşta evden ayrılmalarına çok üzülüyorum. Ben yirmi altı yaşı-ma kadar evimde, annem ve kardeşlerimle birlikteydim. Yine de evlendiğim zaman ödüm kopmuştu. Dış dünyaya ilk kez çıkıyor gibi olmuştum. Ama Bay Quill de benim için bir aile sayılırdı. O öldüğünde gerçekten yapayalnız kaldım. O zaman otuz yaşlarındaydım, her zamankinden daha da ödle... Pacifica, benden daha uzun süredir gerçek yaşamın içinde sayılır. Biliyor musunuz, o tıpkı yaşlı bir kaptan gibi. Bazı deneyimlerini anlattığında kendimi aptal

gibi hissediyorum. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlıyor! İnsanın yaşı değil, yaşadıkları önemli. Tanrı bana Pacifica'dan daha çok yardım etti galiba. Yine de benim kadar güvensiz değil o."

"O kadar deneyimli birine göre kendini korumayı pek bilmiyor ama," dedi Toby. "Çıkarlarını kollamıyor."

"Evet, galiba haklısınız," dedi Bayan Quill, Toby'ye ısınmaya başlamıştı.

"Tabii ki haklıyım. Panama'da çok arkadaşı var, değil mi?"

"Yok canım, o kadar da çok değil," dedi Bayan Quill.

"Hadi canım, ne kadar çok arkadaş olduğunu farkında değil misiniz yani?"

Bayan Quill, bu konudaki ısrarına şaşırılmış görüldüğü için Toby biraz aceleci davrandığına karar verdi.

"Bize ne zaten," dedi, gözünün ucuyla Bayan Quill'e bakarak. Bu sözü Bayan Quill'in üzerinde istediği etkiyi bırakmıştı, bunun üzerine rahat bir soluk aldı.

Bayan Copperfield gidip köşede duran banka uzandı. Gözlerini kapatıp gülümsemeye başladı.

"En iyisini yaptı işte," dedi Bayan Quill, Toby'ye. "Çok hoş, çok tatlı bir kadın. İçkiyi biraz fazla kaçırdı. Pacifica kendine bakmayı biliyor, onun bir erkek gibi içtiğini gördüm, ama Copperfield için durum farklı. Dedim ya, Pacifica hayatın çemberinden geçmiş... Ama Bayan Copperfield'le ben kendimize dikkat etmek zorundayız ya da bize gözkulak olacak birer erkek arkadaş bulmalıyız."

"Öyle," dedi Toby, taburesini çevirip geriye dönerek. "Barmen, bir cin daha! Siz de istersiniz değil mi?" diye sordu Bayan Quill'e.

"Evet, ama bana gözkulak olacaksan."

"Tabii! Bayılacak olursanız kollarımda eve bile taşıyırım."

"O kadar da değil," dedi Bayan Quill kıkırdayarak, kızarmıştı. "Bunu denemesen iyi olur genç adam, ben epeyce ağırım, ona göre."

"Ya... şey..."

"Evet?"

"Size bir şey sormak istiyordum."

"Çok mutlu olurum."

"Burayı biraz adam etmeye nasıl oldu da girişmediniz?"

"Haklısın canım, korkunç değil mi? Kendime hep söz veriyorum, ama bir türlü kolları sıvayamadık."

"Arpa mı yok?" diye sordu Toby. Bayan Quill ilgisiz görününce, "Burayı adam edecek para mı yok?" diye yineledi.

"Yo hayır, param var." Bayan Quill gözücuyla bara baktı. "Yukarıda duvarlara asmak için sakladığım bir sürü şey de var üstelik. Her şey ne kadar pis değil mi? Utanıyorum."

"Hayır, hayır," dedi Toby sabırsızca. İyice neşelenmişti. "Ben öyle demek istemedim."

Bayan Quill, Toby'ye tatlı tatlı gülümsedi.

"Dinleyin," dedi Toby, "ben bütün yaşamım boyunca lokanta, bar işiyle uğraştım. Bu işlerden anlarım."

"Bundan eminim."

"Çok ciddiym. Gelin şuradan çıkıp şöyle doğru dürüst konuşabileceğimiz bir yere gidelim. İstedığınız yeri söyleyin, sizi götürürüm. İkimizin de işine gelir. Göreceksiniz. Biraz daha içeriz hatta yemek bile yiyebiliriz. Baksanıza," —diyerek Bayan Quill'in kolunu kavradı— "Washington Oteline gitmek ister misiniz?"

Bayan Quill önce bir tepki vermedi, ama Toby'nin ne söylediğini fark edince coşkulu, titrek bir sesle çok mutlu olacağını söyledi. Toby taburesinden atlayıp şapkasını kafasına geçirdi, kapıya yöneldi. Arkasına dönüp Bayan Quill'e, "Hadi öyleyse," diye seslendi. Sıkılmış görünüyordu, ama yine de kararlı davranıyordu.

Bayan Quill, Pacifica'nın elini tutup Washington Oteline gideceğini söyledi.

"Seni de götürmenin bir yolu olsa, götürürdüm, Pacifica. Sensiz gideceğim için kendimi çok kötü hissediyorum, ama yapabileceğimiz bir şey yok herhalde, değil mi?"

"Sakın merak etme Bayan Quill. Ben burada gayet iyi zaman geçiriyorum," dedi Pacifica, gerçekten de bezgin bir ses tonuyla.

"Orada türlü dümenler dönüyor," dedi Lou.

"Hiç de değil," dedi Pacifica, "gayet iyi bir yer, çok da güzel. Çok iyi zaman geçirecekler." Pacifica Lou'ya çimdik attı. "Sen nereden bileceksin?"

Bayan Quill bardan çıkıp kaldırımında bekleyen Toby'nin yanına gitti. Bir at arabasına binip Washington Oteline doğru yola çıktılar. Toby sessizdi. Koltuğuna yaslanıp bir puro yaktı.

"Keşke otomobil hiç icat edilmesiydi," dedi Bayan Quill.

"Otomobil olmasa bir yerden bir yere giderken çıldırırdı insan."

"Yo hayır... Benim hiç acelem yoktur. Yaşamda bekleyemeyecek hiçbir şey yoktur."

"Size öyle geliyor," dedi Toby terslenerek. Bayan Quill'in işte bu inatçı kişiliğiyle mücadele etmesi gerektiğini anlamıştı. "Bugünlerde tek bir saniye bile kaybetmemeli insan, yoksa o arada başka bir yarış atı birinciliği alıverir."

"Ama yaşam bir at yarışı değil ki."

"Bu çağda, yaşam at yarışının ta kendisi."

"Benim için değil," dedi Bayan Quill.

Toby'nin midesi bulandı.

Washington Oteline çıkan yolda sıra halinde hurma ağaçları vardı. Otelin kendisi çok etkileyiciydi. At arabasından indiler. Toby ağaçların arasında durup otele baktı. Uzaktan ıslıl ıslıl görünüyordu. Bayan Quill de Toby'nin yanında durmuştu.

"Bir içki için insanın kanını emerler be burada," dedi Toby. "Bahse girerim yüzde iki yüz kâr ediyorlardır."

"Lütfen," dedi Bayan Quill, "altından kalkamayacağını düşünüyorsan şimdi at arabasına binip geri dönelim. Bu yolculuk bile güzeldi." Yüreği küt küt atıyordu.

"Aptal aptal konuşma," dedi Toby, bunun üzerine otele doğru yürümeye başladılar.

Lobinin yerleri yapay mermerle döşeliydi. Bir köşede dergi, kartpostal, harita, çiklet ve çeşitli anı eşyası satan bir tezgâh vardı. Bayan Quill kendisini az önce bir gemiden inmiş gibi hissediyordu. Oraya buraya yürüyor, daireler çiziyordu. Toby ise doğrudan tezgâhın ardından duran adama gidip nerede içki içebileceklerini sordu. Adam Toby'ye terasa çıkmalarını önerdi.

"Herkes genelde oraya gider," dedi.

Terasın kenarında bir masaya oturdular. Önlerinde bir plaj vardı, manzara çok güzeldi.

Masada ikisinin arasında kırmızı gölgelikli küçük bir lamba vardı. Toby oturur oturmaz lambayla oynamaya başladı. Purosuna artık iyice kısalıp ıslanmıştı.

Terasta başka insanlar da vardı, küçük gruplar halinde alçak sesle sohbet ediyorlardı.

"İş yok!" dedi Toby.

"Bence çok güzel," dedi Bayan Quill. Rüzgâr arkasından estiği için biraz titriyordu, üstelik burası Colon'dan soğuktu.

Yanlarında bir garson durmuş, sipariş almayı bekliyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi Toby.

"Bana çok güzel bir şey önerebilir misin, genç adam?" diye sordu Bayan Quill garsona bakarak.

"Otelimizin özel meyve punçunu önerebilirim," dedi garson hemen.

"Adına bakılırsa güzel bir şey."

"Tamam," dedi Toby, "bir tane ondan, bana da bir viski getir."

Bayan Quill içkisinden epeyce bir içtikten sonra Toby konuşmaya başladı.

"Demek mangırın var, ama senin şu yeri adam etmeye üşendin ha?"

"Mmm!" diye mırıldandı Bayan Quill, "bu içkide dünyanın bütün meyveleri var herhalde. Tam bir bebek gibi davrandığımın farkındayım, ama yaşamdaki güzel şeylerden benim kadar zevk almasını bilen başka bir insan yoktur herhalde. Tabii bu tip şeylerden hiç yoksun da kalmadım, biliyor musun?"

"Sen şu yaşam biçiminle yaşamın iyi şeylerinden yoksun kalmadığını mı söylüyorsun yani?" dedi Toby.

"Senin düşündüğünden çok daha iyi yaşıyorum ben. Hem benim nasıl yaşadığımı sen nereden bileceksin?"

"Daha iyi bir yaşam biçimin olabilirdi," dedi Toby. "Üstelik bu çok kolay. Senin şu yeri adam etmekten söz ediyorum."

"Evet herhalde o kadar zor olmazdı."

"Evet." Toby yeniden konuşmaya başlamadan önce Bayan Quill'in kendiliğinden konuşup konuşmayacağını görmek için biraz bekledi.

"Şu insanlara bak," dedi Bayan Quill. "Çok fazla kişi yok aslında. Ama insan ikiye, üçer kişilik grupların değil herkesin burada toplanmasını bekliyor. Bu muhteşem otelde kaldıklarına göre, her gece en şık giysilerini giyip, her ânını değerlendirmeleri gerekmiyor mu? Bunlarsa terasta öylesine oturmuşlar ya da kitap okuyorlar. Şu sade giysiler içinde kendi hallerinde oturacaklarına, şık şık giyinip birbirleriyle flört etseler."

"Spor giyinmişler," dedi Toby. "Giyinip kuşanmakla zaman kaybetmek istemiyorlar. Buraya dinlenmeye geliyorlar herhalde. Çoğu işadamı olmalı. Belki bazıları sosyetedendir. Onların da dinlenmeye ihtiyacı var. Yaşadıkları kentlerde bir sürü yerde boy göstermek zorunda kalıyorlardır."

"Yalnızca dinlenmek için bu kadar para ödemezdim ben. Evimde dinlenirim daha iyi."

"Fark etmez ki. Onlarda para bol."

"Orası doğru. Ne üzücü değil mi?"

"Bunda üzülecek ne var? Bana üzücü görünen," dedi Toby masaya eğilip purosunu kül tablasında söndürerek, "senin şu bara, üstelik bir de otele sahip olman, buna karşın yeterince para kazanamaman."

"Evet, korkunç değil mi?"

"Senden hoşlandım, ama elde edebileceklerini göremenden hiç hoşlanmıyorum." Yumuşak bir el hareketiyle kadının elini tuttu. "Ben senin yerini nasıl adam edebileceğimizi biliyorum. Sana söyledim. Anımsıyor musun söylediklerimi?"

"O kadar çok şey söyledin ki."

"Yine söyleyeyim öyleyse. Bütün yaşamım boyunca lokanta, bar, otel işiyle uğraştım dedim. Böyle yerlerin nasıl çalıştırılacağını bilirim. Şu an elimde yeterince mangır olsa, biraz sıkışık olmasam, şu sıralar kardeşime ve ailesine yardım ediyor olmasam, sen daha ağzını bile açmadan kendi paramla senin yere girişir bir güzel adam ederdim. Nâsılsa para hemen geri dönecek, eminim buna, yani sana yardım etmiş gibi olmazdım."

"Tabii olmazdın," dedi Bayan Quill. Başını yavaş yavaş iki yana sallıyordu. Toby'ye parlayan gözlerle baktı.

"Gelecek ekim ayına kadar biraz sıkıntım olacak, ondan sonra büyük bir iş geliyor. Çok büyük bir iş. Şimdi biraz paraya gereksinimim var, ama sorun bu değil."

"Açıklama yapmana gerek yok Toby," dedi Bayan Quill.

"Ne demek gerek yok? Sana söylediklerimle ilgilenmiyor musun?"

"Toby, söylediğin her şeyle ilgileniyorum. Ama bu içkiler için kaygılanmana gerek yok. Arkadaşın Flora Quill, merak etme diyor, tamam mı? Biraz eğlenmeye çıktık ve eğleneceğiz de... Değil mi, Toby?"

"Tamam, ama dur şunu anlatayım sana. Senin yeri adam etmemenin nedeni, işe nereden başlayacağını kestirememendi belki. Anlıyor musun beni? Sen bu işin yolunu yordamını bilmiyorsun. Ben orkestra nereden bulunur,

marangoz nasıl tutulur, garson, marson, bunları çok iyi biliyorum, üstelik çok ucuza. Senin barın bir adı var, insanlar oraya gelmeyi çok seviyorlar, çünkü barda işleri bittikten hemen sonra yukarı, odalara çıkabileceklerini biliyorlar. Pacifica büyük bir şans; kentteki bütün erkekleri tanıyor, onlar da onu çok seviyorlar, güveniyorlar. Senin barın tek sorunu, atmosfer... Atmosfer yok, parlak ışıklar, dans falan. Yeterince büyük değil, güzel de değil. İnsanlar başka yerlere gidip senin oraya sonra, eğlence bittikten sonra geliyorlar. Tam yatmadan önce. Senin yerinde olсам mezara girince kemiklerim sızlardı. Malı ötekiler götürüyor. Sana etin ucuzundan biraz koklatıyorlar... Kemiğe yakın yerlerden, ne kalmışsa, anladın mı?"

"Etin kemiğe yakın bölümü en lezzetlisidir," dedi Bayan Quill.

"Seninle konuşmamın bir yararı olacak mı yoksa saçmalayıp duracak mısın? Ben çok ciddiylim. Senin bankada paran var mı? Bankada paran var, değil mi?"

"Evet, bankada param var," dedi Bayan Quill.

"Tamam. Öyleyse izin ver sinin şu batakhaneyi adam edeyim. Bütün işi ben üstleneceğim. Sen arkana yaslanıp kazandığımız paralarla keyif çeatacaksın."

"Saçmalama," dedi Bayan Quill.

"A, yapma," dedi Toby, sinirlenmeye başlamıştı. "Senden küçük bir yüzde istiyorum, bir de masraflar için biraz nakit, o kadar. Çok ucuza hem çabucak hallederim bu işi. Şimdi harcadığından daha fazlasını bile harcaman gerekmeyecek."

"Ama bu harika! Bence bu harika bir fikir Toby."

"Harika falan demene gerek yok. Ben de biliyorum ne kadar harika olduğunu. Harika değil, müthiş. Muhteşem. Kaybedecek zamanımız yok. Bir içki daha iç."

"Evet, evet."

"Son kuruşumu da sana harcıyorum."

Bayan Quill artık iyice sarhoş olmuştu, başını sallamakla yetindi.

"Ama değer," dedi Toby, sonra koltuğuna yaslanıp manzaraya daldı. Kafasında hesaplar yapıyordu. "Sence ben ne kadar yüzde almalıyım? Unutma bir yıl boyunca bütün işleri ben üstleneceğim."

"Doğrusu hiçbir fikrim yok," dedi Bayan Quill ve Toby'ye neşeyle gülümsedi.

"Tamam. Peki bu işleri yaparken burada kalabilmem için ne kadar avans vereceksin?"

"Bilmiyorum."

"Pekâlâ, şöyle hallederiz," dedi Toby çekinerek. Doğru adımı attığına pek emin değildi. "Şöyle hallederiz: Elin-den gelenin fazlasını istemem senden. Bir anlaşma yapmak istiyorum. Sen bana bankada ne kadar paran var söyle. Ben de şu yeri adam etmenin ne kadara mal olacağını hesaplayıp kendime asgari bir ücret çıkarayım. Çok fazla paran yoksa seni rezil edecek değilim, merak etme. Sen bana dürüst davran, ben de sana..."

"Toby," dedi Bayan Quill ciddiyetle. "Yoksa dürüst bir kadın olduğuma inanmıyor musun?"

"Tanrı aşkına," dedi Toby, "dürüst bir kadın olduğuna inanmasam böyle bir öneriyle sana gelir miydim?"

"Herhalde gelmezdin," dedi Bayan Quill üzgün üzgün.

"Kaç paran var?" diye sordu Toby Bayan Quill'i dikkatle süzerek.

"Ne?"

"Bankada ne kadar paran var?"

"Sana göstereyim Toby. Şimdi göstereceğim." Kocaman siyah deri çantasını karıştırmaya başladı.

Toby sesini kesip gözlerini Bayan Quill'den ayırarak başka yöne bakmaya başladı.

"Aman ne karışıklık – ne karışıklık," diye söyleniyordu Bayan Quill. "Bu çantada mutfaktaki fırın dışında her şey var."

Önce denizi, sonra palmyeleri seyreden Toby'nin gözlerinde durgun bir ifade vardı. Daha şimdiden istediğini elde etmiş sayıyordu kendini, ama doğru şeyi yapıp yapmadığını kestiremiyordu.

"Hay Allah," dedi Bayan Quill. "Tam bir Çingene gibi yaşıyorum. Bankada yirmi iki dolar elli sentim kalmış ve benim umrumda bile değil."

Toby hesap defterini Bayan Quill'in elinden kaptı. Bakiyenin gerçekten yirmi iki dolar elli sent olduğunu görünce ayağa kalkıp, bir elinde peçetesini, ötekinde şapkasını sıkı sıkı tutarak terastan çıkıp gitti.

Toby masayı böyle birden bırakıp gidince Bayan Quill kendinden çok utandı.

"Ne kadar iğrendi," diye düşündü. "Yüzüme bakınca midesi bulandı. Bankada yalnızca yirmi iki dolar elli sentim varken böyle şen şakrak olabildiğim için çatlak olduğumu düşünüyor olmalı. Ben de biraz aklımı başıma toplasam iyi olacak herhalde. Geri döndüğümde değişeceğimi söyleyeceğim ona."

Terasta Bayan Quill'den sipariş alan garsondan başkası kalmamıştı. Ellerini arkasında birleştirmiş, öylece duruyordu garson.

"Biraz oturup benimle konuşsana," dedi Bayan Quill. "Bu karanlık terasta tek başıma kalınca kendimi çok yalnız hissettim. Aslında çok güzel bir teras. Bir şey sorsam söyler misin? Bankada ne kadar paran var? Biliyorum, bunu sorduğun için deli olduğumu düşünüyorsun, ama gerçekten bilmek istiyorum."

"Neden söylemeyeyim?" diye yanıtladı garson. "Bankada üç yüz elli dolar kadar param var." Hâlâ oturmamıştı.

"Nereden buldun o kadar parayı?"

"Amcam verdi."

"Herhalde kendini epeyce güvende hissediyorsundur."

"Hayır."

Bayan Quill, Toby'nin geri dönüp dönmeyeceğini merak etmeye başladı. Ellerini kavuşturup ovalayarak garsona az önce kendisiyle birlikte oturan beyefendinin nereye gittiğini sordu.

"Eve gitmiştir herhalde," dedi garson.

"Peki, ama biz yine de lobiye bir bakalım," dedi Bayan Quill tedirginlik içinde. El sallayarak garsonu da çağırdı.

Birlikte bekleme salonuna gidip kümeler halinde orada burada dikilen ya da duvarın dibindeki koltuklarda oturan konukların yüzlerine tek tek baktılar. Otel, Bayan Quill ile Toby'nin geldiği zamankinden daha canlıydı. Bayan Quill, Toby'yi bulamayınca çok kaygılandı ve üzüldü.

"Ben de artık eve gitsem iyi olacak, sen de uykusuz kaldın zaten," dedi garsona dalgınca. "Ama önce Pacifica'ya bir şey almam gerek..." Titremeye başlamıştı, ama Pacifica'yı düşününce içi güvenle doldu.

"Bir an için de olsa bu dünyada yalnız kalmak ne kadar korkunç, ne kadar kötü," dedi garsona. "Benimle gel de birşeyler seçmeme yardımcı ol, öyle önemli bir şey değil, bu otelden küçük bir anı olsun yeter."

"Burada satılanların hepsi aynı," dedi garson Bayan Quill'i isteksizce izleyerek. "Bir sürü gereksiz eşya. Arkadaşınız nasıl bir şey beğenir bilmiyorum ki. Üzerinde Panama resmi olan küçük bir not defteri alabilirsiniz."

"Hayır olmaz, üzerinde otelin adı olsun istiyorum."

"Çoğu kişi böyle şeylerden hoşlanmaz," dedi garson.

"Olur şey değil," dedi Bayan Quill, sertçe, "başka insanların ne yaptığını herkes söylemek zorunda mı bana? Yeter artık." Süs eşyalarının olduğu tezgâha doğru hızla ilerleyerek satıcıya, "Üzerinde *Washington Oteli* yazan bir şey istiyorum. Bir bayan için," dedi.

Adam tezgâhtaki malları gözden geçirerek üzerinde palmiye ağaçları olan, kenarında da 'Panama Hatırası' yazan bir mendil çıkardı.

"Ama herkes şunu beğeniyor," dedi satıcı ve tezgâhın altından kocaman bir hasır şapka çıkarıp başına geçirdi.

"Bu tıpkı bir şemsiye gibi gölge yapıyor, hem daha şık bir armağan sayılır." Şapkanın üzerinde hiçbir şey yazmıyordu.

"O miendil," diye sürdürdü konuşmasını genç satıcı, "herkes biraz şey buluyor, yani..."

"Bakın genç adam," dedi Bayan Quill, "size açık açık, üzerinde Washington Oteli yazan, mümkünse otelin resmi de bulunan bir şey istediğimi söylemiştim."

"Ama hanımefendi kimse öyle bir şey istemiyor ki. İnsanlar üzerinde otel resmi olan anı eşyaları almaz. Palmiyeler, günbatımları, bazen köprü falan belki, ama otel resimleri değil."

"Üzerinde *Washington Oteli* yazan bir şey var mı yok mu?" diye sordu Bayan Quill sesini yükselterek.

Satıcı kızmaya başlamıştı. "Elimde bir şey var bayan," dedi gözleri parlayarak, "biraz beklerseniz getiririm." Küçük bir kapıyı açarak bekleme salonuna çıktı. Kısa bir süre sonra elinde kocaman siyah bir kül tablasıyla geri döndü, tablayı Bayan Quill'in önündeki tezgâha koydu. Otelin adı sarı harflerle kül tablasının tam ortasında yazılıydı.

"Böyle bir şey mi istemiştiniz?"

"Evet, işte bu."

"Pekâlâ bayan, elli sent lütfen."

"O elli sent etmez," diye fısıldadı Bayan Quill'in arkasında duran garson.

Bayan Quill cüzdanını açıp baktı, yirmi beş sent kadar bozukluk vardı.

"Bakın," dedi genç satıcıya, "ben Las Palmas Otelinin sahibiyim. Size hesap defterimi göstereyim, üzerinde adresim var. Şu kül tablası için bana bir kerelik olsun güvenin de alayım. Buraya bir beyefendiyle gelmiştim, ama kavga ettik, o beni bırakıp gitti."

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok, madam."

Bu arada tezgâhta olanları uzaktan izleyen otel müdür yardımcısı, artık müdahale etmenin zamanı geldi diye düşünüyordu. Bayan Quill'den kuşkulandı zaten, uzaktan bakıldığında bile otelde kalan öteki müşterilerden farklı görünüyordu. Garsonun bu kadar uzun bir süre tezgâhın orada beklemesini de anlayamamıştı. Olabildiğince ciddi, düşünceli görünmeye çalışarak yanlarına gitti.

"İşte hesap defterim," diyordu Bayan Quill satıcıya.

Müdür yardımcısının kendilerine doğru geldiğini görün garson, korkuya kapılarak Bayan Quill'e terasta Toby ile birlikte içtiklerinin hesap girişini verdi.

"O hesabı ödemedi mi?" dedi Bayan Quill. "Herhalde çok kötü durumdaydı."

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu müdür yardımcısı Bayan Quill'e.

"Evet, eminim olabilirsiniz. Ben Las Palmas Otelinin sahibiyim."

"Özür dilerim," dedi müdür, "ama Las Palmas Otelini bilmiyorum."

"Pekâlâ," dedi Bayan Quill. "Yanımda hiç para yok. Buraya bir beyefendiyle gelmiştim, tartışıp ayrıldık. Ama yanımda hesap defterim var, buyrun bakın, yarın bankaya gider gitmez borcumu öderim. Çek imzalayamıyorum, çünkü bütün param tasarruf hesabımda."

"Çok üzgünüm, ama ancak otelde kalan müşterilerimize bu tip kolaylıklar gösterebiliyoruz."

"Evet, ben de kendi otelimde böyle yapıyorum," dedi Bayan Quill. "Ama bu farklı bir durum."

"Biz bu kuralı asla..."

"Şu kül tablasını kız arkadaşşıma götürmek istiyordum. Otelinize bayılıyor."

"O kül tablası Washington Oteline aittir," dedi müdür yardımcısı satıcıya bakıp kaşlarını çatarak. Bu arada satıcı hemen atılarak, "Üzerinde *Washington Otel*i yazan bir şey istedi. Bende de öyle bir şey yoktu, onun için kül tablasını satayım dedim, elli sente," dedi müdür yardımcısına göz atarak.

"Bu kül tablaları," diye yineledi müdür yardımcısı, "Washington Oteline aittir. Elimizde belirli sayıda var, hepsi sürekli kullanıyor."

Satıcı işinden olmaktan korkup kül tablasını aldığı yere geri götürdü, olayla hiçbir ilgisinin kalmaması için tezgâhın ardındaki yerini aldı.

"Mendili ya da şapkayı istiyor musunuz?" diye sordu Bayan Quill'e, bir şey olmamış gibi yaparak.

"Bir sürü şapkası, mendili var," dedi Bayan Quill. "Artık eve gitsem iyi olacak."

"Benimle kasaya kadar gelip hesabınızı kapatabilir misiniz lütfen?" diye sordu müdür yardımcısı.

"Yarına kadar bekleyebilirsiniz."

"Korkarım bu, otelin kurallarına kesinlikle aykırı hanımefendi. Şu taraftan gelin lütfen." Konuşulanları dikkatle izleyen garsona dönüp "*Te necesitan afuera*," dedi, "hadi işinin başına."

Garson bir şey söyleyecek gibi oldu, ama vazgeçerek terasa doğru yürümeye başladı. Bayan Quill ise ağlıyordu.

"Bir dakika," dedi çantasından bir mendil çıkararak, "bir dakika bekleyin. Arkadaşım Pacifica'ya telefon etmek istiyorum."

Müdür yardımcısı telefonların olduğu yeri parmağıyla gösterdi, Bayan Quill de yüzünü mendiline gömmüş bir halde aceleyle telefon etmeye gitti. On beş dakika sonra döndüğünde daha da yürek paralayıcı bir biçimde ağlıyordu.

"Bayan Copperfield beni almaya geliyor. Her şeyi anlattım. Şurada oturup bekleyeyim bari."

"Bayan Copperfield hesabınızı kapatabilecek mi?"

"Bilmiyorum," dedi Bayan Quill müdür yardımcısından uzaklaşarak.

"Hesabınızı ödeyip ödemeyeceğini bilmiyor musunuz yani?"

"Evet, evet hesabımı ödeyecek. Lütfen izin verin de şurada biraz oturayım."

Müdür yardımcısı başını salladı. Bayan Quill bir palmiye'nin altında duran bir koltuğa oturdu. Ellerini yüzüne kapatıp ağlamayı sürdürdü.

Yirmi dakika sonra Bayan Copperfield geldi. Sıcağa karşın yalnızca özel günlerde gitmek için aldığı, tilki kürkünden bir pelerin giymişti.

Terlemişti, makyajı da bir felaketti, ama üzerindeki kürk yüzünden otel görevlilerinden saygı göreceğine inancı tamdı.

O kadar içtikten sonra ayılmıştı, ama yine de biraz sarhoştı. Bayan Quill'in yanına koşup onu alnından öptü.

"Nerede seni üzen o adam?"

Bayan Quill kan çanağına dönmüş gözleriyle çevresine bakınıp müdür yardımcısını gösterdi. Bayan Copperfield işaret parmağıyla müdür yardımcısını yanına çağırdı.

Adam yanlarına gelince, Bayan Copperfield ona Bayan Quill'e nereden çiçek alabileceğini sordu.

"İnsan hastayken ya da üzgünken çiçekten iyi bir şey yoktur," dedi adama. "Son günlerde çok gergin. Çiçek aldırabilir misiniz?" diye sordu, cüzdanından bir yirmilik çıkararak.

"Otelde çiçekçi yok," dedi müdür yardımcısı.

"Hani lüks bir yerdi burası," dedi Bayan Copperfield.

Müdür yardımcısı yanıt vermedi.

"Peki öyleyse," dedi Bayan Copperfield, "o zaman ona güzel bir içki ısmarlamak gerek. Hep birlikte bara gitmeyi öneriyorum."

Müdür yardımcısı geri çekildi.

"Ama siz de gelmelisiniz," dedi Bayan Copperfield. "Sizinle konuşmak istiyorum. Çok kötü davrandığınızı düşünüyorum."

Müdür yardımcısı Bayan Copperfield'e dik dik bakmaya başladı.

"Sizin en iğrenç yanınız ne biliyor musunuz?" diye sürdürdü konuşmasını Bayan Copperfield, "hesabın ödeneceğini bildiğiniz halde hâlâ suratsız davranmanız. Az

önce emin değilken de kaygılıydınız ve kötü davranıyordunuz, şimdi de öylesiniz. Yüzünüzdeki ifade biraz olsun değişmedi. İyi habere de kötü habere de aynı tepkiyi gösteren adam tehlikelidir."

Adamın yanıt vermek için hâlâ bir çaba göstermediğini görünce konuşmasını sürdürdü: "Bayan Quill'i gereksiz yere üzmele kalmadınız, benim de eğlencemi bozdunuz. Zengin insanları nasıl hoşnut edebileceğinizi bile bilmiyorsunuz." Müdür yardımcısı kaşlarını kaldırdı.

"Şimdi söyleyeceklerimi anlayacağınızı hiç sanmıyorum, ama yine de söyleyeyim. Buraya iki nedenle geldim. Birincisi, doğal olarak, arkadaşım Bayan Quill'i içine düştüğü bu durumdan kurtarmaktı. İkincisi ise, hiç ödenmeyeceğini düşündüğünüz hesabın birden ödeneceğini anladığınızda sizin yüz ifadenizi görmektir. O değişimi göreceğimi umuyordum. Anlıyorsunuz değil mi? Düşman birden dost oluyor; bu, her zaman korkunç derecede heyecan vericidir. İşte bunun içindir ki filmlerde erkek kahraman kadından filmin sonuna kadar nefret eder. Ama tabii siz, bunu gurur meselesi yaptınız. Parayı alamayacağınızdan eminken paranın geldiğini görünce kibarlaşmanın aşağılık bir davranış olduğunu düşünüyorsunuz çünkü. Paralı insanlar böyle şeylere aldırır mı sanıyorsunuz? Tersine, onların hoşuna gider böylesi. Yalnızca kendileri için değil, paraları için de sevilmek isterler. Siz doğru dürüst bir otel müdürü bile olamamışsınız. Nereden bakılırsa, çok kaba bir adamsınız."

Müdür yardımcısı Bayan Copperfield'in yüzüne nefretle baktı. Keskin yüz çizgilerinden, tiz ses tonundan nefret etmişti. Bayan Quill'den bile iğrenç bulmuştu bu kadını. Zaten kadınları pek sevmezdi.

"Hayal gücünüz yok," dedi Bayan Copperfield, "hiç! Ne çok şey yitiriyorsunuz... Hesabı nereye ödeyeceğim?"

Bayan Copperfield eve dönerken yol boyunca üzgündü; Bayan Quill de tıpkı bir yabancı gibi davranıyordu, üstelik ondan umduğu aşırı ilgiyi, teşekkürü de görememişti Bayan Copperfield.

Ertesi sabah erken saatlerde Bayan Copperfield ile Pacifica, Pacifica'nın odasında yatıyorlardı, hava aydınlanmaya başlamıştı. Bayan Copperfield Pacifica'yı hiç bu kadar sarhoş görmemişti. Pacifica saçlarını topuz yapmıştı. Böyleyken, saçları kafasına küçük gelmiş bir peruk gibi görünüyordu. Gözbebekleri kocaman olmuştu, üzerlerinde ince bir tabaka vardı. Üzerindeki kareli gömlekte kocaman bir leke görünüyordu, nefesi de fena halde viski kokuyordu. Sendeleyerek pencereye gidip dışarı baktı. Bayan Copperfield Pacifica'nın gömleğindeki kırmızımsı-morumsu lekenin ne lekesi olduğunu bir türlü çözemedi. Gölgelerden bacaklarını da göremiyordu doğru dürüst, ama sarı ipek çoraplarla beyaz lastik ayakkabıları seçebildi.

"Ne kadar hoş," dedi Bayan Copperfield.

"Güzel," dedi Pacifica arkasına dönerek. "Çok güzel." Odanın içinde gezinmeye başladı. "Dinle," dedi, "şu an yapılacak en harika şey plaja gidip denize girmek. Yeterince paran varsa taksi tutup gidebiliriz. Hadi... Gelir misin?"

Bayan Copperfield çok şaşırmıştı, Pacifica ise yataktan yorganı çekmeye başlamıştı bile. "Lütfen," dedi. "Bu beni ne kadar mutlu eder bilemezsin. Şuradaki havluyu al."

Plaj çok uzakta değildi. Vardıklarında, Pacifica taksi şoförüne iki saat sonra geri dönmesini söyledi.

Kıyı taşlarla kaplı olduğu için Bayan Copperfield biraz hayal kırıklığına uğradı. Rüzgâr çok güçlü değildi, ama palmyelerin tepeleri sallanıyordu.

Pacifica hemen giysilerini çıkararak suya girdi. Bacaklarını açıp bir süre öylece durdu, su baldırlarına geliyordu. Bayan Copperfield'se bir taşın üzerine oturmuş, giysilerini çıkarıp çıkarmamak konusunda düşünüyordu. Pacifica birden sıçrayarak suya daldı, yüzmeye başladı. Önce sırt, sonra yüzüstü. Bayan Copperfield şarkı söylediğini duyabiliyordu. Pacifica suyun içinde oynamaktan yorulunca ayağa kalkıp kıyıya doğru yürümeye başladı. Uzun uzun adımlar atıyordu, kasıklarındaki sıırsıklam tüyler bacakla-

rının arasından sarkıyordu. Bayan Copperfield biraz utanmıştı, ama Pacifica hiç çekinmeden yanına çöküp neden suya girmediğini sordu.

"Yüzme bilmiyorum," dedi Bayan Copperfield.

Pacifica gökyüzüne baktı. Çok güzel bir gün olacağı belliydi.

"Neden bu korkunç taşın üzerinde oturuyorsun?" diye sordu. "Gel hadi, giysilerini çıkar da suya girelim. Ben sana yüzme öğretirim."

"Ben bir türlü öğrenemedim."

"Ben sana öğreteceğim. Öğrenemezsen, bırakırım boğulursun. Şaka, şaka! Ciddiye alma..."

Bayan Copperfield soyundu. İncecik vücudu çok beyazdı, belkemiği olduğu gibi seçiliyordu. Pacifica hiçbir şey söylemeden Bayan Copperfield'in vücudunu inceledi.

"Vücudum çok çirkin biliyorum," dedi Bayan Copperfield.

Pacifica yanıt vermedi. "Hadi gel," dedi ayağa kalkıp kolunu Bayan Copperfield beline dolayarak.

Su kalçalarına geliyordu, plaja ve palmiye ağaçlarına dönük olarak öylece duruyorlardı birlikte. Ağaçlar bir sis perdesinin ardındaymış gibi hafif hafif sallanıyordu. Gökyüzü gittikçe aydınlanıyordu, ama deniz hâlâ siyahtı neredeyse. Bayan Copperfield, Pacifica'nın dudağındaki uçuğu fark etti. Saçlarından omuzlarına sular damlıyordu.

Pacifica plaja arkasını dönerek Bayan Copperfield'i derinlere çekmeye başladı.

Bayan Copperfield, Pacifica'nın elini sıkı sıkı tutmuştu. Su artık çenesine geliyordu. Telaşla çevresine bakınmaya başladı, ama her söyleneni yaptı. Pacifica'nın başının altında duran eli batmasını önleyecek tek desteği idi. Suyun üzerinde ayaklarını görebiliyordu. Pacifica, Bayan Copperfield'i de sürükleyerek yüzmeye başladı. Tek kolunu kullanabildiği için çok zorlanmıştı, kısa bir süre sonra derin derin soluk almaya başladı. Bayan Copperfield'i öylesine hafifçe tutuyordu ki Bayan Copperfield elini çekip ken-

disini tek başına, ha bıraktı ha bırakacak diye korkmaya başladı. Yukarı baktı. Gökyüzü gri bulutlarda doluydu. Pacifica'ya birşeyler söylemek istiyordu, ama başını çevirmeye cesaret edemedi.

Pacifica kıyıya doğru yüzmeye başladı. Sonra bir anda ayağa kalkıp ellerini Bayan Copperfield'in sırtına dayadı. Bayan Copperfield hem sevindi, hem de midesi bulanmaya başladı. Yüzünü Pacifica'ya döndü, yüzünü çevirirken yanağı Pacifica'nın karnına sürtmüştü. Geride bıraktığı üzüntü ve engellenmişlik dolu yılların gücüyle Pacifica'nın kalçalarına sarıldı.

"Beni bırakma," diye bağırdı.

Tam bu sırada Bayan Copperfield sık sık gördüğü bir düşü anımsadı. Ufak bir tepeden yukarı koşuyordu, peşinde bir köpek onu kovalıyordu. En tepede birkaç çam ağacı, bir de yaklaşık iki buçuk metre boyunda bir manken vardı. Mankene yaklaştıkça etten olduğunu görüyordu, ama canlı değildi. Mankenin üzerinde aşağı doğru daralan siyah bir elbise vardı. Bayan Copperfield mankenin kollarından birini sıkı sıkı beline doluyor, mankenin kolunun ne kadar kalın olduğunu fark edince hem şaşırıyor, hem seviniyordu. Mankenin öteki kolunu dirseğinden büktü. Manken öne arkaya sendelemeye başladı. Bayan Copperfield daha da sıkı tutunuyor, tepeden aşağı doğru birlikte yuvarlamaya başlıyorlardı, ufak bir patıkada durana kadar birbirlerine kenetlenmiş olarak epeyce yuvarlanıyorlardı. Bayan Copperfield düşün en çok bu bölümünü seviyordu; bu yuvarlanış sırasında mankenin kendisini yerdeki kırık şişe parçaları, küçük taşlardan koruyan bir tampon görevi üstlenmesi de özellikle haz veriyordu ona.

Pacifica, rüyasındaki bu duygusal ânı yeniden yaşamasına neden olmuştu; Bayan Copperfield bir an için hissettiği o garip mutluluğu buna bağladı.

"Şimdi," dedi Pacifica, "kusura bakmazsan gitmeden önce biraz daha yüzmek istiyorum." Ama önce Bayan Copperfeld'i plaja geri götürdü, Bayan Copperfield de

kendini kumlara bıraktı, solmuş bir çiçek gibi başını öne eğdi. Seviştikten sonra duyulan yorgunluğu duyuyor ve titriyordu. Pacifica'ya baktı, gözlerinde Pacifica'nın daha önce hiç görmediği bir parlaklık, yumuşaklık vardı.

"Daha çok denize girmelisin," dedi Pacifica, "evde çok fazla oturuyorsun."

Yeniden denize koşup uzun uzun yüzdü. Deniz artık maviydi, eskisinden de dalgalıydı. Pacifica denizin çekilmesiyle ortaya çıkan bir kayanın üzerinde dinlendi bir süre. Puslu güneşin soluk ışınları vuruyordu üzerine. Bayan Copperfield onu görebilmek için epey bir çaba harcadı, sonra uykuya daldı.

Otele vardıklarında Pacifica, Bayan Copperfield'e ölü gibi uyuyacağını söyledi. "Umarım on gün hiç uyanmam," dedi.

Bayan Copperfield Pacifica'nın parlak yeşil koridorda sendeleyerek gidişini izledi, başını arkaya atarak, esneyip duruyordu.

"İki hafta uyurum herhalde," dedi yeniden, odasına girip kapısını kapatırken. Bayan Copperfield kendi odasına gidince Bay Copperfield'i aramaya karar verdi. Aşağı inip sokağa çıktı, ilk geldiği günkü gibi kaynaşıp duruyordu sokaklar. Balkonlarda birkaç kişi oturmuş, sokağa bakıyordu. Bileklerine kadar uzanan kırmızı ipek bir elbise giymiş zayıf bir kız karşı kaldırımdan kendisine doğru gelmeye başladı. Çok gençti, şaşırtıcı derecede taze görünüyordu. Kız yaklaşıncı Bayan Copperfield, onun Malayalı olabileceğini düşündü. Kız önünde durup kusursuz bir İngilizceyle konuşmaya başlayınca da çok şaşırdı.

"Neredeydiniz de saçlarınız böyle ıslandı?" dedi kız.

"Bir arkadaşımınla denize girdik. Birlikte çok erkenden plaja gitmiştik de." Bayan Copperfield'in canı konuşmak istiyordu.

"Hangi plaj?" diye sordu kız.

"Bilmiyorum," dedi Bayan Copperfield.

"Yürüyerek mi gittiniz, arabayla mı?"

"Arabayla."

"Herhalde yürüyerek gidilebilecek kadar yakın bir plaj yok buralarda."

"Evet, herhalde yok," dedi Bayan Copperfield derin bir soluk alıp çevresine bakınarak. Kız kendisiyle yürümeye başlamıştı.

"Su soğuk muydu?"

"Evet ve hayır."

"Arkadaşınla birlikte çıplak mı yüzdünüz?"

"Evet."

"Çevrede çok fazla insan yoktu anlaşılan..."

"Tek bir kul yoktu. Sen yüzme biliyor musun?"

"Hayır. Suyun kenarına bile yanaşmam ben." Kızın tiz bir sesi vardı. Saçları ve kaşları açık renkti, yarı İngiliz olabilirdi pekâlâ. Bayan Copperfield sormamaya kadar verdi. Kıza döndü.

"Benim telefon etmem gerekiyor. En yakın nerede var?"

"Bill Grey'in lokantasına gel. Hem çok serin. Ben genelde sabahları orada oluyorum, içki içiyorum. Öğle olmadan zil zurna sarhoş oluyorum. Bütün turistler şaşıyor. Ben yarı İrlanda yarı Javalıyım. Nereli olduğumu bulmak için bahse giriyorlar hep. Kazanan bana içki ısmarlıyor. Kaç yaşındayım bil bakalım."

"Tanrı bilir."

"On altı yaşındayım."

"Şaşırmadım," dedi Bayan Copperfield. Kız sinirlenmiş benziyordu. Bill Grey'in lokantasına sessizlik içinde yürüdüler, kız Bayan Copperfield'i lokantanın kapısından içeri itip, lokantanın ortasında bir masaya doğru sürükledi âdeta.

"Otur, istediğini ısmarla. Benden."

Başlarının hemen üzerinde bir vantilatör çalışıyordu.

"Ne güzel değil mi burası?" diye sordu kız Bayan Copperfield'e.

"İzin ver de telefonumu edeyim," dedi Bayan Copperfield, Bay Copperfield'in birkaç saat önce gelmiş olabileceği, tam o anda sabırsızca telefon bekliyor olabileceği düşüncesiyle telaşlanmıştı.

"İstedğin kadar telefon et," dedi kız.

Bayan Copperfield telefon kulübesine giderek kocasını aradı. Kısa bir süre önce gelmiş olduğunu, kahvaltıdan sonra Bayan Copperfield'le Bill Grey'in lokantasında buluşacağını söyledi. Sesi soğuk ve yorgun geliyordu.

Bu arada Bayan Copperfield'in dönmesini merakla bekleyen kız iki kokteyl ısmarlamıştı. Bayan Copperfield masaya dönüp sandalyeye pat diye çöktü.

"Sabahları geç saatlere kadar uyuyamıyorum hiç," dedi kız. "Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığında geceleri bile sevmiyorum uyumayı. Annem bir kedi gibi ürkek olduğumu söylemişti, ama aynı zamanda çok da sağlıklı. Bir zamanlar dans dersine gitmiştim, ama figürleri öğrenemeyecek kadar tembeldim."

"Nerede oturuyorsun?" diye sordu Bayan Copperfield.

"Tek başıma bir otelde yaşıyorum. Çok param var. Orduda görevli bir âşığım var. O evli, ama ben yine de başkasıyla çıkmıyorum. Bana bol bol para veriyor. Üstelik ülkesinde daha da çok parası var. Sana istediğini alabilirim. Ama sen yine de buradakilere başkalarına birşeyler ısmarlayacak kadar param olduğunu söyleme. Onlara asla bir şey almam. Bana acı veriyorlar. Öyle kötü yaşamları var ki. Çok bayağı, çok aptal, öylesine aptalca ki! Özel yaşantıları yok. Benim iki odam var. İstersen birini kullanabilirsin."

Bayan Copperfield sertçe gerek duymayacağını söyledi. Bu kızdan hiç hoşlanmamıştı.

"Senin adın ne?" diye sordu kız.

"Frieda Copperfield."

"Benimki de Peggy, Peggy Gladys. Islak saçların bir de o küçücük parlak burnunla çok sevimli göründün bana, onun için birşeyler içmek istedim birlikte."

Bayan Copperfield sıçradı. "Lütfen beni utandırma," dedi kıza.

"Ne olur utandırsam, sevimli şey? Şimdi içkini bitir de bir tane daha söyleyeyim. Belki karnın acıkmıştır, biftek ister misin?"

Kızın gözleri cinsel isteği doymak bilmeyen kadınlarinki gibi parlıyordu. Bileğinde siyah bir kurdele ile tutturulmuş çok komik bir saat vardı.

"Ben Las Palmas Otelinde kalıyorum," dedi Bayan Copperfield. "Otelin sahibi Bayan Quill ile oteldeki konuklardan Pacifica'nın arkadaşıyım."

"O otel işe yaramaz," dedi Peggy. "Bir kere birkaç heifle oraya gitmiştik, beni buradan çıkarın yoksa asla sizinle bir daha çıkmam, dedim onlara. Çok bayağı bir yer, iğrenç bir yer, bombok. Orada kalıyor olmana şaşırdım. Benim otelim çok daha güzel. Gemiden indikten sonra Washington Oteline gitmeyen Amerikalılar da kalıyor. Granada Oteli."

"Evet, aslında biz de orada kalıyorduk," dedi Bayan Copperfield. "Kocam şimdi orada. Hayatımda gördüğüm en iç karartıcı yer. Bence Las Palmas Oteli yüz milyon kat daha güzel."

"Ama," dedi kız dehşet içinde ağzını açarak, "bence sen iyi görememişsin. Ben odamı kendi eşyalarım ile donattım, o zaman çok fark ediyor."

"Ne kadar zamandır orada yaşıyorsun?" diye sordu Bayan Copperfield. Bu kızın haline çok şaşırmıştı, üstelik biraz da acımişti.

"Bir buçuk yıldır orada yaşıyorum. Bazen bir ömür gibi geliyor. Ordudaki o adamla tanıştıktan kısa bir süre sonra oraya taşındım. Bana çok iyi davranıyor. Ama galiba ben ondan daha akıllıyım. Kız olduğum için öyle. Annem bana kızların asla erkekler gibi salak olmadığını söyledi, onun için ben de kafama estiği gibi davranıyorum, neyin doğru olduğuna inanırsam onu yapıyorum."

Kızın yüzü cin gibiydi, sevimliydi de. Ortası çukur bir çenesi vardı, burnu küçük ve kalkıktı.

"Gerçekten," dedi, "benim çok param var. Her zaman daha da isteyebiliyorum. Sana sevdiğin bir şeyi almayı çok istiyorum, çünkü senin konuşmanı, oturup kalkışını, bakışlarını çok sevdim, çok zarıfsın." Kikirdeyerek kuru, sert elini Bayan Copperfield'in elinin üzerine koydu.

"Lütfen," dedi, "bana dostça davran. Hoşuma giden insanlara rastlamıyorum pek. Hiçbir şeyi iki kez yapmam ben. Uzun süredir kimseyi odama davet etmedim, çünkü her şeyi kirletiyorlar. Senin hiçbir şeyi kirletmeyeceğini biliyorum, yüksek tabakadansın belli. Ben iyi eğitim almış insanları çok severim. Bence harika bir şey bu."

"Şu an kafamda o kadar çok şey var ki," dedi Bayan Copperfield. "Genelde kafam bu kadar meşgul değildir."

"Unut gitsin," dedi genç kız emredercesine. "Şu an Peggy Gladys'le birliktesin ve içkileri o ısmarlıyor. Çünkü bütün yüreğiyle sana içki ısmarlamak istiyor. Ne kadar güzel bir sabah. Hadi neşelen!" Bayan Copperfield'in yakasını tutup sallamaya başladı.

Bayan Copperfield sabahki düşünün büyüsünü yaşıyordu hâlâ, bir yandan da Pacifica'yı düşünüyordu. Huzursuzdu, tam tepesindeki vantilatör de doğrudan yüreğine üflüyordu sanki. Önüne bakıyor, yanındaki kızın söylediklerinin tek bir sözcüğünü bile dinlemiyordu.

Ne kadar zaman boyunca hayallere daldığını fark etmedi, kendine geldiğinde de önündeki tabakta bir ıstakoz gördü.

"Ben bunu yiyemem ki. Kesinlikle yiyemem," dedi.

"Ama senin için ısmarladım," dedi Peggy, "bira da yolda. İçkini geri yolladım, dokunmamıştın bile." Masanın üzerinden Bayan Copperfield'e doğru eğilip, önündeki peçeteyi çenesinin altına yerleştirdi.

"Lütfen ye canım," dedi Peggy, "yersen beni çok mutlu edersin."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi Bayan Copperfield kızı tersleyerek. "Evcilik mi oynuyoruz?"

Peggy güldü.

"Birazdan kocam buraya gelecek, biliyor musun?" dedi Bayan Copperfield. "Sabahın köründe ıstakoz yediğimizi görürse zırdeli olduğumuzu düşünür. Bu tip şeylerden anlamaz."

"O zaman çabuk çabuk yiyelim," dedi Peggy. Bayan Copperfield'e arzuyla baktı. "Keşke gelmiyor olsaydı," dedi. "Arayıp gelmemesini söyleyemez misin?"

"Hayır canım, bu olanaksız. Üstelik ona gelmemesini söylemem için hiçbir neden yok. Onu görmem gerekiyor." Bayan Copperfield, Peggy Gladys'e sadistçe davranmaktan kendini alamıyordu.

"Tabii görmek isteyebilirsin," dedi Peggy, çok utanmış görünüyordu. "O buradayken sessiz olurum, söz veriyorum."

"Bunu yapmanı istemiyorum işte. Lütfen o gelince de gevezelik etmeyi sürdür."

"Tamam canım. Bu kadar tedirgin olma."

Onlar ıstakozlarını yerlerken Bay Copperfield geldi. Koyu yeşil takım elbise giymişti, çok iyi görünüyordu. Yüzünde hoş bir gülümsemeyle yanlarına yaklaştı.

"Merhaba," dedi Bayan Copperfeld. "Seni gördüğüme çok sevindim. Çok iyi görünüyorsun. Bu Peggy Gladys, yeni tanıştık."

Bay Copperfield kızla el sıkıştı, çok hoşnut görünüyordu. "Siz ne yiyorsunuz, Tanrı aşkına?" diye sordu.

"İstakoz," diye yanıt verdiler. Suratını astı. "Ama," dedi "hazımsızlık yapar, üstelik bira da içiyorsunuz! Tanrım!" Sonra oturdu.

"Karışmak istemem tabii," dedi Bay Copperfield, "ama hiç iyi etmiyorsunuz. Kahvaltı ettin mi?"

"Bilmiyorum," dedi Bayan Copperfield domuzuna. Peggy Gladys güldü. Bay Copperfield ise kaşlarını çatı.

"Ne demek bilmiyorum," diye homurdandı Bay Copperfield. "Saçmalama."

Peggy Gladys'e nereli olduğunu sordu.

"Panama'danım," dedi Peggy. "Ama yarı İrlandalı, yarı Javalıyım."

"Demek öyle," dedi Bay Copperfield. Kıza gülümsüyordu.

"Pacifica uyuyor," dedi Bayan Copperfield birden.

Bay Copperfield yine suratını astı. "Tanrım," dedi, "yine oraya mı döneceksin?"

"Sence ne yapacaktım?"

"Burada daha fazla kalmanın bir anlamı yok. Artık toplanınız diye düşünüyordum. Panama'da birtakım hazırlıklar yaptım. Yarın yola çıkabiliriz. Ama bu gece bir telefon etmem gerekiyor. Latin Amerika'da başka ülkelerle ilgili biraz bilgi topladım. Kosta Rika'da bir sığır çiftliğinde kalabiliriz. Tam anlamıyla ıssız bir yermiş. Irmaktan tekneyle gidiliyormuş."

Peggy Gladys sıkılmış görünüyordu.

Bayan Copperfield başını ellerinin arasına aldı.

"Sığırların üzerinde uçan kırmızı ve mavi *guakamayo*'ları düşünsene," diyerek güldü Bay Copperfield. "Latin Teksas. Çok çılgın bir yer olmalı."

"Kırmızı ve mavi *guakamayo*'lar sığırların üzerinden uçuyor," diye yineledi Peggy Gladys. "Guakamayo nedir?" diye sordu.

"Çok heybetli, kırmızı ve mavi renkli kuşlar, papağanları andırırlar," dedi Bay Copperfield. "Siz istakoz yediğinize göre ben de biraz dondurma yiyeyim bari."

"Çok hoş biri," dedi Peggy Gladys.

"Dinle," dedi Bayan Copperfield. "Benim midem bulanıyor. Dondurmanı yiyene kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum."

"Uzun sürmez ki," dedi Bay Copperfield. Karısına baktı. "İstakozdan olmalı."

"Onu benim otelime, Granada'ya götürsem iyi olacak," dedi Peggy Gladys neşeyle ayağa fırlayarak. "Orada rahat eder. Siz de dondurmanızı yedikten sonra gelirsiniz."

"Çok mantıklı. Ne dersin Frieda?"

"Hayır," dedi Bayan Copperfield öfkeyle. Boynundaki kolyeyi çekiştiriyordu. "Doğru Las Palmas Oteline gitsem daha iyi. *Gitmek zorundayım*. Hemen gitmek zorundayım..." Öylesine aklı başından gitmişti ki atkısını ve cüzdanını masada bırakarak kalkıp gitmeye davrandı.

"Ama her şeyini burada bıraktın," diye seslendi Bay Copperfield arkasından.

"Ben alırım bunları," dedi Peggy Gladys. "Siz dondurmanızı yiyip gelin." Bayan Copperfield'in peşinden gitti, cehennem sıcaklığında Las Palmas Oteline doğru koşular.

Bayan Copperfield kapıda durmuş, bir şişeyi kafasına dikmişti.

"Akşam yemeğine kadar vişne gazozu içeceğim," dedi.

"Bayan Quill, ne olur benimle odama gelin!" dedi Bayan Copperfield, ona sarılıp derin bir soluk aldı. "Bay Copperfield döndü."

"Neden *benimle* çıkmıyorsun yukarı?" dedi Peggy Gladys. "Kocana seninle ilgileneceğime söz vermiştim."

Bayan Copperfield dönüp, "Lütfen sus," diye bağırdı Peggy Gladys'e gözlerini dikerek.

"Hadi, hadi," dedi Bayan Quill, "küçük kızı üzme. Onu susturmak için eline bir çörek verirsin yeter. Tabii onun yaşındayken beni susturmak için çok daha fazlasına vermek zorunda kalırlardı ya o başka."

"Ben iyiyim," dedi Peggy Gladys. "Bizi lütfen onun odasına götürür müsünüz? Sırtüstü yatması gerekiyor."

Genç kız Bayan Copperfield'in yatağının kenarına oturmuş, elini onun alnına koymuştu.

"Çok üzülüyorum," dedi. "Çok kötü görünüyorsun. Keşke bu kadar mutsuz olmasan. Sorunlarını bugün değil de başka bir zaman düşünsen olmaz mı? Bazen birtakım

şeyleri askıya almak... Bak ben on altı değil on yedi yaşımdayım. Kendimi çocuk gibi hissediyorum. İnsanlar yaşımın çok küçük olduğunu bildiklerinde onlarla konuşamıyorum. Belki benim bu kadar terütaze olmamdan hoşlanmıyorsun. Sen beyaz ve yeşilsin. Güzel görünmüyorsun. Önceden çok daha güzel görünüyordun. Kocan geldikten sonra seni at arabasıyla gezmeye götürürüm istersen. Benim annem öldü," dedi yumuşak bir sesle.

"Bak," dedi Bayan Copperfield, "kusura bakmazsan artık yalnız kalmak istiyorum. Sonra yine gelirsin."

"Saat kaçta gelebilirim?"

"Bilmiyorum, sonra gel işte... Görmüyor musun? Bilmiyorum."

"Peki," dedi Peggy Gladys. "Olmazsa aşağı inip o şişman kadınla konuşurum ya da birşeyler içerim. Sen de hazır olunca aşağı inersin. Benim üç gün yapacak hiçbir şeyim yok. Gerçekten gitmemi istiyor musun?"

Bayan Copperfield başını salladı.

Kız istemeyerek odadan çıktı.

Kapıyı arkasından kapatmasıyla birlikte Bayan Copperfield titremeye başladı. Öylesine şiddetle titriyordu ki yatağı sallanıyordu. Yaşamı boyunca çektiği bütün acılardan daha çok acı çekiyordu şimdi, çünkü yapmak istediği şeyi yapacaktı. Ama bu onu mutlu etmeyecekti. Yapmak istediği şeyi yapmaktan kendini alıkoyacak kadar cesareti yoktu. Mutlu olmayacağını biliyordu, yalnızca çılgın insanların düşleri gerçekleşirdi. Kendisini ilgilendirenin yalnızca bir düşe öykünmek olduğunu düşünmüştü, ama böyle yaparak kendini bir kâbusun tam ortasında, bu kâbusun kurbanı olarak buldu.

Bay Copperfield sessizce odaya girdi. "Şimdi nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim."

"O genç kız kimdi? Heykeltıraş gözüyle baksan, çok hoş bir kızdı."

"Adı Peggy Gladys."

"Çok iyi konuşuyordu, değil mi? Yoksa yanılıyor muyum?"

"Çok güzel konuşuyor."

"İyi vakit geçirdin mi?"

"Hayatımda bu kadar iyi vakit geçirmemiştim," dedi Bayan Copperfield neredeyse ağlayarak.

"Ben de öyle. Panama'yı gezip gördüm. Ama odamda hiç rahat edemedim. Çok gürültü vardı. Hiç uyuyamadım."

"Niye daha iyi bir otele taşınmadın?"

"Beni bilirsin. Para harcamaktan nefret ederim. Değmez diye düşündüm. Keşke biraz içki içseydim. O zaman daha güzel vakit geçirirdim. Ama içmedim."

Sustular. Bay Copperfield parmaklarıyla masaya vurmaya başladı. "Bu gece yola çıksak iyi olur," dedi, "burada kalmaktan daha iyi. Çok pahalı burası. Sonra birkaç gün hiç gemi yok."

Bayan Copperfield yanıt vermedi.

"Haksız mıyım?"

"Ben gitmek istemiyorum," dedi Bayan Copperfield öteki yana dönerek.

"Anlayamadım," dedi Bay Copperfield.

"Gidemem. Burada kalmak istiyorum."

"Ne kadar kalmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Ama böyle plansız programsız yolculuk olmaz ki. Belki de program yapmak istemiyorsun?"

"Ben programımı yaparım," dedi Bayan Copperfield belli belirsiz bir sesle.

"Program yapacaksın yani?"

"Hayır yapmayacağım."

"Sen bilirsin," dedi Bay Copperfield. "Ben yalnızca Latin Amerika'ya gelmeyerek neler kaçıracağını düşünüyorum. Burada bir süre sonra kesinlikle sıkılmaya başlayacaksın, tabii içkiye başlamazsan. Büyük bir olasılıkla da başlayacaksın."

"Sen git, yeterince gezdikten sonra geri gel," dedi Bayan Copperfield.

"Geri gelmem, çünkü sana bakamıyorum bile," dedi Bay Copperfield. "Korkunçsun." Bunu söylerken masanın üzerinde duran boş sürahiyi alıp pencereden dışarı fırlattı, sonra da odadan çıktı gitti.

Bundan bir saat sonra Bayan Copperfield bara indi. Pacifica'yı orada bulduğuna hem şaşırdı, hem sevindi. Pacifica çok ağır bir makyaj yapmıştı, yorgun görünüyordu hâlâ. Elinde cüzdanı, küçük bir masada oturuyordu.

"Pacifica," dedi Bayan Copperfield, "senin uyanık olduğunu bilmiyordum. Odanda uyuduğunu düşünüyordum. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Uyuyamadım. On beş dakika kadar kestirdim, sonra uyandım. Zaten biri ziyaretime geldi."

Peggy Gladys, Bayan Copperfield'in yanına geldi. "Merhaba," dedi, Bayan Copperfield'in saçlarını parmaklarıyla geriye iterek. "Gezmeye hazır mısınız?"

"Ne gezmesi?" diye sordu Bayan Copperfield.

"At arabasıyla gezecektik ya."

"Hayır, hazır değilim."

"Ne zaman hazır olursun?" diye sordu Peggy Gladys.

"Benim çorap almam gerekiyor," dedi Pacifica, "benimle gelmek ister misin, Copperfield?"

"Evet, hadi gidelim."

"Kocan otelden giderken çok üzgün görünüyordu," dedi Peggy Gladys. "Umarım kavga etmemişsinizdir."

Bayan Copperfield, Pacifica ile birlikte kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. "İzninle," diye seslendi Peggy Gladys'e arkasını dönerek. Peggy Gladys kalakalmış, yaralı bir hayvan gibi onlara bakıyordu!

Dışarısı o kadar sıcaktı ki yüzleri ve göğüsleri kıpkırmızı olmuş en tutucu kadın turistler bile şapkalarını çıkarıp mendilleriyle terlerini siliyorlardı. Çoğu sıcaktan kaçmak için Hinduların küçük dükkânlarına giriyor, dükkân çok kalabalık değilse sandalyelere oturup kimonolara bakıyorlardı.

"*Que calor!*" dedi Pacifica.

"Çorapların canı cehenneme," dedi Bayan Copperfield, bayılacak gibiydi, "Gel bira içelim."

"Sen istiyorsan git bira iç. Benim çorap almam gerekiyor. Kadınlarda çıplak bacak korkunç görünüyor."

"Tamam tamam, ben de seninle geleyim," dedi Bayan Copperfield, Pacifica'nın elini tutarak.

"Ayy!" diye bağırdı Pacifica, "ikimiz de çok terliyiz canım. *Que barbaridad!*"

Pacifica'nın Bayan Copperfield'i götürdüğü dükkân küçüktü. İçerisi sokaktan da sıcaktı.

"Bak buradan bir sürü şey alabilirsin," dedi Pacifica. "Ben tanıdık diye buraya geliyorum. Çorapları da ucuz veriyor."

Pacifica çoraplarını alırken Bayan Copperfield de dükkândaki öteki ıvır zıvırlarla ilgilendi. Pacifica'nın işi o kadar uzun sürüyordu ki Bayan Copperfield iyice sıkılmaya başladı. Bir ayağının üzerinde duruyor, yorulunca ağırlığını ötekine veriyordu. Pacifica tartışıkça tartışıyordu. Kollarının altında koyu ter lekeleri oluşmuştu, burnunun kenarlarından da terler akıyordu.

Tartışma bittikten sonra Bayan Copperfield tezgâhtarın paketi sarmakta olduğunu gördü, kasaya gidip parayı ödedi. Tezgâhtar Bayan Copperfield'e iyi şanslar diledikten sonra Pacifica ile birlikte dükkânı terk ettiler.

Otele döndüler, Bayan Copperfield'e mektup vardı. Bayan Quill mektubu verdi.

"Bay Copperfield bunu sana bıraktı," dedi. "Onu burada tutmaya, ona kahve, bira falan ikram etmeye çalıştım, ama acelesi vardı. Çok yakışıklı bir adam."

Bayan Copperfield mektubu alıp bara gitti.

"Merhaba, şekerim," dedi Peggy Gladys yumuşak bir sesle.

Bayan Copperfield, Peggy'nin sarhoş olduğunu fark etti. Saçları yüzüne dökülmüştü, gözleri de ölü gözü gibiydi.

"Belki hâlâ hazır değilsin... ama ben çok uzun süre bekleyebilirim. Beklemeyi çok severim ben. Kendi başıma olmayı çok severim."

"İzin verirsen şimdi kocamdan aldığım mektubu okumak istiyorum," dedi Bayan Copperfield.

Oturup zarfı açtı.

Sevgili Frieda,

Sana acımasızlık etmek istemem, ama gördüğümü açık açık yazmak istiyorum, yazdıklarımın seni etkileyeceğini umuyorum içtenlikle. İnsanların çoğu gibi sen de hayatında birden fazla korkuyla yüzleşemiyorsun. Ayrıca hayatın hep kaçmakla geçiyor; sana korku veren ilk şeyden kaçıp umut veren ilk şeye koşuyorsun. Dikkat et! Kendi kendini kandırmak yüzünden hep başladığın noktaya dönmeyesin. Hayatını, varlığın için gerekli olduğuna inandığın şeyleri çevrene toplayarak geçirmeni önermem, söz konusu şeylerin kendi başlarına, hatta senin kendi yüksek zekân açısından ilginç olup olmadıklarını nesnel olarak dikkate almadığın sürece. Şuna yürekten inanıyorum: Kendi içlerindeki ikinci bir trajediyle savaşmak gerektiğinde birinciye dönmeye kalkışmadan bunu yapma aşamasına gelmiş insanlar, olgunluğa erişmiş sayılabilirler. Birinin ilerlediğini düşünüyorsan, iyi bak, olduğu yerde sayıyor olmasın. İlerleyebilmek için, çoğu insanın geride bırakmaya yanaşmadığı şeyleri arkada bırakabilmelisin. İlk acını tıpkı bir mıknaş gibi göğsünde taşı, çünkü bütün sevecenlik oradan gelecektir. Onu bütün yaşamın boyunca taşımalsın, ama çevresinde dönmemelisin. Senden gerçek yüzünü saklayan simgeler peşinde koşmaktan vazgeçmelisin. Onların farklı, çok çeşitli olduğu yanılgısına kapılacaksın, ama onlar her zaman aynı. Yalnızca katlanılabilir bu yaşamdan yanaysan, belki bu mektup seni ilgilendirmeyecek. Ama Tanrı aşkına, limanı terk etmekte olan bir geminin görüntüsü hâlâ çok müthiş bir şey.

J.C.

Bayan Copperfield'in yüreği hızla çarpıyordu. Mektubu eliyle sıkarak buruşturdu, birkaç kere başını salladı.

"Seninle ilgilenmemi istemiyorsan söyle, seninle hiç uğraşmam," diyordu Peggy Gladys. Kiminle konuştuğu belli olmuyordu. Gözleri tavandan duvarlara kayıyordu. Kendi kendisine güldü.

"Kocasından gelen mektubu okuyor," dedi, kolu sertçe bar tezgâhının üzerine düştü. "Ben asla bir koca istemiyorum – asla – asla – asla..."

Bayan Copperfield ayağa kalktı.

"*Pacifica*," diye seslendi. "*Pacifica*!"

"*Pacifica* kim?" diye sordu Peggy Gladys. "Onunla tanışmak istiyorum. O da senin kadar güzel mi? Buraya gelmesini söyle ona..."

"Güzel mi?" diye güldü barmen. "Güzel ha? İkisi de güzel değil. İki yaşlı karı. Sen körkütük sarhoşken bile çok güzelsin."

"Onu buraya getirin canım," dedi Peggy Gladys, başını tezgâha bırakarak.

"Hey, arkadaşın iki dakikadır buralarda değil. *Pacifica*'yı aramaya gitti."

Aradan birkaç ay geçmişti. Bayan Goering, Bayan Gamelon ve Arnold yaklaşık dört haftadır Bayan Goering'in seçip taşındığı evde yaşamaya başlamışlardı.

Bu durum, Bayan Gamelon'ın umduğundan da sıkıcı olmuştu, çünkü hayal gücünden yoksun biriydi, gerçekler genelde en aşırı hayallerinden bile daha çok korkuturdu onu. Yeni eve taşınalı Bayan Goering'e daha da çok kızırıyordu. O kadar kötü bir haldeydi ki hayatından sürekli acı acı yakınmadan, hatta daha da ileri giderek ayrılacağı yolunda tehditler savurmadan duramıyordu. Evin arkasında çalılıklarla kaplı bir bayır vardı, buradaki patikayı izleyerek ormana ulaşılıyordu. Evin sağındaki çayır, yazları papatyalarla doluydu. Tam ortasında duran paslı bir araba motoru olmasa, bu çayır hoş bir manzara oluşturabilirdi. Evin önündeki veranda harap durumda olduğu için dışarıda oturacak çok az yer vardı, bu nedenle üçü de mutfak kapısının önünde oturuyorlardı, hem böylece rüzgârdan da korunuyorlardı. Bayan Gamelon taşındıklarından beri hastaydı. Zaten evde birkaç küçük soba dışında doğru dürüst bir ısıtma sistemi falan yoktu; sonbaharın başında olmalarına karşın bazı günler epey soğuk olmaya başlamıştı bile.

Arnold kendi evine gittikçe daha az gider olmuştu; artık çoğunlukla Bayan Goering'in evinden çıkıp küçük trenle, sonra da feribota binip kente gidiyor, işi bitince de yemek yemek ve uyumak için doğru adaya dönüyordu.

Bayan Goering, Arnold'un varlığını sorgulamıyordu. Arnold giyim kuşamını gittikçe daha çok boşlamaya başlamıştı, üstelik geçen hafta içinde üç gün işe gitmemişti. Bayan Gamelon bunun üzerine bir patırtı çıkardı.

Arnold'un üst kattaki odalardan birinde dinlendiği günlerden birinde, Bayan Gamelon'la Bayan Goering mutfak kapısının önünde öğleden sonra güneşiyle ısınmaya çalışıyorlardı.

"Yukarıdaki şu uyuşuk," dedi Bayan Gamelon, "sonunda işe gitmekten büsbütün vazgeçecek herhalde. Buraya taşınıp bütün gün yiyip içecek. Bir yıl sonra bir fil gibi olduğunda, sen artık ondan kurtulamayacaksın. Tanrıya şükürler olsun ki ben o zaman burada olmayı düşünmüyorum."

"Bir yılda gerçekten o kadar şişmanlayabileceğini düşünüyor musun?" dedi Bayan Goering.

"Kesinlikle," dedi Bayan Gamelon. Birden esen bir rüzgârla kapı ardına kadar açılıp çarptı. "Of, nefret ediyorum bu kapıdan," dedi Bayan Gamelon sinirlenerek. Yerinden kalkıp kapıyı kapattı.

"Üstelik, yedek bir yatak odası bile bulunmayan bir evde iki kadınla yaşayan, bu yüzden her gece giysileriyle divanda yatan bir adam başka nerede görülmüş? Ancak boş gezenin boş kalfası bir adam böyle yaşayabilir. Üstelik ikimizden birine kur yapamayacak kadar da tembel, erkeklerin fiziksel özelliklerini düşünürsen hiç de doğal sayılmaz böylesi... Ama tabii o bir erkek sayılmaz. Bir fil o."

"O kadar da abartma canım," dedi Bayan Goering.

"Odamda dinlenmesini söyledim, çünkü divanda onu öyle yatarken görmeye dayanamıyorum artık. Sana gelince; sen hayatımda gördüğüm en duygusuz insansın."

Bayan Gamelon kaygılanıyordu da. Bunu kendi kendine pek seyrek itiraf ediyordu, ama Bayan Goering'in aklını yitirmeye başladığını düşünüyordu. İyice zayıflamıştı Bayan Goering, eskisinden de daha tedirgindi her konuda, örneğin ev işlerinin çoğunu kendisinin yapmak istiyordu

ille de. Yani sürekli temizlik yapıyor, kapı kollarını, gümüşleri parlatıyordu; öte yandan evin daha yaşanılır hale gelmesi için gerekli şeylere çok küçük bir bütçe ayırıyordu. Son haftalarda birden para canlısı kesilmişti, bankadan ancak kıt kanaat geçinebilmelerine yetecek kadar para çekiyordu. Bununla birlikte eve hiçbir katkıda bulunmayan Arnold'un yemek masrafları için harcadığı fazlalıkları hiç düşünmüyordu bile. Arnold'un, ailesine hâlâ kira ödediği için fazla parası olmadığı doğrudur. Ama bu da Bayan Gamelon'ı çileden çıkarıyordu; Bayan Goering'in gelirinin onda birinden bile az bir bütçeyle geçinmesine bir anlam veremiyor, bu sade yaşam biçimine uyum sağlamak için uğraşıyor, ellerindeki parayla olabildiğince idare ediyordu.

Birkaç dakika sessizce oturdular. Bayan Gamelon bütün bunları ciddiyetle düşünürken, birden uzaktan fırlatılan bir şeşe başına çarpıp kırıldı; şişenin içindeki parfüm üstüne başına döküldü, çarptığı yerde, alnının hemen üzerinde oldukça derin bir yarık açıldı. Bayan Gamelon, alnından kanlar fışkırırken elleriyle gözünü kapatıp öylece durdu.

"Bir yerini kanatmak istememiştim," dedi Arnold camdan sarkarak. "Biraz korkutacaktım o kadar."

Bayan Goering, Bayan Gamelon'ı kötülüğün cisimleşmiş hali olarak görmeye başlamıştı, ama gene de hemen ona karşı sevgi yansıtan bir harekette bulundu.

"Ah, canım benim, yarayı temizlemek için birşeyler getireyim," dedi. Eve girip koridorda duran Arnold'un önünden geçti. Arnold kolunu sokak kapısına yaslamış, öylece duruyordu, dışarı çıkmakla, evde kalmak arasında bir karar vermeye çalışıyordu. Bayan Goering ilaçlarla ağrıya indiğinde Arnold ortalıkta görünmüyordu.

Akşam oluyordu. Bayan Gamelon, başı sarılı halde evin önünde durmuştu. Olduğu yerden ağaçların arasından görünen sokağa bakıyordu. Yüzü bembeyazdı, gözleri de ağlamaktan şişmişti. Ağlıyordu, çünkü ömründe ilk kez birinden somut anlamda darbe yemişti. Düşündükçe olay

daha da ciddiyyet kazanıyordu onun için, ömründe ilk kez korkuya kapıldı. Evinden ne kadar uzaklardaydı şimdi! İki kez bavullarını toplamaya yeltenmiş, ama ikisinde de vazgeçmişti, Bayan Goering'i bırakamıyordu, farkında bile değildi, ama çok bağlanmıştı ona. Yeniden eve girdiğinde, hava çoktan kararmıştı.

Bayan Goering, Arnold hâlâ dönmediği için çok sinirliydi, aslında ona başlangıçta olduğundan daha çok değer veriyor da değildi. O da karanlıkta bir saat kadar bekledi, öylesine meraklanmıştı ki, evin içinde duramıyordu.

Bayan Goering dışarıdayken, Bayan Gamelon salonunda, yanmayan şöminenin önüne oturmuş, Tanrının kendisini cezalandırdığını düşünüyordu. Bu dünya, bu dünyadaki insanlar birden anlamını yitirmişti, sanki sonsuza kadar her şeyini yitirme tehlikesiyle karşı karşıyaydı, anlatması çok güç bir duygu.

Başını çevirip de mutfak kapısının önünde Bayan Goering'in karaltısını gördüğünde daha da hayal kırıklığına uğruyordu. Sonunda Bayan Goering içeri girdi.

"Lucy!" diye seslendi. Sesi netti, her zamankinden daha yüksek çıkıyordu. "Lucy, gel gidip Arnold'u bulalım." Bayan Gamelon'ın karşısına oturmuştu. Yüzü parlıyordu.

"Asla," dedi Bayan Gamelon.

"Ama o da benim evimde yaşıyor," dedi Bayan Goering.

"Evet, orası kesin."

"Aynı evde yaşayan insanların birbirini kollaması gerek. Her zaman öyle değil midir?"

"Ama insanlar aynı çatı altında birlikte yaşayacakları kişileri daha özen göstererek seçerler," dedi Bayan Gamelon yeniden canlanarak.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Bayan Goering iç çekerek. "Boş ver. Yakında gerçek insanların arasına karışacağım yeniden."

Patikayı izleyerek ormandan geçip en yakın kasabaya doğru yürümeye başladılar. Bayan Goering duyduğu her

tuhaf ses üzerine çığlıklar atıyor, Bayan Gamelon'ın kazağını çekiştiriyordu. Bayan Gamelon'sa somurtuyordu, dönüşte uzun yolu kullanımlarını önerdi.

Sonunda ormandan çıkıp anayolda yürümeye başladılar. Yolun her iki yanı, uzun yol şoförleri için lokantalarla doluydu. Bayan Goering bunlardan birinde Arnold'u gördü. Pencereye yakın bir masada oturmuş, sandviç yiyordu.

"İşte Arnold," dedi. "Hadi gel!" Bayan Gamelon'ın elini tutup lokantaya doğru koşmaya başladı.

"Aman ne güzel, gözlerime inanamıyorum," dedi Bayan Gamelon, "yine yemek yiyor."

İçerisi korkunç derecede sıcaktı. Kazaklarını çıkarıp Arnold'un yanına oturdular.

"İyi akşamlar," dedi Arnold. "Seni gördüğüme şaşır-dım." Bayan Goering ile konuşuyordu. Bayan Gamelon'a bakmamaya çalışıyordu.

"Pekâlâ," dedi Bayan Gamelon, "bir açıklama yapmayacak mısınız?"

Arnold sandviçinden büyük bir lokma ısırdığı için Bayan Gamelon'a yanıt veremedi. Ama gözlerini ona çevirdi. Ağzı o kadar doluydu ki, yanakları şişmişti, kızgın olup olmadığını anlayabilmek olanaksızdı. Bayan Gamelon bu duruma inanılmaz derecede sinirlendi, Bayan Goering'se bu arada oturmuş ikisine de gülümsüyordu, yeniden bir araya gelmelerine sevinmişti.

Sonunda Arnold ağzındakini yuttu.

"Açıklama yapmak zorunda değilim," dedi Bayan Gamelon'a. Şimdi çok suratsız görünüyordu işte. "Benden nefret edip arkamdan konuştuğun için aslında senin özür dilemen gerek."

"İstediğim kişiden nefret etme hakkım var," dedi Bayan Gamelon, "ayrıca özgür bir ülkede yaşadığımız için istersem çıkıp sokaklarda da konuşurum."

"Nefret edebilecek kadar tanımıyorsun ki beni. Zaten yanlış anladın, yanlış anlaşılacak kimi olsa öfkeliendirir, *ben* de öfkeliyim."

"O zaman evi terk et. Zaten kimse seni istemiyor."

"Bu doğru değil. Eminim Bayan Goering böyle düşünmüyor, değil mi?"

"Elbette Arnold," dedi Bayan Goering.

"Bu haksızlık," dedi Bayan Gamelon. "İkiniz de çok insafsızsınız."

İyice dik oturuyordu, Arnold'la Bayan Goering de onun başındaki sargılara bakıyorlardı.

"Tamam," dedi Arnold ağzının kenarlarını silip önündeki tabağı iterek, "eminim aynı evde yaşamamızın bir yolu vardır."

"Neden eve bu kadar bağlısın?" diye bağırdı Bayan Gamelon. "Evdeyken tek yaptığın salona yayılıp uyumak."

"O ev bana bir tür özgürlük duygusu veriyor."

Bayan Gamelon Arnold'a gözlerini dikti.

"Uyuşukluk etmene olanak veriyor demek istiyorsun herhalde."

"Bak," dedi Arnold, "ben salonu yemekten sonra ve sabahları kullanayım. Onun dışında sana kalsın."

"Peki," dedi Bayan Gamelon. "Anlaştık, ama öğleden sonra salona ayağını basayım deme sakın."

Eve dönerken Arnold da Bayan Gamelon da bir karar vermiş olmaktan son derece mutlu görünüyorlardı. İkisi de kendini ötekinden kazançlı sayıyordu, Bayan Gamelon salonda öğleden sonralarını nasıl geçireceğini tasarlamaya başlamıştı bile.

Eve varır varmaz yatmak için odasına çıktı. Arnold giysileriyle divana uzanıp üzerine bir battaniye çekti. Bayan Goering mutfakta oturuyordu. Bir süre sonra salondan ağlama sesleri duydu. İçeri girdiğinde, Arnold'u ağlar-ken buldu.

"Neyin var Arnold?"

"Bilmiyorum," dedi Arnold. "Birinin senden nefret etmesi çok kötü. Buradan ayrılıp eve dönsem mi gerçekten, diye düşünüyorum. Ama bu düşünceden de nefret

ediyorum, gayri menkul işinden de nefret ediyorum, bana kızdığı için ondan da nefret ediyorum. Kötü bir dönem geçirdiğimi söyleyemez misin ona? Bir süre için sabredermez mi?"

"Tabii ki Arnold... Yarın sabah hemen söylerim. Belki yarın işe gidersen sana biraz daha olumlu bakmaya başlar..."

"Gerçekten mi?" diye sordu Arnold, heyecanlanmıştı, dimdik oturuyordu şimdi. "O zaman ben de giderim." Ayağa kalkıp pencerenin önünde durdu. "Böyle bir dönemde birinin benden nefret etmesine dayanamıyorum," dedi, "ayrıca ikinize de çok düşkünüm."

Ertesi akşam Arnold, elinde iki kutu çikolatayla eve döndüğünde babasını orada görünce çok şaşırdı. Şöminenin yanındaki bir iskemleye oturmuş çay içiyordu, başında bir kasket vardı.

"Genç bayanlara iyi bakıp bakmadığını görmeye geldim, Arnold. Tam bir ahırda yaşıyorlarmış."

"Konuk olarak böyle konuşmaya hakkın yok sanıyorum, baba," dedi Arnold ciddiyetle. Elindeki çikolataları kadınlara verdi.

"Yaşım nedeniyle pek çok şeyi söylemeye hakkım var benim, sevgili oğlum... Unutma, hepiniz benim çocuklarımsınız, şurada duran prenses de dahil." Bastonunun ucuyla Bayan Goering'in beline uzanıp onu yanına çekti. Bayan Goering, Arnold'un babasının bu kadar neşeli oluşuna şaşırmıştı. Tanıştıkları geceye göre daha ufak tefek görünüyordu şimdi bu adam ona.

"Sizi çılgınlar," dedi, "nerede yemek yiyorsunuz peki?"

"Mutfakta bir masamız var," dedi Bayan Gamelon. "Bazen şöminenin önüne koyuyoruz, ama aslında pek yeterli sayılmaz."

Arnold'un babası öksürdü, bir şey demedi. Bu soruya Bayan Gamelon'ın yanıt vermesine bozulmuş gibiydi.

"Hepiniz çılgınsınız," dedi Bayan Goering'le oğluna bakarak. Bayan Gamelon'ı bilerek dışlıyordu. "Ama yine de sizi destekliyorum."

"Karın nerede?" diye sordu Bayan Goering.

"Evdedir herhalde," dedi Arnold'un babası, "bir turşu gibi ekşi, üstelik acı da..."

Bayan Gamelon kıkırdadı. Bu tip şeyleri ilginç buluyordu. Arnold onun neşelendiğini görünce sevindi.

"Gel," dedi Arnold'un babası Bayan Goering'e, "birlikte dışarı çıkalım, rüzgâra, gün ışığına, sevgilim, yoksa rüzgâra, ayışığına mı desem, ama 'sevgilim' sözcüğünü eklemeyi unutmadan."

Birlikte odadan çıktılar, Arnold'un babası Bayan Goering'i az ötedeki çayıra götürüyordu.

"Gençliğimdeki kimi alışkanlıklarımı yeniden kazanmaya karar verdim. Gençken doğaya hayrandım, örneğin. Sana açık açık söyleyeyim, bana destek olursan, bazı alışkanlıklarımı geride bırakarak, yeniden doğadan zevk almaya çalışacağım. Kabul edersen, her şey buna bağlı."

"Tabii," dedi Bayan Goering, "ama ne yapmam gerekiyor?"

"Dürüst bir kadın olman gerekiyor," dedi Arnold'un babası, "anlayışlı olacaksın, yaptığım, söylediğim her şeyi destekleyeceksin. Ara sıra beni birazcık azarlayabilirsin." Üşümüş eliyle Bayan Goering'inkini tuttu.

"Hadi içeri girelim," dedi Bayan Goering. "Ben içeri girmek istiyorum." Arnold'un babasının kolunu dürtüyordu, adam hiç orali değildi. Başındaki kasketle oldukça antika, saçma görünüyordu bu adam, ama Bayan Goering onun hâlâ çok güçlü olduğunu fark etti. İlk tanıştıkları gece onu neden şimdikinden çok daha olağanüstü biri gibi gördüğünü merak etti.

Yarı şaka yarı ciddi Arnold'un babasının kolunu artık iyice çekiştirmeye başlamıştı, bu arada farkında olmadan adamın bileğini çizdi. Biraz kanadı. Arnold'un babası bundan o kadar rahatsız oldu ki eve doğru koşmaya başladı.

Sonradan, o gece Bayan Goering'in evinde kalmayı düşündüğünü açıkladı. Şömineyi yakmış, çevresinde oturmuşlardı. Arnold iki kez uyuyakalmıştı.

"Annem çok merak eder," dedi.

"Merak mı eder?" dedi Arnold'un babası. "Sabahı getiremeden kalp krizinden gider herhalde... Ama yaşam nedir ki zaten? Üflendiğin duman, bir yaprak ya da nasılsa hemencecik sönen bir mumdan başka..."

"Yaşamı takmıyormuş gibi yapma," dedi Arnold, "çevrende kadınlar var diye kaygısız görünmeye de çalışma. Sen acımasız ve meraklısın, bunu biliyorsun."

Arnold'un babası öksürdü. Biraz üzölmüş gibi görünüyordu.

"Sana katılmıyorum," dedi

Bayan Goering onu üst kata, kendi yatak odasına götürdü.

"Umarım huzur içinde uyursun," dedi. "Evimde konuk olman beni her zaman mutlu eder."

Arnold'un babası parmağıyla dışarıdaki ağaçları gösterdi.

"Ah, gece!" dedi, "genç bir kızın yanakları gibi yumuşacık, düşüncelere dalmış bir baykuş kadar, Doğu dünyası, türbanlı bir sultan kadar gizemli... Geceleri yok sayarak lambaların ışığında yaptığım ufak tefek şeylerin önemi kalmadı artık. Beni bağışla, koynuna al. Görmüyor musun? Ne kadar değiştim... Artık birbirimizi anlıyoruz. İnsanları tek boyutlu düşünme hiçbir zaman. Geçen gece sana söylediklerimin hepsi hikâye."

"Öyle mi?" dedi Bayan Goering; dehşete düşmüştü.

"Evet, artık eski kişiliğimden yüz seksen derece dönerek bambaşka bir kişilik edinmek istiyorum. Bu, dedikleri gibi, hayra alamet."

Yattığı yerde gerindi sonra, Bayan Goering henüz kendisine bakarken uykuya dalmıştı bile. Kısa bir süre sonra horlamaya başladı. Bayan Goering üzerine bir battaniye örtüp oldukça şaşırmış bir halde dışarı çıktı.

Herkes şöminenin çevresinde oturmuştu, onların yanına gitti. Romlu çay içiyorlardı.

Bayan Gamelon gevşemişti. "Sinirlerini yumuşatmak için bundan iyisi olamaz," dedi, "yaşamın dik açıları için de birebir. Arnold bana amcasının bürosundaki gelişmelerden söz ediyordu. Kurye olarak başlayıp büronun en yetkili kişileri arasına girmiş. Burada öylece oturarak çok hoş zaman geçirdik. Bence Arnold ne kadar yetenekli bir işadamı olduğunu bizden saklamış."

Arnold biraz sıkıntılı görünüyordu. Bayan Goering'i mutlu edememekten korkuyordu hâlâ.

"Bayan Gamelon'la birlikte yarın adada golf sahası arayacağız. İkimiz de birden golfe ilgi duymaya başladık."

Bayan Goering, Arnold'un böyle birden tavır değiştirmesini anlayamamıştı. Sanki yazlık bir otele biraz önce gelmişti de hoş bir tatil planı yapma sabırsızlığı içindeydi. Bayan Gamelon da şaşırtmıştı onu, ama bir şey demedi.

"Golf sana da çok iyi gelir," dedi Bayan Gamelon, "bir haftada şekle girersin."

"Ama belki de hiç hoşuna gitmez," dedi Arnold özür dilercesine.

"Ben spordan hoşlanmam," dedi Bayan Goering, "her şey bir yana, bana günah işliyormuşum duygusu verir spor."

"Tam tersine," dedi Bayan Gamelon, "o duyguya kapılmanı önler aslında."

"Lucy, canım, terbiyesizlik etme," dedi Bayan Goering. "Herhalde ben kendimi yeterince tanıyorum, ayrıca ne hissedip hissetmediğimi senden daha iyi biliyorum."

"Spor insana asla günah işliyormuş duygusu vermez, ama bence burada ilginç olan, senin beş dakika bile geçmeden sohbeti tuhaf yerlere çekmendir. Bunu başarmak için epeyce uğraşıyorsun. Hatta senin bu konuda uzman olduğunu düşünüyorum."

Ertesi sabah Arnold'un babası içine atlet giymeden, üstelik gömlek yakasını iliklemeden aşağı indi. Saçlarını da dağıtmıştı, yaşlı bir sanatçıya benziyordu şimdi.

"Annem ne yapacak Tanrı aşkına?" diye sordu Arnold kahvaltı sırasında.

"Saçmalama!" dedi babası, "Sen kendine sanatçı diyorsun, ama sorumsuz olmayı bile beceremiyorsun. Sanatçıyı ilginç kılan, çocuksu ruhudur." Bayan Goering'in eline dokundu. Bayan Goering, Arnoldların evinde bu adamın odasına gelerek söylediklerini bir türlü unutamıyordu, şimdi ne kadar değişmişti.

"Annen yaşamak istiyorsa yaşayacaktır, ama benim gibi her şeyi geride bırakma cesaretini gösterebilirse tabii."

Bayan Gamelon, yaşamını birdenbire değiştirmişe benzeyen bu yaşlı adamın davranışlarından biraz çekiniyordu. Ama o kadar da ilgilendirmiyordu bu onu doğrusu.

"Tamam, ama ev kirasını ödemesi için para veriyor-sun hâlâ değil mi?" diye sordu Arnold. "Ben kendi payıma düşeni ödüyorum."

"Tabii," dedi babası. "Ben her zaman efendice davranırım. Bunun ağır bir yük olduğunu da söylemeliyim, boynuma sanki çıpa asılmış gibi," diye sürdürdü konuşmasını. "İzin verin de bugün alışverişi ben yapayım. Yüz metre koşusunda yarışabilecek gibi hissediyorum bugün."

Bayan Gamelon kaşlarını çatmış oturuyor, Bayan Goering'in zaten kalabalık olan eve bir de bu yaşlı kaçığı alıp almayacağını merak ediyordu. Arnold'un babası bir süre sonra kente gitmek üzere yola çıktı. Pencereden seslenerek geri dönüp paltosunu giymesini söylediler, ama o gökyüzünü göstererek karşı çıktı.

Öğleden sonra Bayan Goering ciddi ciddi düşünmeye başladı. Mutfak kapısının önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Burası, daha şimdiden kolayca evi olarak düşünebileceği, sıcak, tanıdık bir yer olmuştu. Artık küçük yolculuklar yapmanın, adanın uç noktasına gidip feribota bi-

nerek anakaraya geçmenin zamanı geldi, diye düşünüyordu. Bunu yapmak hiç hoşuna gitmeyecekti, sinirlerinin bozulacağını da biliyordu, ama bunu düşündükçe bu küçük evdeki yaşam daha da çekici geliyordu ona, hatta evi düşünürken neşeyle mırıldanmaya başlamıştı. O gece için planladığı bu küçük gezintiye gerçekten çıkacağına kendini inandırmak için odasına çıkıp tuvalet masasının üzerine elli sent koydu.

Yemekten sonra trenle tek başına bir gezintiye çıkacağını söylediğinde, Bayan Gamelon öfkesinden neredeyse ağlayacaktı. Arnold'un babasıysa "bilinmezliğe yolculuk," diye nitelendirdiği bu küçük gezinin çok iyi bir düşünce olduğu kanısındaydı. Onun Bayan Goering'e cesaret verdiğini görünce, Bayan Gamelon daha fazla dayanamayıp koşarak odasına çıktı. Arnold da telaşla masadan kalkıp hantal vücudunu ağır ağır taşıyarak peşinden gitti.

Arnold'un babası bu küçük geziye katılmak için Bayan Goering'e yalvardı.

"Bu kez olmaz," dedi Bayan Goering, "yalnız gitmeliyim." Arnold'un babası fazlasıyla hayal kırıklığına uğramıştı, ama neşesini yitirmedi. Keyfini hiçbir şey engelleyemezmiş gibiydi.

"Peki," dedi "ama böyle bir gecede dışarı çıkmak bana da çok iyi gelirdi, izin vermeyerek beni oyuna getirdiğini düşünüyorum."

"Eğlenmek için gitmiyorum," dedi Bayan Goering, "gitmek zorunda olduğum için gidiyorum."

"Yine de sana bir kez daha yalvarıyorum," dedi Arnold'un babası. Bayan Goering'in ne demek istediğini anlamamış gibi yapıp, güç bela dizlerinin üzerine çökmüştü. "Sana yalvarıyorum, beni de götür."

"Lütfen, canım," dedi Bayan Goering, "daha da zorlaştırma her şeyi. Zaten zayıf bir kişiliğim var."

Arnold'un babası zıplayarak ayağa kalktı. "Tamam," dedi, "senin için hiçbir şeyi zorlaştırmam ben." Bayan Goering'i bileğinden öperek ona iyi şanslar diledi. "Kumrular

benimle konuşur mu dersin?" diye sordu, "yoksa bütün gece odalarına mı kapanırlar? Yalnız kalmaktan nefret ediyorum."

"Ben de," dedi Bayan Goering. "Kapılarını çal, o zaman konuşurlar seninle. "Hoşça kal..."

Bayan Goering anayoldan yürümeye karar verdi, bu saatte orman yolu fazlasıyla karanlıktı. Öğleden sonra bu yürüyüşü tasarlarken orman yolundan gitmeye karar vermiş, ama daha sonra bunun delilik olacağını düşünmüştü. Dışarısı soğuk ve rüzgârlıydı, şalına sıkı sıkı sarıldı. Yün şalların modası çoktan geçmişti, ama Bayan Goering çok seviyordu. Gökyüzüne bakıp yıldızları görmeye çalıştı, çok istiyordu birkaç yıldız görmek. Uzun bir süre öylece durdu. Yıldızlarla aydınlanmış bir gece miydi, değil miydi bir türlü karar veremiyordu, çünkü yıldızlar öylesine çabuk görünüp kayboluyorlardı ki sanki gerçek yıldız değil de birer görüntüydüler. Yıldızların bir an görünüp kaybolmasını hızlı hızlı geçen bulutlara bağladı. Sonra istasyona doğru yürümeye başladı.

Bayan Goering istasyona vardığında, oraya kendisinden önce gelen sekiz-dokuz çocuğu görünce şaşırdı. Her birinin elinde kocaman mavili, yaldızlı okul bayrakları vardı. Pek konuşmuyorlardı, önce bir ayak, sonra öteki ayak üzerinde zıplayıp duruyorlardı. Bu oyunu hep birlikte oynadıkları için tahta zemin öylesine kötü sallanıyordu ki Bayan Goering çocukları uyarıp uyarmamayı düşündü. Ama hemen sonra tren geldi, hep birlikte bindiler. Bayan Goering koridor tarafında, orta yaşlı, oldukça iri bir kadının yanına oturdu. Vagonda, çocukların dışında bu kadınla Bayan Goering'den başka yolcu yoktu. Bayan Goering ilgiyle kadına baktı.

Eldiven ve şapka giymişti, çok dik oturuyordu. Sağ elinde uzun, ince bir paket vardı, Bayan Goering bunun bir sineklik olabileceğini düşündü. Kadın önüne bakıyordu. Yüzünde tek bir kas bile kıpırdamıyordu. Birkaç paketi daha vardı, onları da yanındaki koltuğa yığmıştı. Bayan

Goering kadına bakıp onun da adanın en uç noktasına gidiyor olmasını diledi. Tren hareket edince, kadın düşmesinler diye elini yanındaki paketlerin üzerine koydu.

Çocuklarsa yalnızca iki koltuğa yığılmışlardı, ayakta-kiler başka yerlere oturacaklarına oturanların çevresini sarmıştı. Bir süre sonra okullarını öven bir sürü şarkı söylemeye başladılar. Öyle kötü söylüyorlardı ki Bayan Goering dayanamayacak gibi oldu. Yerinden kalkıp trenin hızlı gitmesine de aldırmayarak çocukların yanına öyle bir telaşla gitti ki ayağı takılarak tam çocukların şarkı söylediği yerde tepe üstü düştü.

Ayağa kalkmayı başardı, ama çenesi kanamıştı. Çocuklardan şarkı söylememelerini rica etti. Hepsi gözlerini Bayan Goering'e dikmişti. Bayan Goering çantasından küçük dantel bir mendil çıkarıp çenesindeki kanı temizlemeye başladı. Az sonra tren durdu, çocuklar indi. Bayan Goering vagonun sonuna gidip bir bardak su aldı. Karanlık koridorda çenesini silerken tedirgin oldu, sineklikli kadının hâlâ vagonda olup olmadığını merak etti. Yerine döndüğünde kadının hâlâ orada olduğunu görünce rahatladı. Sinekliği hâlâ elinde tutuyordu, ama başını sola çevirmiş dışarıdaki küçük istasyona bakıyordu.

"Yerimi değiştirip karşısına otursam bir sakıncası olmaz herhalde," diye düşündü Bayan Goering kendi kendine. "Böyle küçücük bir adanın banliyö treninde iki kadının birbirine yaklaşması tuhaf bir şey olmasa gerek."

Sessizce kadının karşısındaki yere geçip çenesiyle oylanmaya devam etti. Tren yine hareket etmiş, kadınsa Bayan Goering ile göz göze gelmemek için gözlerini daha da belirgin bir biçimde pencereye dikmişti, Bayan Goering bazı insanları tedirgin ederdi zaman zaman. Soylu, kızarık yüzü, tuhaf giysileriydi bunun nedeni belki de.

"Çocukların inmesine çok sevindim," dedi Bayan Goering, "şimdi çok hoş oldu tren."

Yağmur yağmaya başlamıştı, kadın cama vuran damlaları iyice görebilmek için alnını cama yasladı. Bayan Go-

ering'e yanıt vermedi. Bayan Goering'se yeniden konuşmaya başladı, insanları zorla konuşturmaya alıştı ne de olsa, korkuları toplumsal nitelikli değildi.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Bayan Goering, çünkü kadının adanın ucuna kadar gidip gitmeyeceğini gerçekten çok merak ediyordu, ayrıca bu soru arkadaşlık kurmak için iyi bir yol sayılırdı. Kadın dikkatle Bayan Goering'i inceledi.

"Eve," dedi donuk bir sesle.

"Adada mı oturuyorsunuz?" diye sordu Bayan Goering. "Gerçekten büyüleyici bir yer," diye ekledi.

Kadın yanıt vermedi, ama paketlerini kucağına almaya başladı.

"Tam olarak nerede oturuyorsunuz?" diye sordu Bayan Goering. Kadının gözleri oynamaya başladı.

"Glensdale," dedi duraksadıktan sonra. Kendine yüz verilmemesine pek de alınmayan Bayan Goering, kadının yalan söylediğini fark etti. Buna çok alındı.

"Neden yalan söylüyorsunuz bana?" diye sordu. "Ben de sizin gibi bir hanımım."

Kadın bu arada güç toplamıştı, kendine daha çok güveniyor gibi görünüyordu. Bayan Goering'in gözlerinin içine bakıyordu.

"Glensdale'de yaşıyorum, hep de orada yaşadım. Şu an az ötede yaşayan bir arkadaşımı ziyarete gidiyorum."

"Sizi neden böylesine korkutuyorum?" diye sordu Bayan Goering. "Oysa sizinle sohbet etmek isterdim."

"Daha fazla dayanamayacağım," dedi kadın, kendi kendine konuşuyor gibiydi şimdi. "Hayatımda bir sürü dert varken bir de manyaklarla mı uğraşacağım!"

Kadın birden şemsiyesini eline alarak Bayan Goering'in ayak bileklerine şiddetli bir darbe indirdi. Yüzü epeyce kızarmıştı, Bayan Goering, kadının katı burjuva görünümüne karşın aslında çıldırmış olduğunu düşündü, ama daha önce de böyle kadınlar tanımıştı; kadının bun-

dan sonra yapabileceklerini soğukkanlılıkla karşılamaya karar verdi. Kadın bu arada bütün paketleriyle şemsiyesini yüklenerek yerinden kalkıp koridordan aşağı güçlükle yürümeye başladı. Az sonra yanında biletçiyle geri döndü.

Bayan Goering'in yanında durdular. Kadın biletçinin arkasındaydı. Yaşlı bir adam olan biletçi Bayan Goering'e öylesine eğilmişti ki Bayan Goering soluğunu yüzünde hissedebiliyordu.

"Bu trenlerde tanımadığınız insanlarla konuşamazsınız," dedi. Sesi çok yumuşak geldi Bayan Goering'e.

Biletçi dönüp arkasındaki kadına baktı, kadın hâlâ sinirli görünüyordu, ama biraz yatışmış gibiydi.

"Bir dahaki sefer," diye sürdürdü konuşmasını biletçi, tam olarak ne söyleyeceğini de bilmiyordu, "bir daha bu trene bindiğinizde, yerinizde oturun, kimseyle uğraşmayın. Saati sormak istiyorsanız, kısaca sorabilirsiniz ya da başka bir şey sormak istiyorsanız bana işaret edin ben sorularınızı yanıtlarım." Doğrularak söyleyecek birşeyler daha düşündü. "Şunu da unutmayın," diye ekledi, "bunu yakınlarınıza, arkadaşlarınıza da söyleyin – bu trene köpeklerin, maskeli balodaymış gibi giyinenlerin, kostümünü saklamak için üzerine kalın bir şey giymemiş insanların binmesi yasak. Daha fazla gürültü istemiyorum." Bayan Goering'e parmağını salladı. Kadınsa selam verip gitti.

Birkaç dakika sonra tren durdu, kadın da indi. Bayan Goering onu görebilmek için merakla camdan dışarı baktı, ama karanlıkta bomboş bir istasyon, çalılıklardan başka bir şey göremedi. Elini yüreğine götürüp kendi kendine gülümsedi.

Buruna vardığında yağmur durmuştu, yıldızlarsa yine belirli aralıklarla parlıyordu. Deniz kıyısında trenle feribot iskelesi arasında uzun dar bir kaldırımdan yürümek zorundaydı. Bastığı tahtaların çoğu çürük, gevşekti, adım atarken çok dikkatli olması gerekiyordu. Sabırsızca iç çekti, bu tahta kaldırımında olduğu sürece feribota gerçekten bi-

nebileceğinden emin değildi çünkü. Ama istediği yere yaklaştıkça, bütün bu gezinin çok geçmeden tamamlanacağını, Arnold, babası ve Bayan Gamelon'ın yanına dönebileceğini düşündü.

Deniz kıyısındaki bu kaldırım belirli aralıklarla ışıklandırılmıştı, ama karanlıkta yürümek zorunda kaldığı uzun aralıklar vardı. Genelde çok ürkek olan Bayan Goering, bu kez biraz olsun korkmadı. Hatta dengesiz, ama kendinden emin kişilerde genelde görüldüğü gibi, korktuğu şeye yaklaştıkça kendisiyle gurur duymaya başladı. Gevşek tahtalardan çevik hareketlerle kaçındı, hatta hafifçe zıplayarak üzerlerinden atlıyordu. Kaldırımın sonundaki iskeleyi görebiliyordu artık. Parlak ışıklarla aydınlatılmıştı, tam ortasında belediyenin koyduğu bir bayrak direği vardı. Bayrak, direğin çevresine sarılıydı, ama Bayan Goering kırmızı beyaz çizgilerini, yıldızlarını kolayca görebiliyordu. Bu uzak yerde bu bayrağı görünce sevindi, adanın burnunda herhangi bir kurumla karşılaşacağını düşünmemiştir.

"Burada yıllardır yaşayanlar var tabii," dedi kendi kendine. "Bunu daha önce düşünmemiş olmam ne tuhaf. Aile bağlarıyla, mahalle dükkânlarıyla, kendilerine özgü gelenekleriyle, yasalara karşı gelenlerle savaşılan kurumlarıyla burada da insanlar yaşıyor tabii." Bütün bunları anımsamaktan mutlu olmuştu.

Feribotu bekleyen tek kişi Bayan Goering'di. Biner binmez feribotun baş tarafına gidip karşı kıyıya geçene kadar orada durarak karşı kıyıya baktı. Feribot iskelesi, ana yol ile küçük bir sokağın birleştiği dik bir tepenin eteğindeydi. Tepenin başındaki kamyonlar durup mallarını el arabalarına yüklüyorlardı, yükler el arabalarıyla, dikkatlice aşağı indiriliyordu. İskeleden yukarı bakınca anayoldaki iki mağazanın yan duvarları dışında pek bir şey görünmüyordu. Yol öylesine aydınlatılmıştı ki Bayan Goering feribota binmek için iskeleye doğru gelen insanların giysilerindeki ayrıntıları bile görebiliyordu.

Kendisine doğru gelen üç genç kadın gördü, birbirlerinin koluna girmiş, gülüşüyorlardı. Çok süslü giyinmişlerdi, birbirlerine tutunurlarken bir yandan da şapkaları uçmasın diye elleri başlarındaydı. Bu yüzden yavaş yavaş ilerliyorlardı. Yarı yolda durup iskelede duran birine seslendiler.

"Bizi bırakıp gitmesin sakın George," diye bağırdılar adama, o da onlara dostça el salladı.

Tepeden aşağı inen birçok genç adam vardı, onlar da özel bir olay için giyinmiş gibiydiler. Ayakkabıları parlıyordu, yakalarında çiçekler vardı. Üç genç kızdan çok sonra yola çıkanlar bile onları çoktan geride bırakmıştı. Kızlar yanlarından adamlar geçtikçe kahkahalara boğuluyorlardı, Bayan Goering durduğu yerden hafifçe duyabiliyordu kahkahalarını. Tepeden aşağı inenlerin sayısı gittikçe artıyordu, Bayan Goering çoğunun otuzunu henüz aşmamış gençler olduğunu fark etti. Kenarda duruyordu, ama bir süre sonra çevresi konuşan, gülen insanlarla doldu. Nereye gittiklerini çok merak etmişti, ama bu insanların bu toplu göçüne tanık olmak epeyce neşesini kaçırmıştı, bunu kötüye yordu. Sonunda iskelede hemen yanında duran bir gence sormaya karar verdi.

"Genç adam," diyerek yaklaştı, "sormamda bir sakınca yoktur umarım, ama hep birlikte bir eğlenceye mi gidiyorsunuz, yoksa bu bir rastlantı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hepimiz aynı yere gidiyoruz," dedi çocuk.

"Neresi olduğunu söyleyebilir misin peki?"

"Domuzun Burnundaki Halka," diye yanıtladı. Tam o sırada feribotun düdüğü öttü. Çocuk telaşla Bayan Goering'in yanından ayrılarak arkadaşlarının yanına gitti.

Bayan Goering tepeyi tek başına tırmandı. Anacaddenin son mağazanın duvarına bakıyordu. Duvarda kocaman, parlak pembe bir çocuk yüzü, yanında da emzik resmi vardı. Bayan Goering 'Domuzun Burnundaki Halka'nın ne olduğunu merak etti. Tepenin başına vardığında, anacaddenin çok ıssız, loş olduğunu görünce hayal kırıklı-

ğına uğradı. Duvardaki emzik reklamının parlak renklerini gördükten sonra, bütün kentin o reklam gibi cıcaflı olacağını ummuştu.

Anacaddede yürümeye başlamadan önce duvardaki reklama daha yakından bakmaya karar verdi. Bunun için boş bir araziden geçmesi gerekiyordu. Duvara çok yakın bir yerde, ortalıkta duran sandıklara eğilmiş, tahtalardan çivileri sökmeye çalışan bir adam gördü. Adama 'Domuzun Burnundaki Halka'nın yerini sormaya karar verdi.

Yaklaşıp sorusunu sormadan önce biraz durup adamı seyretti. Yeşil ekose ceket, aynı kumaştan da kasket giymişti. İnce tahta bir sopayla sandıkların çivilerini sökmeye çalışıyordu hâlâ.

"Bakar mısınız?" dedi Bayan Goering sonunda, "Domuzun Burnundaki Halka'nın nerede olduğunu biliyor musunuz? İnsanlar oraya neden gider?"

Adam çivilerle uğraşmayı sürdürdü, ama Bayan Goering onun aslında çok ilgilendiğini fark etti.

"Domuzun Burnundaki Halka mı? Yeni bir yer, bir kabare..."

"Herkes oraya mı gidiyor?"

"Evet, yeterince aptal olanlar oraya gidiyor."

"Neden öyle söylüyorsunuz?"

"Neden mi?" Adam sonunda ayağa kalkıp sopasını cebine koydu. "Neden mi böyle söylüyorum? Çünkü ceplerindeki parayı son kuruşuna kadar kaptırmak için gidiyorlar oraya. Et diye at eti veriyorlar, biliyor musunuz? Şu kadarcık, üstelik rengi de bozuk. Gri gibi, yanında da patates falan arama sakın, yok. Çok da pahalı. Hepsi de kili-se fareleri gibi aç aslında, yaşamı tanımıyor bunlar. Tasmalarını çekiştiren köpekler gibiler."

"Sonra da her gece Domuzun Burnundaki Halka'ya gidiyorlar, öyle mi?"

"Ben nereden bileyim ne zaman gittiklerini!"

"Peki orayı bu kadar kötü yapan ne?"

"Kötü olan tek şey var," dedi adam. Artık Bayan Goering'in sorularıyla daha çok ilgileniyordu. "O da o zenci adam. Bütün gün odasında üzerinden terler boşalana kadar hoplayıp zıplıyor, sonra aynı şeyi bu genç bay, bayanların önünde yapınca adı müzik oluyor. Müzik dinlediklerini sanıyorlar. Aletine diyecek lafım yok, çok pahalı bir alet, nereden aldığını biliyorum çünkü; parasını verip vermediği de ayrı bir konu şimdi, ama o aleti ağzına götürüp de tıpkı bir örümcek gibi kullandığı kollarıyla çalmaya başladığında, bu insanların kulakları başka hiçbir şey duymuyor."

"Ama bazı insanlar bu tip müzikten hoşlanır," dedi Bayan Goering.

"Evet," dedi adam, "bazı insanlar bu tip müzikten hoşlanırlar, bazı insanlar hep birlikte yaşayıp, hep birlikte masada yemek yerler, bütün bir yıl anadan doğma çıplak gezerler, ikimizin tanıdığı bazı insanlar da ..." bir an sustu, çok gizemli görünüyordu o anda. "Ama," dedi sonra, "benim zamanımda parayla bir kilo şeker, tereyağ, domuz yağı alınırdı. Dışarı çıktığımızda ateş çemberinden geçen köpeklerin gösterisini izlerdik. O zaman bonfileler de bonfileydi hani."

"Nasıl yani, ateş çemberinden köpekler mi geçirdi?"

"Yıllarca sabır, direnç gösterir, güçlüklerden yılmazsan, onlara her şeyi öğretebilirsin. Bir çember alıp kenarlarını ateşe veriyorsun, köpekler de eğer gerçek kanişe tıpkı havada uçan kuşlar gibi çemberlerin içinden geçiyorlar. Tabii bu pek sık görülen bir şey değil, ama ben bu kentte yanan çemberlerin içinden zıplayan köpekler izledim. O zamanlar insanlar daha yaşlıydı, paraları da daha kıymetliydi, hoplayıp zıplayan bir zenciyi de kimse izlemek istemiyordu. O parayla evlerine yeni bir çatı yaptırmayı yeğlerlerdi." Bunu söylerken güldü.

"Peki bu söyledikleriniz şimdi Domuzun Burnundaki Halka denen yerde mi oluyordu? Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Tabii ki orada olmuyordu!" diye yanıtladı adam tersçe. "İrmağın bu tarafında gerçek bir tiyatroda oluyordu bunlar, biletleri üç farklı fiyattan satılan, her gece, ayrıca haftanın üç günü öğleden sonraları gösteri programı olan tiyatroda."

"Peki," dedi Bayan Goering, "ama bu oldukça farklı bir olay değil mi zaten? Domuzun Burnundaki Halka bir kabare sonuçta, sizin de söylediğiniz gibi kanişlerin ateşli çemberlerden atladığı yer bir tiyatroymuş, iki yeri karşılaştırmanın bir anlamı yok."

Yaşlı adam eğilip sopasını çivilerin başıyla tahtanın arasına sıkıştırarak yeniden sandıklardan çivi sökmeye başladı.

Bayan Goering adamla başka ne konuşacağını bilmiyordu, ama anacaddede tek başına yürümektense konuşmayı yeğliyordu. Adamın kendisinden biraz rahatsız olduğunu hissedebiliyordu, onun için yeni sorusunu daha yumuşak bir sesle sormaya hazırlandı.

"Bu yer tehlikeli sayılabilir mi peki?" diye sordu adama, "yoksa zaman kaybından başka bir şey değil mi?"

"Tabii oldukça tehlikeli sayılabilir," dedi adam hemen, siniri geçmiş gibiydi. "Tabii ki tehlikeli. İtalyanlar işletiyor, ayrıca etrafı ormanlarla çevrili." Bayan Goering'e baktı. "Bu kadarını bilmen yeterli herhalde," der gibi bakıyordu.

Bayan Goering bir an için bu adamın bir yetkili falan olduğunu düşündü, ciddi ciddi gözlerinin içine bakıyordu. "Ama hepsinin sağ salim geri dönüp dönmediğini kolayca söyleyemez misiniz?" diye sordu. "Ne de olsa tek yapmanız gereken tepenin başında durup feribottan inerken onları izlemek." Yaşlı adam sopasını bir kez daha eline alıp Bayan Goering'in kolundan tuttu.

"Benimle gel," dedi, "gel de için rahatlasın." Bayan Goering'i tepenin kenarına götürdü, birlikte iskelede son bulan, parlak ışıklarla aydınlatılmış sokağa baktılar. Feribot iskelede değildi, ama kulübedeki biletçi, feribotu dire-

ğe bağlamak için kullandıkları ip, hatta karşı kıyı açıkça görülüyordu. Bayan Goering bu sahneyi adamakıllı inceledikten sonra merakla adamın konuşmasına bekledi.

Adam kolunu kaldırıp ırmağı, gökyüzünü göstererek, "Hiçbir şeyi bilemezsin. Gördüğün gibi, bu olanaksız," dedi. Bayan Goering çevresine bakıp burada, insanın gözünden hiçbir şeyin kaçamayacağını düşündü, ama adamın söylediklerine de inandı. Utandı, rahatsız oldu.

"Hadi gelin," dedi adama, "size bir bira ısmarlayayım."

"Çok teşekkürler bayan," dedi adam. Sesi şimdi bir uşağınki gibi ezik çıkıyordu, Bayan Goering adama inanmış olduğu için şimdi daha da utanıyordu.

"Gitmek istediğiniz belli bir yer var mı?"

"Hayır bayan." Bayan Goering'in yanında ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Artık pek konuşmaya da niyeti yok gibiydi.

Anacaddede ikisinden başka kimse yoktu. Karanlık bir mağazanın önünde duran bir arabanın yanından geçtiler. İçinde iki kişi oturmuş, sigara içiyordu.

Yaşlı adam bir lokantanın vitrininin önünde durup ızgaradaki hindiyle sosislere baktı.

"Buraya girip içeceklerimizle birlikte birşeyler yiyelim mi?" diye sordu Bayan Goering.

"Ben aç değilim," dedi adam. "Ama seninle gelip otururum."

Bayan Goering epeyce hayal kırıklığına uğramıştı; bu adam geceye en ufak bir neşe katamayacaktı. Lokantanın içi loştu, duvarlarında krepon kâğıdından yapılmış süsler vardı. "Bu yakınlarda bir şey kutladılar herhalde," diye düşündü Bayan Goering. Barın hemen arkasındaki aynaya yeşil kâğıt çiçeklerden yapılmış güzel bir çelenk asılmıştı. Sekiz ya da dokuz masa vardı lokantada, her biri kahve-rengi karanlık birer bölmeye yerleştirilmişti.

Bayan Goering'le yaşlı adam bara oturdular.

"Göz önünde bir yere oturacağımıza şu masalardan birine oturmak istemez misin?" diye sordu adam Bayan Goering'e.

"Hayır," dedi Bayan Goering. "Bence böylesi gerçekten çok, çok hoş. Şimdi ne istiyorsan ısmarla bakalım."

"Bir hindi, bir jambonlu sandviç, bir kahve bir de viski isteyeceğim," dedi yaşlı adam.

"Ne tuhaf," diye düşündü Bayan Goering. "Daha şimdi aç olmadığını söylemişti, bu kadar çok şey istemeye çekinmedi bile."

Meraktan arkasına dönüp baktı, arkasındaki masada bir genç çift oturuyordu. Çocuk gazete okuyordu. Kız çok hoş görünen pembe bir şey içiyordu. Bayan Goering üst üste iki cin ısmarladı kendine, ikisini de içtikten sonra yine arkasına dönüp kıza bakmaya başladı. Kız da sanki bunu bekliyormuş gibi başını Bayan Goering'e çevirmişti. Bayan Goering'e hafifçe gülümseyip gözlerini iyice açtı. Gözlerinin rengi çok koyuydu. Bayan Goering kızın gözlerinin beyazının biraz sarı olduğunu fark etti. Saçları siyah ve düzdü, iyice geriye taranmıştı.

"Yahudi, Rum ya da İtalyan olmalı," diye düşündü Bayan Goering. Çocuksa gözlerini bir an olsun gazetesinden ayırmıyordu, gazeteyi de öyle tutuyordu ki Bayan Goering onun yüzünü göremiyordu.

"Eğleniyor musunuz?" diye sordu kız Bayan Goering'e kısık sesle.

"Aslında eğlenmek için dışarı çıktığımı söylenemez," dedi Bayan Goering, "kendimi zorladım diyebilirim. Geceleri tek başıma evden çıkmaktan nefret ediyorum. Ama artık bu öyle bir hal aldı ki küçük gezintilere çıkmak için kendimi zorlar oldum."

Bayan Goering birden sustu, çünkü uzun uzun anlatmadan kıza durumunu nasıl açıklayabileceğini pek bilemiyordu, üstelik bunun o an zaten olanaksız olduğunu gördü, garson genç çiftin oturduğu masa ile bar arasında sürekli gidip geliyordu çünkü.

"Her neyse," dedi Bayan Goering, "biraz rahatlayıp iyi zaman geçirmenin bir zararı yok bence."

"Herkes yapmalı bunu," dedi kız. Bayan Goering onun hafif değişik bir vurguyla konuştuğunu fark etti. "Değil mi benim kediciğim?" dedi kız yanındaki çocuğa.

Çocuk gazetesini masaya koydu, sinirlenmiş gibiydi. "Ne değil mi?" diye sordu kıza. "Hiçbir şey duymadım." Bayan Goering çocuğun yalan söylediğini çok iyi biliyordu, kız arkadaşının Bayan Goering ile konuştuğunu fark etmemiş gibi yapıyordu.

"O kadar önemli değil zaten," dedi kız, çocuğun gözlerinin içine bakıyordu içtenlikle. "Şuradaki bayan biraz rahatlayıp iyi zaman geçirmenin bir zararı olmadığını söylüyordu da."

"Belki iyi zaman geçirmek uğruna birileriyle çıkmak birçok şeyden daha zararlı." Bunu doğrudan doğruya kıza söylemiş, Bayan Goering'in adı geçmiş olmasına karşın onunla hiç ilgilenmemişti. Kız, çocuğa doğru eğilerek kulağına fısıldamaya başladı.

"Sevgilim," dedi, "o kadına çok kötü bir şey olmuş. Hissediyorum bunu. Ne olur ona kötü davranma."

"Kime?" diye sordu çocuk.

Kız güldü çünkü ne yapacağını bilemedi. Çocuk ters biriydi, ama kız onu çok seviyordu, bu yüzden neredeyse hep alttan alıyordu.

Bayan Goering'le gelen yaşlı adam izin isteyip yemeğini radyonun yanına taşımış, kulağını alete yaslamış dinliyordu.

Lokantanın uzak bir köşesinde adamın biri bowling oynuyordu, Bayan Goering bir süre topun pistte çıkardığı sesleri dinledi, aynadan adamı da görmeyi istiyordu, böylece lokantada kendisini rahatsız edebilecek biri olup olmadığını görecekti, huzura erecekti. Yeni müşteriler gelebilirdi tabii, ama bu aklına bile gelmedi. Çok uğraştı, ama bowling oynayan adamı bir türlü göremedi.

Çocukla kızsı kavga ediyorlardı. Bayan Goering seslerinden anlamıştı bunu. Başını çevirmeden dikkatini onlara yöneltti.

"Buraya gelmeyi seviyorum dedim diye niye hemen sinirleniyorsun anlamıyorum," diyordu kız.

"Buranın başka yerlerden ne farkı var?" dedi çocuk.

"O zaman – o zaman sen neden geliyorsun buraya?"

"Bilmiyorum. Belki odamızdan çıkınca karşımıza çıkan ilk yer burası diye."

"Hayır," dedi kız. "Başka yerler de var. Burayı sevdiğini söylemeni isterdim, neden bilmiyorum, ama beni çok mutlu ederdi bu. O kadar uzun süredir geliyoruz ki buraya."

"Tanrı beni kahretsin öyle bir şey söylersem, büyü de yapsan bir daha buraya gelmeyeceğim, gelirim kahrolayım."

"Of kedicik," dedi kız, ses tonundan çok üzüldüğü anlaşılıyordu, "kedicik, ne büyü, ne ilgisi var? Küçükken uğraşırdım öyle şeylerle. Keşke sana hiç anlatmasaydım."

Çocuk başını sallamıştı, kıza çok öfkelenmişti.

"Tanrı aşkına, benim söylediklerimle bunun hiçbir ilgisi yok, Bernice."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Bernice. "Çoğu insan ya buraya ya da başka bir yere gidip geceleri birşeyler içer, yıllardır böyledir bu; yalnızca birşeyler içip konuşmak için giderler, çünkü bu yerler insanın evi gibi olur zamanla. Biz de burasını yavaş yavaş evimiz gibi hissetmeye başladığımız için buraya geliyoruz, tabii küçük odamızı evimiz olarak kabul edersek –benim için öyle– burası bizim ikinci evimiz, burayı çok seviyorum."

Çocuk öylesine mutsuz olmuştu ki derin bir iç çekti.

"Ayrıca," dedi ekledi, ama söylediklerinin, ses tonunun çocuğu hiç etkilemediğinin farkındaydı, "buranın masalarına, sandalyelerine, duvarlarına bakınca eski arkadaşları görüyormuş gibi oluyor insan."

"Ne eski arkadaşları," dedi çocuk, kaşlarını gittikçe daha çok çatıyordu. "Eski arkadaşlar mı? Burası yoksul insanların zaten olmayan gelirlerinin durumunu unutmak için içki içmeye geldikleri boktan bir yer alt tarafı."

Çocuk iyice dik oturarak gözlerini Bernice'e dikti.

"Bir bakıma haklı sayılırsın," dedi Bernice dalgın dalgın, "ama bence bu kadar basit değil."

"Sorun da bu ya."

Bu arada Barmen Frank de Bernice'le Dick'in konuşmasını dinlemişti. Sıkıcı bir geceydi zaten, Dick'in söylediklerini düşündükçe daha da sinirleniyordu. Masalarına gidip kavga çıkartmaya karar verdi.

"Hadi bakalım, Dick," dedi çocuğu yakasından tutarak, "burası için böyle düşünüyorsan defol git." Dick'i oturduğu yerden çekerek öyle bir itti ki çocuk birkaç adım sendeleyerek yüzüstü barın üzerine düştü.

"Seni şişko, koca kafa," diye bağırdı Dick avazının çıktığı kadar. "Yağ çuvalı. Suratını dağıtayım da gör."

Ciddi ciddi kavga etmeye başlamışlardı. Bernice masanın üzerine çıkmış, ikisini ayırmak için gömleklerinden çekiştiriyordu. Masaya belli bir uzaklıkta da olsalar onlara erişebiliyordu, çünkü sıraların her iki ucunda bulunan direklerle tutunuyor, onlara doğru atılıyordu.

Bayan Goering oturduğu yerden Bernice'in eğildikçe çıplak eti ortaya çıkan bacaklarını görebiliyordu. Bu onu rahatsız etmiyordu, ama sonra bir köşede bowling oynayan adamın oyunu bırakıp gözlerini Bernice'in çıplak tenine diktiğini fark etti. Adamın ince, kızarık bir yüzü vardı, burnu da küçüktü. Dudakları çok inceydi. Saçlarıysa neredeyse turuncu denebilecek kıvrıktaydı. Bayan Goering adamın aşırı namuslu mu yoksa ahlaksız biri mi olduğuna bir türlü karar veremedi, ama onun gerilmiş yay gibi duruşundan neredeyse ödü kopmuştu. Adamın Bernice'in bacaklarına ilgiyle mi kızarak mı baktığını da bir türlü çözemedi Bayan Goering.

Bu arada güçlü yumruklar savuran, suratından da terler akan Barmen Frank, oldukça sakın görünüyordu artık; Bayan Goering onun kavgadan sıkılmış olduğunu düşündü. O an bardaki tek gergin kişi, hemen arkasında duran o adammış gibi geliyordu Bayan Goering'e.

Frank'in dudağı patlamış, Dick'in de burnu kanamıştı. Kavgayı bırakıp tökezleye tökezleye tuvaletin yolunu tuttular. Bernice masadan atlayıp arkalarından koştu.

Birkaç dakika sonra yıkanmış olarak geri döndüler, ikisi de ağızlarını birer mendille siliyordu. Bayan Goering yanlarına gidip iki adamın ellerini tuttu.

"Kavganın sona erdiğine sevindim, şimdi ikinize de içki ısmarlamak istiyorum," dedi.

Dick çok üzgün, süklüm püklüm görünüyordu. Ciddiyetle başını sallayınca, hep birlikte masaya oturup Frank'in içkilerini hazırlamasını beklediler. Frank içkilerle dönüp onlarla birlikte masaya oturdu. Bir süre sessizlik içinde içtiler. Frank dalgındı, ama sanki o gece olanların dışında birşeyler düşünüyordu. Bir ara cebinden bir adres defteri çıkarıp, sayfalarını karıştırdı. Sessizliği bozan Bayan Goering oldu.

"Bana ne tür şeylerle ilgilendiğinizi anlatın," dedi Bernice'le Dick'e.

"Ben siyasal kavgayla ilgileniyorum," dedi Dick. "Tabii bu, kendine saygı duyan herkesin ilgilenmesi gereken bir konu. Ben kazanan, sağ taraftayım. Kapitalin yeniden dağılımına inanan taraf." Dick kendi kendine güldü, karşısındakini aptal yerine koyduğu açıkça görülüyordu.

"Evet, bu hikâyeyi biliyorum," dedi Bayan Goering, kıza dönüp, "Peki sen neyle ilgileniyorsun?" diye sordu.

"Onun ilgilendiği her şeyle, ama doğrusu Dick'le tanışmadan önce siyasal kavga konusuna hiç ilgi duymuyordum. Dick'ten farklıyım ben. Beni mutlu edecek şeyleri gökyüzüne uzanıp ellerimle alabiliyordum sanki. Yalnızca sevdiğim şeylere tutunuyordum, gözüm başka şey görmüyordu. Dünya benim işlerime, mutluluğuma karışıyordu,

bense dünya işlerine hiç karışmıyordum, Dick'le birlikte olana kadar yani." Bernice Dick'e elini uzattı. Şimdiden biraz sarhoş olmuştu.

"Seni böyle konuşurken duymak beni üzüyor," dedi Dick. "Sen sol tarafta olarak, kendi mutluluğumuzdan önce başka şeyler için de savaşmamız gerektiğini gayet iyi biliyorsun. Kişisel mutluluğun pek bir şey ifade etmediği bir çağda yaşıyoruz, zaten kişinin kendine ait zamanı yok ki. Önce kendinden ödün vermek en akıllıcası, en azından geri kalan parçanla büyük bir çoğunluğa katkıda bulunabilirsin. Eğer bunu yapmazsan nesnel gerçeklikten uzaklaşıp zaman kaybından başka bir şey olmayan gizemciliğin içinde bulursun kendini."

"Haklısın, Dickie, sevgilim," dedi Bernice, "ama bazen çok güzel bir evde bana hizmet edilmesini istediğim oluyor. Bazen bir burjuva olmanın güzel olacağını düşünüyorum." (Bayan Goering kızın 'burjuva' sözcüğünü yeni öğrenmiş gibi söylediğini fark etti.) Bernice konuşmasını sürdürüyordu: "Ben çok insancılım. Yoksul da olsam onların yaptığı şeylerin özlemini çekiyorum, bazı geceler onları yataklarında huzur içinde uyurken düşünüyorum; bu beni kızdıracığına, sokaktan geçen insanların sesleriyle rahatlayan bir çocuk gibi huzur veriyor bana. Sence söylediğimde hiç mi mantık yok, Dickie?"

"Hem de hiç!" diye yanıtladı Dick. "Hepimizin geceleri çılglık atmasına onların bu güvenliğinin yol açtığını biliyoruz."

Bayan Goering artık konuşmaya bir yerinden girmek için can atıyordu.

"Sen," dedi Dick'e, "çok doğru, akıllıca bir kavgayı kazanmak için çabalıyorsun. Bense bu kavgayı kazanmanın neden bu kadar zor olduğuyla ilgileniyorum."

"Güç onlarda. Basın, üretim araçları onların elinde."

Bayan Goering eliyle çocuğun ağzını kapattı. Çocuk şaşırdı. "Bu çok doğru," dedi Bayan Goering, "ama kavgasını verdiğin bir başka şeyin farkında değil misin sen? Sen

onların bu dünyada şu anki durumuyla kavga ediyorsun, herkes sahip olduklarına deli gibi tutunmuş. Senin de bildiğin gibi, uyuşuk bir ırk değiliz. Bu kadar amansız olmalarının nedeni, dünyanın hâlâ düz olduğuna inanmalarından kaynaklanıyor yalnızca: Her an düşebileceklerini biliyorlar. Bu yüzden tam ortasına böylesine sıkı sıkı sarılmışlar. Her zaman da buna inanmışlardır. Hâlâ karanlıklarda canavarlarla boğuşan insanların karşısına yepyeni bir gelecek çıkaramazsın."

"Peki ne yapmam gerekiyor öyleyse?" dedi Dick.

"Yalnızca şunu unutma," dedi Bayan Goering. "Başarılmış bir devrim, çocukluğunu tam anlamıyla yok edecek biçimde öldürmek zorunda olan bir yetişkin anlamına gelir."

"Unutmam," dedi Dick, Bayan Goering'e dudak bükerek.

Bowling oynayan adam bu arada barın önüne dikilmişti.

"Andy ne istiyor gidip bir bakayım," dedi Frank. Bayan Goering'in Dick'le sohbeti sırasında kendi kendine oturup ıslık çalmıştı, ama dinlemiş olmalıydı, çünkü masadan kalkmadan önce Bayan Goering'e döndü.

"Ben dünyanın her zaman yaşanmaya değer bir yer olduğunu düşünmüşümdür," dedi, "bir adım daha atarak düşeceğimi de hiç düşünmedim doğruyu. Bu dünyada bir şeyi birkaç kere yapabilirsin, sen doğruyu bulana kadar bekleyecek denli sabırlıdır insanlar. Bir kere hata yapmak battın anlamına gelmez."

"Benim söylediklerimin bununla ne ilgisi var?" dedi Bayan Goering.

"Neler söylediğin apaçık ortada. Şimdi çevirmeye kalkma. Ama bana kalırsa bunda kırılacak bir şey yok." Bayan Goering'in gözlerinin içine sevecenlikle baktı. "Benim yaşamım," dedi Bayan Goering'e, "soysuz bir it de olsam, prens de olsam bana aittir."

"Ne diyor bu adam?" diye sordu Bayan Goering, Bernice ile Dick'e. "Ona hakaret etmişim gibi davranıyor."

"Tanrı bilir," dedi Dick. "Benim uykum geldi. Bernice, hadi eve gidelim."

Dick barda Frank'e hesabı öderken, Bernice eğilip Bayan Goering'in kulağına birşeyler fısıldadı.

"Biliyor musun, şekerim," dedi, "evde baş başa olduğumuz zaman hiç böyle değildir. Beni gerçekten çok mutlu ediyor. Çok şeker bir çocuk aslında. Dışarıda yabancılar arasında değil de evdeyken görseniz onu, küçücük şeylerden mutlu olur. Neyse..." Bir anda bu kendine güvenli tavrından utanmıştı. "Sizinle tanıştığıma çok sevindim, umarım canınızı çok sıkmamışızdır. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Dick aslında senin benim gibidir, ama şu sıralar biraz sinirleri bozuk. Onu bağışlayın."

"Tabii," dedi Bayan Goering, "ama neden bağışlayacakmışım anlamadım."

"Peki, iyi geceler öyleyse," dedi Bernice.

Bayan Goering, Bernice'in Dick'in arkasından söylediklerinden o kadar utanmıştı ki barda, o bowling oynayan adamla başını bara dayayıp çoktan uyumuş o yaşlı adamdan başka kimsenin kalmadığını fark etmedi. Ama farkına varınca, bu bir anlık ıssızlıkta her şeyin önceden tasarlanmış olduğunu, bu yolculuğu kendisinin düşünmüş olmasına karşın aslında o yukarıdaki güçlerce kandırılmış olduğunu düşündü. Buradan ayrılamayacağını hissediyordu, bunu yapmaya kalksa bile mutlaka bir engel çıkacağına emindi.

Bardaki adamın içkisini alıp kendine doğru geldiğini gördü. Adam masasından iki karış ötede, elinde bardağıyla öylece duruyordu.

"Benimle bir içki içersiniz, değil mi?" diye sordu pek de içtenlikli davranmadan.

"Üzgünüm," diye seslendi Frank barın arkasından. "Ama artık kapatacağız. İçki servisi bitti."

Andy bir şey söylemedi, ama dışarı çıkarken kapıyı çarptı. Salonun dışında volta attığı duyuluyordu.

"Yine olay çıkaracak," dedi Frank. "Allah kahretsin."

"Aman Tanrım," dedi Bayan Goering, "Korkutuyor mu seni?"

"Tabii ki korkutmuyor. Ama huysuzun teki -onu başka nasıl tanımlayabilirim bilmiyorum- huysuz; ayrıca sonuçta yaşam da çok kısa."

"Peki tehlikeli biri mi?"

Frank omuzlarını silkti. Bir süre sonra Andy geri döndü.

"Mehtap var, yıldızlar da çıkmış... Kentin ta öteki ucu görünüyor. Görünürde polis de yok, içkimizi içebiliriz yani..."

Bayan Goering'in karşısındaki banka oturdu.

"Sokakta tek bir canlı yok, soğuk, ölü bir sokak," diye başladı. "Ama bugünlerde böylesi hoşuma gidiyor. Sizin gibi neşeli bir kadına böyle suratsız davrandığım için üzgünüm, karşımdaki insanları hiç dikkate almamak gibi bir huyum vardır. Başkaları herhalde kimseye saygı duymadığımı düşünüyordur. Senin herhalde arkadaşlarına büyük saygın vardır, ama zaten bu da kendine olan saygından kaynaklanıyordur, her şeyin başlangıç noktası insanın kendisi."

Bayan Goering, adam masasına oturmadan önce ne kadar tedirginse şimdi kendisiyle konuşurken de o kadar tedirgindi. Adam konuştuğu daha da gerginleşiyor, hatta neredeyse sinirleniyordu; ayrıca Bayan Goering'e yakıştırdığı nitelikler, aslında hiçbir şekilde onun doğasına uymadığı için konuşması acayip bir nitelik kazanıyor, bir yandan da Bayan Goering'in kendisini önemsiz hissetmesine neden oluyordu.

"Bu kasabada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu adama.

"Evet," dedi Andy. "Yeni bir apartman dairesinde dayalı döşeli üç odam var. Kasabanın tek apartmanı o. Her ay kira ödüyorum, tek başıma yaşıyorum. Öğleden sonra-

ları daire güneş alıyor; aslında komik bir durum var ortada, çünkü binadaki daireler içinde benimki en güneşlisi, ama ben de bütün gün gölgelikleri indirip uyuyorum. Oldum olası orada yaşamış değilim. Daha önce kentte anemle yaşıyordum. Ama bu apartman bana bir sürgün adasını andıran tek yer olduğu için çok uygun, gerçekten çok uygun." Andy bir süre cebindeki sigaralarla oynadı, gözlerini Bayan Goering'den kaçıırıyordu. Bayan Goering'e, bir trajedide kendisine ikinci derece bir rol verilmiş, o rolü de iyice oynayan bir komedyeni anımsatıyordu.

Bayan Goering'in bir başka gözlemi de adamın aklını birşeylerin çeldiği idi; bu nedenle yatıp uyumak yerine çarşaflarının arasında dönüp duruyordu olasılıkla, bu nedenle böylesine mutsuz bir hayat sürüyordu. Bir süre sonra bu şeyin ne olduğunu bulacağı konusunda kuşkusu yoktu Bayan Goering'in.

"Çok farklı bir güzelliğin var," dedi Bayan Goering'e, "çirkin bir burun, ama güzel gözler ve saçlar... Bütün bu korkunçluğun ortasında seninle yatmak hoşuma giderdi. Ama bunu yapabilmek için bardan çıkıp benim daireme gitmeliyiz."

"Herhangi bir söz veremem, ama dairene seve seve gelirim," dedi Bayan Goering.

Andy, Frank'e taksi durağına telefon etmesini söyledi. Taksi anacaddede yavaş yavaş ilerliyordu. Çok eskiydi, gacıır gucur sesler çıkarıyordu. Andy başını pencereden sarkıttı.

"Nasılsınız bayanlar baylar," diye bağırdı ıssız sokaklara doğru, İngiliz vurgusuyla söylemeye çalışıyordu. "Umarım bu güzel kasabamızda hepiniz teker teker çok güzel zaman geçiriyorsunuzdur." Sonra yine arkasına yaslanıp Bayan Goering'e öyle tuhaf gülümsedi ki Bayan Goering yeniden korkmaya başladı.

"Bu caddede geceyarısı çırılçıplak çember bile çevirirsin. Kimsenin ruhu duymaz," dedi Bayan Goering'e.

"Bunca kasvetli bir yer olduğunu düşünüyorsan neden pılını pırtını toplayıp taşınmıyorsun?" diye sordu Bayan Goering.

"Yo hayır," diye yanıtladı adam, neşesi kaçmıştı. "Bunu asla yapamam. Benim bunu yapmamın bir yararı olmaz."

"İş bağlantıların burada mı? Bu yüzden mi?" diye sordu Bayan Goering. Aslında bunun konuyla hiçbir ilgisi olmadığını, adamın çok daha derin, önemli şeylerden söz etmeye çalıştığını biliyordu.

"Bana işadımı deme," dedi adam.

"Öyleyse sanatçısın?"

Dalgın dalgın başını salladı, sanatçı sözcüğünün ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi.

"Pekâlâ ben iki tahminde bulundum, hadi söyle artık."

"Serserinin tekiyim," dedi yüksek sesle, koltuğa daha da gömülerek. "Zeki bir kadınsın, başından beri farkındaydın, değil mi?"

Taksi, bir yanında tek katlı dükkânlar, öteki yanında boş bir arazi bulunan bir apartmanın önünde durdu, apartman dükkânlardan topu topu bir kat yüksekti.

"Bak, öğleden sonra güneşini işte böyle alıyorum her gün," dedi, "çünkü önümde hiçbir engel yok. Şu boşluğa bakıyor daire."

"O arazide bir ağaç var," dedi Bayan Goering. "Herhalde pencereden görünüyordur değil mi?"

"Evet," dedi Andy. "Tuhaf değil mi?"

Apartman oldukça yeni ve küçüktü. Andy anahtarlarını ararken bir süre girişte beklediler. Yerler, mimarın tam ortaya yerleştirdiği, çepeçevre uzun saplı çiçeklerle çevrili mavi mozayikten bir tavuskuşu dışında sarı yalancı mermerdi. Loş ışıktaki tavuskuşunu görebilmek güçtü, ama Bayan Copperfield daha iyi inceleyebilmek için eğilip baktı.

"Kuşun çevresindekiler su zambakları galiba," dedi Andy. "Ama tavuskuşu binbir renkli değil midir? Tavuskuşunun bütün özelliği çok renkli olması değil midir? Bu tümüyle mavi."

"Bilmem," dedi Bayan Goering, "belki böyle daha güzel."

Apartman girişinden ayrılarak çirkin demir basamaklardan yukarı tırmandılar. Andy birinci katta oturuyordu. Holde çok kötü bir koku vardı, Andy Bayan Goering'e artık bu kokunun buraya sindiğini söyledi.

"Burada on kişi için yemek pişiriliyor," dedi, "bütün gün. Hepsi günün farklı saatlerinde çalışıyor, yarısı birbirini hiç görmüyor, bir tek pazarları bir de tatillerde görüşüyorlar."

Andy'nin dairesi çok sıcak ve havasızdı. Mobilyalar kahverengiydi, koltukların minderleri koltuklara pek oturmuyordu sanki.

"İşte geldik," dedi Andy. "Rahatına bak. Ben biraz soyunup döküneceğim." Birkaç dakika sonra döndüğünde üzerinde çok ucuz bir kumaştan yapılmış bir bornoz vardı. Bornozun kuşağının her iki ucu biraz kemirilmişti.

"Bornozunun kuşağına ne oldu?" diye sordu Bayan Goering.

"Köpeğim kemirdi."

"A köpeğin mi var?"

"Evvel zaman içinde bir köpeğim ve bir geleceğim vardı, bir de kız arkadaşım," dedi, "ama artık yok."

"Ne oldu peki?" diye sordu Bayan Goering şalını sırtından atıp alnını mendiliyle silerek. Sıcak şimdiden terletmeye başlamıştı onu, kalorifere eskisi kadar alışkın değildi.

"Benim yaşamımdan söz etmesek," dedi Andy kolunu bir trafik polisi gibi kaldırarak. "İçki içelim."

"Olur, ama önünde sonunda yaşamından söz etmemiz gerek," dedi Bayan Goering. Bütün bu süre boyunca, en çok bir saat içinde evine döneceğini hesaplıyordu. 'İlk ge-

ceme göre hiç de fena sayılmam,' diye düşündü kendi kendine. Andy ayakta durmuş, bornozunun kuşağını sıkıca bağlıyordu.

"Ben çok hoş bir kızla nişanlıydım," diye başladı. "O çalışıyordu. Bir erkek bir kadını ne kadar çok sevebilirse, o kadar seviyordum onu. Geniş alınlıydı, güzel mavi gözleri vardı, dişleri o kadar iyi değildi. Bacakları tam fotoğrafık. Adı Mary'ydi, annemle de iyi anlaşıyordu. Derli toplu, akli başında bir kızdı, yaşamdan müthiş zevk alırdı. Bazen geceyarısı birlikte yemek yedik, sırf serüven olsun diye, o bana, 'Düşünsene ikimizi,' derdi, 'geceyarısı yemek yemek için sokaklarda yürüyoruz. İki normal insan. Belki akli başındalık diye bir şey yok'. Doğal olarak, ona geceyarısı yemek yiyen pek çok insan olduğunu söylemedim, örneğin koridorun öteki ucunda 5D'de oturanlar çılgın oldukları için değil, gece yemek yemelerini gerektiren bir işte çalıştıkları için geceyarısı yiyebiliyorlar, söylesem keyfi kaçacaktı. Onun neşesini kaçırp dünyanın çılgın bir yer olmadığını, son derece sıradan olduğunu söylemedim; birkaç ay sonra sevgilimin dünyanın en deli insanlarından biri olacağını da bilmiyordum o sıralarda."

Andy'nin alnındaki damarlar belirginleşmeye başlamıştı, yüzü daha da kızarmış, burun kanatları terlemişti.

"Bütün bunlar onun için büyük anlam taşıyor olmalı," diye düşündü Bayan Goering.

"Sık sık evimin köşesindeki İtalyan lokantasına giderdim, oradaki insanları tanıyordum, keyifli bir ortamdı. Birkaç kişi sürekli birlikte yiyorduk. Onlardan daha iyi durumda olduğum için şarabı ben alıyordum. Orada yemek yiyen birkaç yaşlı adam da vardı, ama onlarla hiç uğraşmazdık. O kadar yaşlı olmayan bir adam daha vardı, ama o da çok sessizdi, ötekilerle kaynaşmıyordu. Eskiden bir sirkte çalıştığını biliyorduk, ama sirkte ne gibi bir iş yaptığını bilmiyorduk. Sonra bir gece, kızı getirmeden önceki geceydi, herhangi bir neden olmaksızın gözlerimi ona dikmiş bakıyordum ki ayağa kalkıp gazetesini katlayarak

cebine koyduğunu gördüm; tuhaftı, çünkü yemeğini bitirmemişti. Sonra bize dönüp boğazını temizler gibi öksürmeye başladı.

'Beyler', dedi bize, 'bir açıklama yapacağım'. Sesi öylesine inceydi ki çocukları benim susturmam gerekti.

'Çok fazla zamanınızı almayacağım', diye ekledi, çok önemli resmi bir konuşma yaparcasına, 'ama söze söylemem gereken şeyler var, bir süre sonra nedenini anlayacaksınız. Yarın gece buraya genç bir bayan getireceğim, hiç eksiksiz hepinizin onu sevmesini istiyorum: Bu bayan, beyler, kırılgan bir bebek gibi. Kolları da yok bacakları da'. Sonra oturup hızla yemeğini yemeyi sürdürdü."

"Ne kadar dokunaklı!" dedi Bayan Goering, "Vay canına, siz ne dediniz peki?"

"Anımsamıyorum," dedi Andy, "yalnızca senin dediğin gibi oldukça dokunaklı bir durum olduğunu anımsıyorum, bir de böyle bir açıklama yapmasını anlamsız bulmuştuk.

Ertesi gece oraya gittiğimizde kız bir sandalyede oturuyordu; bir güzel boyanmıştı, yakası kelebek şeklinde bir broşla tutturulmuş çok hoş, tertemiz bir bluz giymişti. Saçları da yapılıydı, kızın sarışınlığı doğuşandı. Kulaklarını kabartıp adamla konuşmalarını dinledim; kız ona iştahının yavaş yavaş yerine geldiğini, artık günde 14 saat uyduğunu anlatıyordu. Sonra ağzı dikkatimi çekti. Bir gül yaprağı, bir yürek ya da küçücük bir denizkabuğu gibiydi. Gerçekten güzeldi. Sonra gövdesinin geri kalan yerlerini düşündüm, kolsuz, bacaksız olarak yani anlıyor musun?" Birden susup odanın içinde yürümeye başladı, tavanları seyrediyordu.

"Bu düşünce çirkin bir yılan gibi zihnimin bir köşesine yerleşip kaldı. Kızın başına baktım, arkadaki koyu duvarların önünde öylesine küçük, kırılgan görünüyordu ki ilk kez günah elmasını yediğimi hissettim."

"Gerçekten ilk kez mi?" dedi Bayan Goering. Çok şaşırılmış görünüyordu, bir süre düşüncelere daldı.

"O andan sonra bunu öğrenmek dışında hiçbir şey beni ilgilendirmez oldu; bunun dışındaki her türlü düşünce kafamdan silinmişti sanki."

"Bundan önce ne gibi şeyler düşünürdün?" diye sordu Bayan Goering biraz muzipçe. Ama adam onu duymamış gibiydi.

"Bu bir süre böyle sürdü, yani kızla ilgili duygularım. O ilk geceden sonra lokantaya sık sık gelen Belle'le görüşüyordum, ayrıca Mary'yle de. Belle'le epey yakınlık kurdum. Kızın pek bir özelliği yoktu. Şarabı çok severdi, ben de âdeta gırtlğından dökerdim şarabı. Biraz fazlaca ailesinden söz ediyordu, biraz da fazla iyiydi. Tam dindar sayılmaz, ama çok kibar insanlara özgü o yumuşaklıkla doluydu işte. Sonra benim bu merakım, bu isteğim gittikçe artmaya başladı; derken bu öyle bir hal aldı ki Mary'yle birlikteyken artık kafamı ona veremiyor, onunla yatamıyordum. Bu arada o hep iyiydi, hep bir kuzu kadar sabırlı üstelik. Böyle bir şeyi kaldıramayacak kadar gençti. Bense kötü bir yaşlı adam ya da geçmişinde frengi olan iktidarsız bir kral gibiydim."

"Seni tedirgin eden şeyin ne olduğunu sevgiline söyledin mi?" diye sordu Bayan Goering, biraz hızlandırmak istiyordu Andy'nin konuşmasını.

"Söylemedim, çünkü her şeyin başına yıkılmasını istemiyordum, her şey yerli yerinde olsun istiyordum; gökyüzüne bakınca yıldızları görebilsin, gelecek yıllarda parkta başka bir sevgiliyle kol kola yürüyüp kuşlara yem verebilsin istiyordum. Geçmişinde birşeyler saklasın, çivilenmiş bir pencereden dünyaya baksın istemedim. Belle'le yatağa girip ondan bir güzel frengi kapmam da çok uzun sürmedi, sonraki iki yıl bunu iyileştirmek için uğraştım. Derken bowling oynamaya başladım, sonunda annemin evinden, işimden ayrılarak bu uzak yere geldim. Kentin kenar mahallesinde sahip olduğum bir binadan gelen az miktarda parayla bu apartmanda yaşayabiliyorum."

Bayan Goering'in karşısındaki koltuğa oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. Bayan Goering konuşmasının sona erdiğini düşünüp tam konukseverliği için teşekkür ederek iyi geceler dileyecekti ki Andy ellerini çekti, yeniden konuşmaya başladı.

"Hepsinin en kötüsü, çok iyi hatırlıyorum, annemin yüzüne bakamaz oluşumdu. Bütün gün, gecenin yarısı bowling oynardım. Sonra temmuz ayının dördünde bütün günü onunla geçirmek için özel çaba göstereceğim, dedim kendi kendime. Öğleden sonra saat üçte evimizin önünde büyük bir geçit töreni olacaktı. O saat yaklaşıp kade kadar ütülü bir takım elbiseyle salonda dikilmişim, annem de pencereye olabildiğince yakın oturmuştu. Güneşli bir gündü, geçit töreni için çok uygundu yani. Tam zamanında da oldu, çünkü üçe çeyrek kala uzaktan müzik sesleri duymaya başladık. Kısa bir süre sonra ülkemın kırmızı, beyaz ve mavi renkli bayrağını gördüm, yakışıklı çocuklar taşıyordu. Bando *Yankee Doodle*'ı çalıyordu. Birden yüzümü ellerimle kapattım, ülkemın bayrağına bakamıyordum. O zaman, o an, ondan sonra hep kendimden nefret ettiğimin bilincine vardım. O günden beri bir kokarca olduğumu kabullendim. 'Kokarca vatandaşı', kendime taktığım ad. İnsan çamurun içinde eğlenebilir aslında, kendine bir koltuk arayacağına çamurda debelenip durmayı kabul edersen tabii."

"Biraz çaba harcayarak kendini toparlayabilirdin bence," dedi Bayan Goering. "O bayrak öyküsünü de o kadar ciddiye almazdım yerinde olsam."

Andy dalgın bir bakış fırlattı Bayan Goering'e. "Sosyete kadınları gibi konuşuyorsun," dedi.

"Ben sosyete kadınıym zaten," dedi Bayan Goering. "Ayrıca zenginim de, ama bilinçli olarak yaşam ölçütlerimi düşürdüm. Güzelim evimi bırakıp adada küçük bir eve taşındım. Ev çok kötü durumda, bana neredeyse bedavaya mal oluyor. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bence sen bir kaçıksın," dedi Andy, sesi hiç de dostça değildi. Kara kara somurtuyordu. "Senin gibi insanlar paralı olmamalı."

Bayan Goering, Andy'nin öfkesini böylesine dosdoğru göstermesine şaşırmişti.

"Lütfen," dedi, "camı açabilir misin?"

"Camı açarsam korkunç soğuk bir rüzgâr eser," diye yanıtladı Andy.

"Ne olursa olsun," dedi Bayan Goering, "galiba öylesini yeğlerim."

"Şöyle söyleyeyim," dedi Andy koltuğunda rahatsız rahatsız kımıldayarak. "Gripten yeni kalktım, yine soğuk almaktan korkuyorum." Dudağını ısıırıyor, son derecede kaygılı görünüyordu. "Sen temiz havanı alırken ben gidip yan odada durabilirim istiyorsan," dedi biraz neşelenerek.

"Bu çok iyi fikir," dedi Bayan Goering.

Andy dışarı çıkıp kapıyı yavaşça kapattı. Kadın biraz soğuk havada kalma olanağı elde ettiği için çok sevinmişti, pencereyi açıp ellerini pencere pervazının iki ucuna koyup dışarı sarktı. Andy'nin içerki odada sıkıntı ve sabırsızlıkla beklediğini bilmeseydi bu andan daha çok zevk alacaktı. Ama Andy hâlâ biraz korkutuyordu onu, ayrıca adamın korkunç bir yük olduğunu da hissetmişti. Apartmanın karşısında bir benzin istasyonu vardı. İstasyondaki büro kapalıydı, ama ışıkları yanıyordu, masanın üzerinde bir radyo açık bırakılmıştı. Bir folk şarkısı yayılıyordu radyodan. Kısa süre sonra yatak odasının kapısına tam da beklediği gibi hafifçe vuruldu. Şarkı bitmeden istemeyerek pencereyi kapattı.

"Gir," dedi Andy'ye, "gir." Kapıyı açtığında Andy'nin çorapları ve külotu dışında her şeyini çıkarmış olduğunu görünce bozuldu. Andy ise pek utanmışa benziyordu, sanki aralarında konuşulmadan böyle bir anlaşmaya varılmış gibi, onun karşısına böylece çıkmak pek doğalmış gibi doğal davranıyordu.

Bayan Goering ile birlikte divana doğru yürüdü, onu yanına oturttu. Sonra kolunu omzuna doladıktan sonra bacak bacak üzerine attı. Bacakları korkunç derecede sıskaydı, bütün olarak bakınca da böyle çıplak, pek bir şeye benzemiyordu. Yanağını Bayan Goering'inkine dayadı.

"Beni birazcık mutlu edebilir misin?" diye sordu Bayan Goering'e.

"Tanrı aşkına," dedi Bayan Goering dimdik oturarak, "bunları aşmıssındır sanmıştım."

"Hiçbir erkek geleceği düşünmez aslında, biliyor musun?" Gözlerini kısıp kadını öpmeye çalıştı.

"Peki ya o kadın," dedi Bayan Goering, "hani kolları ve bacakları olmayan?"

"Lütfen sevgilim, onu şimdi konuşmayalım. Bana bu iyiliği yapamaz mısınız?" Ses tonu biraz horlayıcıydı, ama sesinde gizli bir heyecan seziliyordu. "Şimdi bana seni nasıl hoşnut edebileceğimi söyle. Biliyor musun?.. İki yıldır zamanımın hepsi boşa gitmedi. Kendimle övünç duyduğum birkaç şey var hâlâ."

Bayan Goering çok ciddi görünüyordu. Bu konuyu çok ciddi olarak düşünüyordu, çünkü Andy'nin önerisine bir kez evet dedi mi bu küçük gezintilerine bir son vermek iyice güçleşecekti, bunca istekli olursa... Son zamanlarda ahlaksal açıdan doğru olduğuna karar verdiği şeylerin tehlike sınırlarında dolaşmaya başlamıştı. Bu zayıflığı konusunda kendine kıızıyordu, ama yine de belli bir noktaya kadar aklı başındaydı, kendiliğinden bir savunma mekanizması oluşturmuştu, bundan da hoşnuttu. Şu anda ise oldukça çakırkeyifti, Andy'nin önerisi hiç de fena gelmiyordu. 'İnsan doğasında aldırmazlığa biraz yer olmalı, insan iradesiyle yapamadıklarını böyle başarabiliyor,' dedi kendi kendine.

Andy yatak odasına doğru baktı. Biraz değişmiş gibiydi, şimdi kafası karışık görünüyordu. "Bu, arzulu olmadığı anlamına gelmez," diye düşündü Bayan Goering. Andy ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. Sonunda divanın

arkasından eski bir gramofon çıkardı. Aletin tozunu alıp orasında burasında bulunan iğneleri toparlamak epey zamanını aldı. Eğilmiş uğraşırken yaptığı işe öylesine dalmıştı ki suratında neredeyse sevimli bir ifade vardı.

"Çok eski bir makine," diye mırıldandı. "Çok uzun, uzun zaman önce almıştım."

Alet çok küçüktü ve korkunç derecede modası geçmişti. Bayan Goering duygusal biri olsaydı Andy'yi izlerken hüzünlenebilirdi, ama sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Tek bir sözcük bile duyamıyorum," diye bağırdı gereksizce yüksek bir sesle.

Andy yanıt vermeden ayağa kalkıp odasına gitti. Geri döndüğünde yine bornozunu giymişti, elinde de bir plak vardı.

"Tek bir plak çalmak için bu aletle bu kadar uğraştığım için aptal olduğumu düşüneceksin. Al işte, bir marş." Parçanın adını, seslendiren topluluğu okusun diye plağı Bayan Goering'e uzattı.

"Belki de dinlemesen daha iyi olur," dedi. "Çoğu kişi marş sevmez."

"Yo hayır, çalsana. Çok sevinirim, gerçekten."

Plağı koyup Bayan Goering'den epey uzağa, çok rahatsız bir koltuğa ilişti. Çalan, 'Washington Post'tu, iğne de çok fazla cızırtı çıkarıyordu. Bayan Goering, sessiz bir odada böylesi bir yürüyüş müziğini dinlemek ne kadar tuhafsa, kendini öyle tuhaf hissetti. Andy'ninse hoşuna gitmişti, marşın sonuna kadar ayağıyla tempo tuttu. Ama parça sona erdiğinde az öncekine göre daha da kafası karışmış görünüyordu.

"Daireyi gezmek ister misin?" diye sordu Bayan Goering'e.

Bayan Goering fikrini değiştirmesine fırsat vermemek için divandan hemen kalktı.

"Benden önce burada terzilik yapan bir kadın oturuyordu, onun için yatak odam bir erkek için fazla süslü püslü sayılır."

Bayan Goering adamı izleyerek yatak odasına gitti. Katlanır yatak beceriksizce açılmıştı, yastıkların kılıfları da grimsi ve buruşuktu. Tuvalet masasında birkaç kızın fotoğrafı duruyordu, hepsi de son derecede çekicilikten uzak ve tatsızdı. Bayan Goering'e genç bir bekârın metreslerinden çok, kiliseye giden tipleri anımsattı bu kızlar.

"Hoş kızlar değil mi?" diye sordu Andy.

"Çok güzel," diye yanıtladı Bayan Goering "güzel."

"Bu kızların hiçbiri bu kasabada yaşamıyor. Bu çevredeki farklı kasabalarda yaşıyorlar. Buradaki kızlar kendilerini iyi koruyorlar, benim yaşında bekârlardan hoşlanmıyorlar. Onları suçlayamam. Canım istediğinde bu fotoğraftaki kızlardan biriyle çıkıyorum. Bazen anne-babalarıyla birlikte onların oturma odasında oturduğum bile oluyor. Ama beni çok fazla göremiyorlar, buna emin olabilirsiniz."

Bayan Goering'in de kafası gittikçe karışıyordu, ama ona daha fazla soru sormadı, çünkü artık yorulmaya başlamıştı.

"Artık gitsem iyi olacak," dedi, hafifçe sendeleyerek. Aynı anda ne kadar terbiyesizce ve kötü davrandığını da fark etti, Andy'nin canı sıkılmıştı. Ellerini cebine soktu.

"Ama şu anda gidemezsin," dedi. "Biraz daha kal da sana kahve yapayım."

"Hayır, hayır kahve istemiyorum. Hem evdekiler merak ederler."

"Evdekiler kim?"

"Arnold, Arnold'un babası ve Bayan Gamelon."

"Korkunç bir grup gibi geldi bana bu," dedi Andy.

"Ben olsam öyle bir kalabalıkta yaşayamazdım."

"Ben çok seviyorum," dedi Bayan Goering.

Andy, Bayan Goering'e sarılarak onu öpmeye çalıştı, ama Bayan Goering geriledi. "Gerçekten olmaz, fazlasıyla yorgunum."

"Tamam," dedi. "Tamam!" Kaşları tamamen çatılmıştı, oldukça mutsuz görünüyordu Andy. Bornozunu çıkardı.

rıp yatağına girdi. Örtüyü boynuna kadar çekti, ayaklarını örtünün altında kıpırdatıp hasta biri gibi gözlerini tavana dikti. Yatağın başındaki gece lambası olduğu gibi yüzüne yansıyor, Bayan Goering daha önce fark etmemiş olduğu çizgileri iyice gördü. Yatağa gidip eğildi.

"Neyin var?" diye sordu. "Çok güzel bir gece geçirdik, biraz da uykuya ihtiyacımız var."

Andy onun yüzüne bakıp güldü. "Sen bir delisin," dedi kadına, "insanlar konusunda da hiçbir şey bilmiyorsun. Ben burada gayet iyiyim." Örtüyü daha da yukarı çekip derin derin soluk almaya başladı. "Yarım saat içinde kalan saat beş feribotu var. Yarın akşam yine gelir misin?" Bu geceki barda olacağım."

Bayan Goering ertesi akşam yine geleceğine söz verdi, Andy kendisine iskeleyle nasıl gideceğini anlattıktan sonra da onun için camı açıp evden çıktı.

Bayan Goering aptallık ederek evin anahtarlarını unutmuştu, eve girmek için kapıyı çalmak zorunda kaldı. Kapıya iki kez vurdu, hemen ardından merdivenlerden inen birinin ayak seslerini duydu. Kapı açılmadan önce bunun Arnold olduğunu anladı. Pembe renkli bir pijama üstü ile pantolon giymişti. Askıları belinden sarkıyordu. O kadar kısa zaman geçmiş olmasına karşın sakalları epeyce çıkmıştı, her zamankinden daha da sallapati gibi görünüyordu.

"Neyin var Arnold?" diye sordu Bayan Goering. "Korkunç görünüyorsun."

"E kötü bir gece geçirdim, Christina. Havakabarcı-ğ'ı'nı az önce yatırdım, seni çok merak etti. Aslına bakarsan bize karşı pek de düşünceli davrandığını söyleyemem senin."

"Havakabarcı-ğı da kim?" diye sordu Bayan Goering.

"Havakabarcı-ğı," dedi Arnold, "Bayan Gamelon'a taktığım ad."

Bayan Goering eve girip şöminenin önüne oturarak, "Feribotla geri döndüm, epeyce ilgimi çekti oralar. Yarın gece yine gidebilirim," dedi. "Aslında o kadar çok da istemiyorum ama..."

"Yeni bir kent aramanın neden bu kadar ilginç, yüksek bir uğraş olduğunu düşünüyorsun anlamıyorum," dedi Arnold eliyle çenesini kavrayıp Bayan Goering'e gözlerini dikerek.

"Çünkü en çok zorlandığım şeyin yerden ötekine gitmek olduğunu düşünüyorum, bir bakıma," dedi Bayan Goering.

"Ben ruhen, sık sık küçük yolculuklar yapıyorum, altı haftada bir bütün doğam değişiyor," dedi Arnold daha içtenlikli bir sesle konuşmaya çalışarak.

"Buna asla inanmıyorum," dedi Bayan Goering.

"Hayır, hayır doğru bu. Ayrıca fiziksel olarak bir yerden başka bir yere gitmenin hiçbir anlamı yok. Her yer az çok birbirinin aynısı."

Bayan Goering buna bir yanıt vermedi. Şalını omuzlarına iyice sardı, birden oldukça yaşlı ve epeyce de üzgün görünüyordu.

Arnold söylediklerinin geçerliliğinden kuşkuya düşerek, hemen ertesi akşam Bayan Goering'in az önce döndüğü yolculuk gibi küçük bir yolculuğa çıkmaya karar verdi. Cebinden küçük bir defter çıkardı.

"Şimdi bana anakaraya nasıl gidildiğini anlatabilir misin?" dedi, "trenin kalkış saati falan."

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü yarın gece ben de oraya gideceğim. Şu ana kadar böyle yapacağımı tahmin edersin diye düşünmüştüm."

"Hayır, söylediklerinden yola çıkarak, bunun tam tersini yapacağını tahmin ederdim."

"Tamam, öyle konuşuyorum," dedi Arnold, "ama aslında derinden ben de tıpkı senin gibi bir manyağım."

"Babanı görmek istiyorum," dedi Bayan Goering.

"Uyuyor galiba. Umarım akli başına gelir de evine döner."

"Ben tam tersini umuyorum," dedi Bayan Goering. "Ona fazlasıyla bağlandım. Hadi yukarı çıkıp odasına bir göz atalım."

Birlikte merdivenleri çıktılar, hole geldiklerinde Bayan Gamelon da yanlarına geldi. Gözleri şişmişti, üzerinde kalın yünlü bir sabahlık vardı.

Uykudan kalınlaşmış sesiyle Bayan Goering'le konuşmaya başladı. "Bir kere daha böyle yaparsan, Lucy Gamelon'ı son görüşün olur," dedi.

"Bak şimdi Havakabarcığı," dedi Arnold, "bunun herhangi bir ev olmadığını kabul edip sakinlerinin zaman zaman yaptığı aşırılıkları kabullenmelisin. Görüyorsun, burada hepimizi bu evin sakinleri olarak görüyorum."

"Arnold," dedi Bayan Gamelon, "şimdi de sen başlama. Saçma sapan konuşmalarla ilgili ne düşündüğümü öğleden sonra söyledim sana."

"Lütfen Lucy," dedi Arnold.

"Hadi hadi gelin Arnold'un babasına bir bakalım," önerisinde bulundu Bayan Goering.

Bayan Gamelon yalnızca Arnold'a öğütler vermeyi sürdürmek için arkalarından gitti, bunu alçak sesle yapıyordu. Bayan Goering kapıyı açtı. Oda çok soğuktu, ilk olarak o an dışarısının aydınlık olduğunu fark etti. Arnold'la salonda konuşurken zaman çok çabuk geçmişti, ama orada dışarıdaki sık çalılıklardan olacak, dışarısı hâlâ karanlık görünüyordu.

Arnold'un babası sırtüstü yatmıştı. Yüzü kımıltısızdı, horlamadan düzenli soluk alıyordu. Bayan Goering birkaç kez omzunu dürtükledi.

"Bu evde olup bitenler neredeyse suç kapsamına giriyor," dedi Bayan Gamelon. "Şimdi de sabahın köründe uykuya ihtiyacı olan yaşlı bir adamı uyandırırıyorsun. Burada durup senin neye dönüştüğünü izlemek beni ürpertiyor, Christina."

Arnold'un babası sonunda uyandı. Neler olup bittiğini anlaması bir süre aldı, ama farkına varınca dirseklerine dayanıp neşeyle, Bayan Goering'e,

"Günaydın Bayan Marco Polo," dedi. "Doğu'dan güzel hazinelerle döndün mü? Seni gördüğüme çok sevindim, seninle gelmemi istediğin herhangi bir yer varsa, hazırım."

Sonra gövdesini yeniden yatağa bıraktı.

Bayan Goering sonradan görüşeceklerini, fena halde dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi ona. Odadan çıktılar, daha kapıyı kapatmadan Arnold'un babası uykuya dalmıştı bile. Holde Bayan Gamelon ağlamaya başladı, başını Bayan Goering'in omzuna gömdü. Bayan Goering ona sıkıca sarılıp ağlamaması için yalvardı. Sonra Bayan Gamelon'a da Arnold'a da birer iyi geceler öpücüğü kondurdu. Odasına girdiğinde birkaç dakika için korkuya kapıldı, ama kısa bir süre sonra derin bir uykuya daldı.

Ertesi öğleden sonra saat beş buçukta Bayan Goering o akşam yine karşı kıyıya geçmeye niyetli olduğunu açıkladı. Bayan Gamelon ayakta durmuş, Arnold'un çoraplarından birini dikiyordu. Her zaman olduğundan daha frapan giyinmişti, elbisesinin yakasında fırırlar vardı, yanaklarına da kalın bir tabaka allık sürmüştü. Yaşlı adam, bir köşede koltukta oturmuş, zaman zaman sesli, zaman zaman da kendi kendine Longfellow'un şiirlerini okuyordu. Arnold hâlâ önceki geceki kılığıyla duruyordu, pijamasının üzerine bir kazak geçirmişti yalnızca. Önünde kocaman bir kahve lekesi vardı, sigarasının külleri de kazağına yapışmıştı. Divanda yarı uyur bir durumda yatıyordu.

"Bu gece gene oraya gitmek için önce cesedimi çiğnemen gerekiyor," dedi Bayan Gamelon. "Bak lütfen Christina, aklını başına topla da şurada hep birlikte hoş bir akşam geçirelim."

Bayan Goering içini çekti. "Tamam, Arnold ile ikiniz ben olmadan da gayet hoş bir akşam geçirebilirsiniz. Özür dilerim. Kalmayı çok isterdim, ama gitmem gerektiğini hissediyorum."

"Bu gizemli konuşmalarınla beni deli ediyorsun," dedi Bayan Gamelon. "Ailen şu halini bir görseydi! Neden tak-si çağırıyoruz?" dedi sonra umutlu, "hep birlikte kente gidelim. Belki Çin yemeği yiyip sonra tiyatroya ya da hâlâ cimriliğin üzerindeyse sinemaya gideriz."

"Neden Arnold'la birlikte yapmıyorsunuz bunları? Size ben ısmarlarım, gelmeyi de çok isterdim, ama ne yazık ki gelemem."

Arnold, Bayan Goering'in kendisini bunca rahatlıkla başından savmasına sinir olmaya başladı. Kadının davranışları, kendini küçük görmesine de neden oluyordu.

"Üzgünüm Christina," dedi yattığı yerden, "ama Çin yemeği yemek gibi bir niyetim yok. Ben de karşı kıyıya küçük bir gezinti yapmayı planlamıştım zaten, hiçbir şey beni durduramaz. Keşke sen de benimle gelsen Lucy, aslına bakarsanız neden hep birlikte gitmiyoruz anlamıyorum. Christina'nın karşı kıyıya geçmeyi bu kadar ölümcül bir sorun haline getirmesi oldukça anlamsız. Ne var ki bunda?"

"Arnold!" diye bir çığlık attı Bayan Gamelon. "Sen de aklını kaçıırıyorsun! Sonunda kendimizi küçük bir fare kapanında bulmak için saçmasapan bir tren ve feribot yolculuğuna çıkaracağımı sanıyorsan, çıldırmışsın sen. Zaten çok kötü bir kasaba olduğunu duydum, kasvetli, herhangi bir ilginçliği olmayan bir yer işte."

"Ne olursa olsun," dedi Arnold doğrulup ayaklarını yere koyarak. "Ben bu akşam gidiyorum."

"Öyleyse ben de gidiyorum," dedi Arnold'un babası.

Bayan Goering bu duruma gizli gizli çok sevinmişti, onları bırakıp gidecek cesareti yoktu aslında, ama yapılacak en doğru şeyin de bu olduğunu biliyordu bir yandan. Bu küçük gezintileri, onlarla birlikte gittiğinde amacının

tamamen dışına çıkacaktı ona göre, ama o kadar mutluydu ki bir kereliğine buna izin vermeye karar verdi.

"Sen de gelsen iyi olur Lucy," dedi Arnold, "yoksa burada yapayalnız kalacaksın."

"Gayet iyi olur canım," dedi Lucy, "Sonunda aklını kaçırmayan tek kişi ben olacağım. Burada tek başıma kalmak çok hoş olabilir."

Arnold'un babasının ağzından hakaretimsi bir ses çıktı, Bayan Gamelon da odayı terk etti.

Tren bu kez çok kalabalıktı, koridorlarda meyve ve şeker satan çocuklar da vardı. Tuhaf derecede ılık bir gündü; çok kısa süre yağmur da yağmıştı, yazın sık sık yağan, ama sonbaharda pek görülmeyen türden bir yağmur.

Güneş batmak üzereydi, yağmur, trenin yalnızca sol tarafında oturanların görebildiği oldukça güzel bir gökkuşağı bırakmıştı ardında. Ama sağ tarafta oturanlar da daha şanslıların üzerinden eğilip gökkuşağına bakıyorlardı.

Kadınların çoğu, arkadaşlarına gökkuşağında seçebildikleri renkleri söylüyordu yüksek sesle. Trende Arnold dışında herkes bu manzaraya bayılmış görünüyordu; Arnold ise artık kendini kanıtlamış olarak, hem divanından kalkıp renksiz bir geceye katlanmak zorunda kaldığından hem de Lucy Gamelon'la arasını düzelterip düzeltemeyeceği konusunda kuşkulu olduğundan korkunç derecede sıkıntılıydı. Lucy Gamelon'ın haftalarca öfkesi dinmeyen türden biri olduğuna emindi.

"Ne kadar neşe verici," dedi Bayan Goering. "Bu gökkuşağı, gün batımı, sonra saksayanlar gibi durmadan konuşan bu insanlar. Sence de neşe verici, değil mi?" Bayan Goering Arnold'un babasıyla konuşuyordu.

"Evet," dedi, "tıpkı sihirli bir halı gibi."

Bayan Goering adamın yüzüne baktı, çünkü sesi biraz hüzünlü gibi gelmişti. Aslında gerçekten de biraz rahatsız görünüyordu. Dönüp dönüp yolculara bakıyor, ikide bir kravatını düzeltiyordu.

Sonunda trenden inip feribota bindiler. Bayan Goering'in bir gece önce yaptığı gibi, hep birlikte pruvada dikiliyorlardı. Feribot iskeleye yanaştığında Bayan Goering tepeye baktı, ama bu kez kimsecikler yoktu.

"Genelde," dedi bu yolculuğu daha önce yalnızca bir kez yaptığını unutmuş gibi konuşarak, "bu tepe insanlarla doludur. Bu gece ne oldu anlayamadım."

"Oldukça dik bir yokuş," dedi Arnold'un babası. "Kasabaya çıkmanın başka yolu yok mu?"

"Bilmiyorum," dedi Bayan Goering. Adama baktı, giysisinin kollarının ne kadar uzun olduğunu fark etti. Aslında paltosu kendisine yarım beden büyüktü.

Feribottan inmiş ya da feribota binmeye gelen insanlar yoktu tepede, ama anacade insan kalabalığından geçilmiyordu. Sinema ışıklandırılmıştı, bilet gişesinin önünde de uzun bir kuyruk vardı. Görünüşe bakılırsa, yangın çıkmış olmalıydı, çünkü sinemadan birkaç sokak ötede üç itfaiye arabası duruyordu. Bayan Goering pek önemli bir şey olmadığını düşündü, ne duman vardı ne de yanık binalar. Aslında itfaiye arabaları caddeye daha bir neşe katmıştı, çünkü arabaların çevresine gençler toplanmış, itfaiyecilerle dalga geçiyorlardı. Arnold sakın adımlarla yürüyerek caddede gördüğü her şeyi inceliyor, kasabayla ilgili izlenimlerinin arasında kaybolmuş numarası yapmaya çalışıyordu.

"Ne demek istediğini anladım," dedi Bayan Goering'e, "müthişmiş."

"Nedir müthiş olan?" diye sordu Bayan Goering.

"Her şey." Bir an heykel gibi durdu. "Şuna bak Christina, ne güzel bir görüntü!" İki binanın arasında kalan bir boşlukta durdurdu onları. Boş alan, yepyeni bir basketbol sahasına dönüştürülmüştü. Saha gri asfaltla özenle kaplanmıştı, dört köşesindeki kocaman ışıklar sahayla oyuncuları aydınlatıyordu. Bir köşede bilet satılıyordu, bilet alanlar girip bir saat oynayabiliyorlardı. Oynayanların çoğu küçük erkek çocuklardı. Birkaç da üniformalı adam vardı,

Arnold onların sahada çalıştıklarını, iki takım oluşturacak sayıda oyuncu bulamadıkları zaman girip oynadıklarını tahmin etti. Zevkten yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Baksana Christina," dedi, "siz babamla gidip gezin, ben şunu biraz deneyeyim, gelir, babamla seni alırım."

Bayan Goering gidecekleri barı parmağıyla gösterdi, ama Arnold'un pek oralı olmadığını fark etti. Arnold'un babasıyla bir süre dikilip Arnold'un bilet gişesine koşuşunu, aceleyle bozuk parasını verişini izledi. Hiç zaman kaybetmeden sahaya girmişti bile, kollarını iki yana açmış zıplayıp duruyordu. Üniformalı adamlardan biri onu görür görmez hemen sahadan çıktı. Bir yandan da Arnold'un dikkatini çekmeye çalışıyordu, çünkü Arnold öyle aceleyle içeri girmişti ki biletçi ona iki takımı birbirinden ayıran kol bantlarından verememişti.

"Hadi gidelim artık," dedi Bayan Goering, "Arnold herhalde kısa bir süre sonra bize katılacaktır."

Sokakta yürümeye başladılar. Arnold'un babası bar kapısının önünde bir süre duraksadı.

"Ne tip adamlar geliyor buraya?" diye sordu.

"Aaa, her çeşit adam, galiba," dedi Bayan Goering. "Varlıklı, yoksul, işçisi, bankacısı. Suçlular, cüceler."

"Cüceler mi?" diye yineledi Arnold'un babası tedirgince.

Bayan Goering içeri girdikleri an Andy'yi gördü. Barın uzak bir köşesinde oturmuş içiyordu, şapkası bir gözünü kapatıyordu. Bayan Goering, Arnold'un babasını hemencecik bir masaya oturttu.

"Paltonu çıkar," dedi, "bardaki şu adama içkini ısmarla."

Bayan Goering, Andy'nin yanına gidip elini uzattı. Çok keyifsiz, küçümseyici bir hali vardı Andy'nin.

"Merhaba," dedi, "geri dönmeye mi karar verdin?"

"Ama tabii," dedi Bayan Goering, "sana geleceğimi söylemiştim."

"Geçen yıllar bana bu tip sözlerin pek anlamı olmadığını öğretti," dedi Andy.

Bayan Goering biraz utandı. Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece durdular.

"Özür dilerim, ama bu gece sana önerebileceğim hiçbir şey yok," dedi Andy. "Kasabada tek bir sinema var, onda da bu gece çok kötü bir film gösteriyorlar." Kendine bir içki daha ısmarlayıp bir dikişte içti. Sonra bir tango bulana kadar radyonun düğmesini yavaş yavaş çevirip durdu.

"Benimle dans eder misin peki?" diye sordu, biraz neşelenerek.

Bayan Goering başını salladı.

Adam onu dimdik, öylesine sık sıkı tutuyordu ki Bayan Goering kendini oldukça tuhaf ve rahatsız bir konumda buldu. Bayan Goering'i dans ederek odanın ucuna kadar sürükledi.

"Peki beni mutlu etmeye çalışacak mısın? Çünkü boşa harcayarak zamanım yok benim." Kadını iterek karşısına dimdik dikildi.

"Bir adım daha geri git lütfen," dedi. "Adamına dikkatle bak, sonra isteyip istemediğine karar ver."

Bayan Goering bu durumda evet demekten başka olanağı kalmadığını düşündü. Şimdi Andy başını bir yana eğmiş, fotoğrafı çekilen insanlar gibi gözlerini kırpmadan durmaya çalışıyordu.

"Pekâlâ," dedi Bayan Goering, "Erkeğim olmanı istiyorum." Adama tatlı tatlı gülümsedi, ama söylemiş olduğu şeyi düşünmüyordu aslında.

Andy kollarını ona uzattı, yeniden dans etmeye başladılar. Bayan Goering'in başının üzerinden kıvançla çevresine bakınıyor, hafifçe gülümsüyordu. Dansı bitirdiklerinde Bayan Goering'in aklına Arnold'un babasının tek başına masada oturmakta olduğu geldi birden. İki kat daha fazla üzölmüştü Bayan Goering, çünkü trene bindiler bineli adam gittikçe hüzönlönmüş, sanki yaşlanıp neşesini yetir-

mişti, adaya ilk geldiğindeki acayip adam değildi artık, hat-
ta Bayan Goering'le ilk tanıştığı geceki bağınaz adam da de-
ğildi.

"Bendeki şu akla bak, seni Arnold'un babasıyla tanış-
tırmalıyım," dedi Andy'ye. "Benimle gel."

Masaya geldiklerinde Bayan Goering'in canı daha da
sıkıldı, çünkü Arnold'un babası henüz kendine bir içki bi-
le ısmarlamamıştı.

"Neyin var?" dedi Bayan Goering, sesi heyecanlı an-
neler gibi yüksek çıkmıştı. "Neden kendine içki ısmarla-
madın?"

Arnold'un babası çekingen bakışlarla çevresini süzdü.
"Bilmiyorum," dedi, "canım istemedi."

Bayan Goering onları tanıştırdıktan sonra hep birlik-
te oturdular. Arnold'un babası Andy'ye kibarca bu kasa-
bada oturup oturmadığını, ne işle uğraştığını sordu. Soh-
betleri sırasında, yalnızca aynı kasabada doğmuş oldukları
gerçeğini değil, aralarındaki yaş farkına karşın söz konusu
kasabada bir dönem aynı zamanlarda bulunmuş oldukları-
nı öğrendiler. Andy, pek çok insanın tersine, bu durumu
öğrendiğinde heyecanlanmadı. "Evet," diye yanıtladı Ar-
nold'un babasının sorularını bezginlikle, "1920'de orada
yaşıyordum."

"O zaman," dedi Arnold'un babası daha da dik otura-
rak, "McLean ailesini yakından tanıyor olmalısınız. Tepe-
de otururlardı. Yedi çocukları vardı, beş kız iki erkek. Ke-
sin anımsarsın, hepsi de korkunç derece parlak kızıl saçlıy-
dı."

"Onları tanımıyorum," dedi Andy kızarmaya başlaya-
rak.

"Çok tuhaf," dedi Arnold'un babası. "ama Vincent
Connelly, Peter Jacketson ve Robert Bull'ı kesin tanırsın."

"Hayır," dedi Andy, "hayır tanımıyorum." Neşesi ta-
mamen yok olmuştu.

"Onlar kasabanın ticaretinde önemli payları olan kişilerdi," dedi Arnold'un babası, Andy'nin yüzünü dikkatle inceledi.

Andy bir kez daha başını sallayıp boşluğa baktı.

"Riddleton?" diye sordu Arnold'un babası birden.

"Ne?"

"Riddleton, banka müdürü."

"Şey, tam olarak hatırlamıyorum."

Arnold'un babası oturduğu sıraya yaslanıp iç çekti.

"Nerede oturuyordun sen?" diye sordu Andy'ye sonunda.

"Ben Parliament Caddesiyle Byrd Bulvarının sonunda oturdum," dedi Andy.

"Binaları yıkmadan önce çok kötüydü değil mi o taraflar?" dedi Arnold'un babası, gözlerinin önünde anıları canlanmıştı.

Andy masayı iterek kalkıp hızla bara gitti.

"Koskoca kasabada bir tane doğru dürüst adam tanı-mıyormuş," dedi Arnold'un babası. "Parliament ve Byrd bölgeleri..."

"Lütfen," dedi Bayan Goering. "Bak, küçük düşürdün onu. Ne utanç verici; ikiniz de bu tip şeylere aldırmazsınız ki! İçinize şeytan mı girdi sizin?"

"Pek terbiyeli biri olduğunu sanmıyorum, ayrıca se-nin arkadaşlık kurmanı beklemediğim tipte bir adam oldu-ğu da kesin," dedi Arnold'un babası.

Bayan Goering, Arnold'un babasına biraz sinirlenmiş-ti, ama ona bir şey söylemek yerine bara gidip Andy'yle konuştu.

"Ne olur kusuruna bakma onun," dedi Andy'ye. "As-lında sevimli bir ihtiyardır, üstelik şiirli bir insan. Yalnızca şu son zamanlarda yaşamında çok köklü değişiklikler yap-tı, herhalde acısı şimdi çıkıyor."

"Şiirli öyle mi?" dedi Andy sertçe. "Kendini beğenmiş maymunun teki. O kadar." Andy gerçekten çok öfkeliydi.

İçkisini bitirip yalpalayarak, elleri de ceplerinde, Ar-nold'un babasının yanına gitti.

"Sen kendini beğenmiş ihtiyar bir maymunsun!" dedi. "Kendini beğenmiş, hiçbir işe yaramayan bir maymun!"

Arnold'un babası oturduğu yerden kalkıp gözlerini kaldırmadan kapıya yöneldi. Andy'nin söylediklerini duyan Bayan Goering, onun arkasından koşturdu, ama Andy'nin yanından geçerken geri döneceğini kulağına fısıldadı.

Dışarı çıktıklarında birlikte bir gece lambasına yaslandılar. Bayan Goering Arnold'un babasının titrediğini gördü.

"Ömrümde hiç böyle bir terbiyesizlikle karşılaşmadım," dedi. "Bu adam sokak köpeğinden beter."

"Yerinde olsam ona aldırmazdım," dedi Bayan Goering. "Yalnızca sinirleri bozuktu."

"Sinirleri bozuk?" dedi Arnold'un babası. "Artık bütün dünyayı ele geçiren o ucuz giyimli hayvanlardan biriydi."

"Hadi canım," dedi Bayan Goering, "hiç ilgisi yok."

Arnold'un babası Bayan Goering'e baktı. Yüzü bu gece özellikle çok güzel görünüyordu, üzüntüyle içini çekti. "Herhalde kendi açısından, benimle ilgili olarak düş kırıklığına uğradın. Yüreğinde ona saygı besleyebiliyorsun, ama o aynı yürekte bana saygıya yer yok. İnsan doğası çok gizemli ve güzeldir, ama bu yaşta bir adam olarak benim artık hiç yanılmadan bazı şeyleri görebildiğimi unutma. Senin yerinde olsam o adama çok fazla güvenmezdim. Seni bütün yüreğimle seviyorum canım, bunu bil."

Bayan Goering susuyordu.

"Bana çok yakınsın," dedi bir süre sonra Arnold'un babası, Bayan Goering'in elini sıkarak.

"Peki yeniden bara gelebilir misin, yoksa yetti mi?" diye sordu Bayan Goering.

"Birazcık canım istese bile oraya bir daha girmem olanaksız. Gitsem iyi olacak. Sen benimle gelmezsin, değil mi, canım?"

"Çok özür dilerim," dedi Bayan Goering. "Ama bu daha önceden kararlaştırılmış bir buluşmaydı. Basketbol sahasına kadar seninle gelmemi ister misin? Belki Arnold oynamaktan yorulmuştur. Yorulmamışsa da oturup oynayanları izleyebilirsin."

"Çok nazıksın," dedi Arnold'un babası, bunu öyle bir hüzünle söyledi ki, Bayan Goering'in yüreği neredeyse parça parça oldu.

Kısa süre sonra basketbol sahasına vardılar. Bıraktıklarından epeyce farklıydı şimdi saha. Küçük çocukların çoğu oyundan çıkmış, onlarla üniformalı görevlilerin yerini genç erkeklerle kadınlar almıştı. Kadınlar çığlıklar içinde kahkahalar atıyorlardı, yoğun bir kalabalık da oyunu izliyordu. Bayan Goering ile Arnold'un babası orada bir süre durduktan sonra bütün bu neşenin temel kaynağının Arnold olduğunun farkına vardılar. Paltosunu, üzerindeki kazağı çıkarmıştı Arnold, hâlâ o pijama üstünün sırtında olduğunu gördüler şaşırarak. Pijamayı dışına çıkarmış, daha da tuhaf görünmek için pantolonun üzerine sarkıtmıştı. Top elinde, aslanlar gibi saha içinde koşuşturuşunu izlediler. Ama stratejik bir noktaya vardığında topu bir başka oyuncuya atmak yerine, yere düşürüp ayaklarının arasına alıyor, öteki takımdaki oyuncuların karnına keçiler gibi kıcıyla arkadan vuruyordu. Kalabalık kahkahalarla inliyordu. Üniformalı görevliler, farklı bir gece yaşandığı için özellikle sevinçliydi. Hepsi sıralanmış gülüyordu.

"Sana bir sandalye bulmaya çalışacağım," dedi Bayan Goering. Kısa bir süre sonra dönerek, görevlilerden birinin zorunlu olarak bilet gişesinin yanına kurduğu bir açılır kapanır sandalyeyi alıp götürdü Arnold'un babasına. Arnold'un babası oturup esnemeye başladı.

"Hoşça kal," dedi Bayan Goering, "Hoşça kal, canım. Arnold'un oyunu bitene kadar burada bekle."

"Ama bir dakika," dedi Arnold'un babası. "Sen adaya ne zaman döneceksin?"

"Belki dönmem," dedi. "Yani hemen dönmeyebilirim, ama Bayan Gamelon'a ev, mutfak masrafları için gereken parayı ulaştıracağım."

"Ama benim seni kesinlikle görmem gerekiyor. Böyle ayrılmak insanlara yakışmaz."

"Peki bir dakika gel öyleyse," dedi Bayan Goering adamın elinden tutup kalabalığın arasından onu kaldırıma çekerek.

Arnold'un babası bir milyon dolar verseler bile bara dönmeyeceğini söyledi.

"Ben seni bara götürmüyorum ki, saçmalama," dedi Bayan Goering. "Bak şimdi, sokağın karşısındaki şu dondurmacıyı görüyor musun?" Tam karşılarında duran küçük, beyaz bir dükkânı parmağıyla gösterdi. "Geri dönmeysem -ki bu gayet olası,- pazar sabahı benimle orada buluşur musun? Yani sekiz gün sonra, sabah saat on birde."

"Sekiz gün sonra orada olacağım," dedi Arnold'un babası.

Bayan Goering o gece Andy'yle birlikte dairesine gittiklerinde, divanın yanındaki masada duran üç uzun saplı gül gördü.

"Ne kadar güzel çiçekler!" dedi. "Bunlar bana bir zamanlar annemin kocaman bir bahçesi olduğunu anımsattı. Gülleriyle bir sürü ödül kazanmıştı."

"Benim ailemde kimse güllerle ödül kazanmadı," dedi Andy, "ben bunları belki gelirsin diye almıştım."

"Çok etkilendim," dedi Bayan Goering.

Bayan Goering sekiz gündür Andy ile yaşıyordu. Andy hâlâ epeyce tedirgin ve gergindi, ama sanki artık daha iyimserdi. Bayan Goering'i şaşırtan, Andy'nin daha ikinci gün kasabadaki iş olanaklarından söz etmesi oldu. Kasabadaki önemli kişilerin adlarını, hatta özel yaşamlarıyla ilgili kimi ayrıntıları bilmesine de şaşırmıştı Bayan

Goering. Cumartesi gecesi, Bayan Goering'e ertesi sabah Bay Bellamy, Bay Schlaegel ve Bay Dockerty ile bir iş görüşmesi yapacağını açıkladı. Bu adamlar, yalnızca kasabadaki pek çok gayri menkulün değil, kasabanın çevresindeki birçok çiftliğin de sahibiydi. Andy, Bayan Goering'e planını anlatırken heyecanlanıyordu; bu plana göre kentte sahip olduğu binaları satacaktı, bunun için kendisine küçük miktarda bir para önerilmişti, bu parayla da o adamlardan hisse senedi alacaktı.

"Bu kasabanın en akıllı üç adamı onlar," dedi, "ama gangster falan değiller. Buranın en iyi ailelerinden geliyorlar, bence senin için de iyi olur."

"Bu tip şeyler beni hiç mi hiç ilgilendirmez," dedi Bayan Goering.

"Gerçi ikimizi de ilgilendireceğini düşünmezdim," dedi Andy, "ama bu dünyada yaşadığımızı itiraf etmeliyiz, çılgın çocuklar ya da kaçık deliler gibi davranmak istemiyorsak."

Son birkaç gündür Andy'nin artık kendini bir serseri olarak görmediğinin iyice bilincine varmıştı Bayan Goering. Arkadaşlarını yola getirmek gibi bir niyeti olsaydı Bayan Goering'in bu çok hoşuna gidebilirdi, ama o yalnızca kendi kurtuluşu için gerekli adımları atmakla ilgileniyordu. Andy'den hoşlanıyordu, ama son iki gecedir onu bırakma dürtüsünü duyuyordu. Bu, son zamanlarda bara tanınmayan birinin sık sık gelmesiyle de bağlantılıydı.

Bu yeni gelen adam, âdeta bir goril kadar iriydi, Bayan Goering onu iki kez görmüştü, üzerinde çok pahalı kumaştan yapıldığı anlaşılan, kocaman bir siyah palto vardı. Yüzünü çok aceleyle bir ya da iki kez görebilmişti, ama gördüğü kadarıyla o kadar ürkmüştü ki son iki gündür başka bir şey düşünememişti.

Bu adam, bara özel bir arabadan çok bir cenaze arabasını andıran bir şeyle geliyordu. Adam barda içki içerken Bayan Goering arabayı incelemişti. Yepyeni görünüyordu. Andy'yle ikisi arabanın içine bakmış, yerlerde bir sürü

kirli giysi görünce şaşırmışlardı. Bayan Goering, şimdi adamın metresi olabilmek için ne yapması gerektiğini düşünmekle meşguldü. Adamın bunu kabul edeceğine emindi, çünkü artık ne anlama geldiğini bildiği bir biçimde baktığını görmüştü kendisine. Bayan Goering'in tek umudu, gidip onunla tanışmadan önce adamın ortadan kaybolmasıydı. Böyle olursa, onunla tanışmaktan kurtulacak, artık her tür tehlikeden uzak, tıpkı küçük bir erkek kardeş gibi gördüğü Andy ile biraz daha boşa zaman harcayacaktı.

Pazar sabahı Bayan Goering, Andy'yi kollarını sıvamış, oturma odasındaki masaların tozunu alırken buldu.

"Ne var, ne oldu?" diye sordu ona, "neden yeni gelinler gibi temizlik yapıyorsun?"

"Unuttun mu?" dedi Andy, alınmış görünüyordu. "Bugün büyük gün, iş görüşmem var ya. Erkenden buraya gelecekler, üçü de. Ardıçkuşu gibi yaşarlar, bu işadamları. Sen şu odayı biraz güzelleştirmek için birşeyler yapamaz mısın?" diye sordu Bayan Goering'e. "Hepsinin karıları var, kendileri oturma odalarında nelerin olduğunu sayamazlar bile, karılarının ıvır zıvır süs eşyasına harcayacak bol bol parası var, onun için gözleri süslere alışmıştır."

"Ama bu oda o kadar iğrenç ki Andy, ne yapsak da biraz iyileştirsek bilemiyorum."

"Evet, galiba epeyce kötü durumda. Önceden hiç dikkatimi çekmemişti." Andy koyu mavi bir takım giydi, saçlarını biraz bilyantın de sürerek iyice geriye taradı. Sonra ellerini cebine koyarak oturma odasını adımlamaya başladı. İçeri yoğun güneş ışığı sızıyordu, sinir bozucu sesler çıkaran radyatör de Bayan Goering'in burada kalmaya başladığından beri olduğu gibi odayı fazlasıyla ısıtıyordu yine.

Bay Bellamy, Bay Schlaegel ve Bay Dockerty, Andy'nin gönderdiği notu almış, randevuyu salt meraktan, biraz da görüşme olumlu sonuç verebilir düşüncesiyle hiçbir randevuyu kaçırmamak gibi eski bir alışanlıktan dolayı kabul etmişlerdi, merdivenleri çıkıyorlardı. Koridora

geldiklerinde duydukları kötü yemek kokusu karşısında yüksek sesle gülmemek için elleriyle ağızlarını kapatıp yapmacıklı bir pandomim oynayarak yeniden merdivenlere geri döndüler. Pek umurlarında değildi, çünkü bugün pazardı, pazar günü aileleriyle olmak yerine birlikte olmayı yeğliyorlardı, Andy'nin kapısını çaldılar. Andy terlemiş ellerini silip hemen kapıya koştu. Adamları içeri davet etmeden önce holde durup onlarla gayet canlı bir şekilde el sıkıştı.

"Ben Andrew McLane," dedi, "daha önce tanışmamış olduğumuz için üzgünüm." Üçünü odaya götürdü, onlar da hemen inanılmaz derecede sıcak olacağının farkına vardılar. Adamlardan en saldırgan olanı Andy'ye döndü.

"Pencereyi açmada bir sakınca var mı acaba?" dedi yüksek bir sesle. "Kaynıyor burası."

"Ah," dedi Andy kızarak, "bunu düşünmeliydim." Gidip camları açtı.

"Nasıl dayanıyorsun, birader?" dedi Bay Dockerty. "Burada bir şey mi saklıyorsun yoksa?"

Adamlar divanın yanında durup birkaç puro çıkardılar, bir süre puroları inceleyip konuştular.

"Biz ikimiz şu divanda oturacağız," dedi Bay Dockerty, "Bay Schlaegel de şu küçük koltukta oturur. Peki sen nerede oturacaksın?"

Bay Dockerty, Andy'nin tam bir salak olduğuna karar vermişti, duruma el koyuyordu. Bu Andy'yi öylesine sinirlendirdi ki hiçbir şey söylemeden adamlara bakmaya başladı.

"Gel," dedi Bay Dockerty, odanın bir köşesinden bir sandalye çekip divanın yanına koyarak, "gel, sen de burada otur."

Andy sessizlik içinde oturdu, parmaklarıyla oynamaya başladı.

"Anlat bana," dedi Bay Bellamy, ötekilerden biraz daha yumuşak ve kibardı. "Ne zamandır burada yaşıyor-sun?"

"İki yıldır burada yaşıyorum," dedi Andy kayıtsızca. Adamlar bir süre düşündüler.

"Peki bu üç yıldır neler yaptığını anlat bize," dedi Bay Bellamy.

"İki yıl," dedi Andy.

Andy adamlara anlatacak uzun bir öykü uydurmuştu, geçmiş, özel yaşamıyla ilgili sorular soracaklarını tahmin etmişti, iki yıldır hiçbir şey yapmadığını söylemeyi de uygun görmüyordu. Ama görüşmenin daha dostça bir havada geçeceğini düşünmüştü. Adamların kendi işlerine biraz para yatıracak birini buldukları için çok sevineceklerini, kendisini de aklı başında, çalışkan biri olarak görececeklerini sanmıştı. Şimdi ise, soru yağmuruna tutulup aptal yerine konduğunu hissediyordu. Odadan çıkıp gitmek isteğini çok güçlkle bastırabiliyordu.

"Hiçbir şey," dedi gözlerini gözlerinden kaçırarak, "hiçbir şey."

"Beni hep şaşırtmıştır," dedi Bay Bellamy, "insanların böyle boş zamanı olması, yani gerektiğinden fazla boş zamanı olması. Şimdi şunu söylemek istiyorum, bizim iş 32. yılını doldurdu. On üç ya da ön dört şeyle uğraşmamı gerektirmeyecek tek bir gün bile olmadı. Bu size biraz abartılı gelebilir hatta çok abartılı gelebilir, ama abartmıyorum, doğrusu bu. Bir kere, listemizdeki her evle ben tek başıma ilgileniyorum. Muslukları, boruları ya da aklına gelen her şeyi denetliyorum. Ayrıca evleri her hava koşulunda ziyaret ederim ki, yaptığımız işin bir fırtınada falan işe yarayıp yaramadığını bileyim. Listemizdeki her evi ne kadar kömürle ısıtabileceğinizi biliyorum. Bütün müşterilerimizle tek tek görüşürüm, onları etkilemeye çalışırım; ister evi satıyor olsunlar, ister kiraya versinler. Örneğin bir ev için fazla para istiyorlarsa, bu işin pazarını bildiğimden fiyatı normale indirtmek için elimden geleni yaparım. Öte yandan kendilerinin kazıklandığını görürsem ve..."

Öteki iki adam biraz sıkılmaya başlamıştı. Dışarıdan bakan biri, onların arasında Bay Bellamy'nin —en sıkıcı işleri üstlense bile— en önemsiz kişi olduğunu görebilirdi. Bay Schlaegel sözünü kesti.

"Peki, kardeşim, bize olan biteni anlat," dedi, "mektubunda hepimizin çıkarına olabilecek birtakım önerilerden söz ediyordun."

Andy sandalyesinden kalktı. Adamlar onun korkunç derecede gergin olduğunu görebiliyorlardı; bu yüzden iki kat daha tetikteydiler.

"Neden başka bir zaman gelmiyorsunuz?" dedi Andy birden. "O zaman her şeyi iyice gözden geçirmiş olurum."

"Acele etme, acele etme, aslanım," dedi Bay Dockerty. "Hepimiz buradayız işte, hemen konuşmamamız için hiçbir neden yok. Biz aslında kent içinde oturmuyoruz, biliyor musun? Buradan yirmi dakika uzaklıktaki Fairview'da oturuyoruz. Aslında Fairview'u da biz yarattık."

"Pekâlâ," dedi Andy geri dönüp sandalyesinin kenarına ilişerek, "Benim de biraz gayri menkulüm var."

"Nedir peki?" dedi Bay Dockerty.

"Bir bina, kent içinde, limanın orada." Bay Dockerty'ye binanın bulunduğu sokağın adını söyledi, sonra oturup dudaklarını ısırmaya başladı. Bay Dockerty bir şey demedi.

"Şöyle," dedi Andy, "bu binadaki hakkımı sizin işinizde küçük bir pay karşılığı kooperatife devretmeyi düşünmüştüm, en azından şirkette çalışıp, satıştan kendi payımı almayı istiyordum. Sizinle hemen eşit haklara sahip olacak değilim pek tabii, ama ilgilenirseniz ayrıntılarını konuşuruz diye düşündüm."

Bay Dockerty gözlerini yumdu, kısa bir süre sonra da Bay Schlaegel'le konuşmaya başladı.

"O sokağı biliyorum," dedi. Bay Schlaegel kafasını sallayıp surat astı. Andy ayakkabılarına baktı.

"O bölgedeki binalar," dedi Bay Dockerty, hâlâ Bay Schlaegel ile konuşuyordu, "piyasada uzun süre sorun oldu. Kenar mahalle evi olarak bile epeyce kötü durumdalar, herhangi birinden elde edilen gelir zaten binayı ancak ayakta tutmaya yetiyor. Anımsarsın Schlaegel, oraya hiç ulaşım aracı da yoktur, ayrıca balık pazarlarıyla çevrili."

"Bunun dışında," diye sürdürdü konuşmasını Bay Dockerty, Andy'ye dönerek, "yönetmeliğimizde ancak çok katı aylık gelir ayarlamaları dışında işe yeni adam almamak gibi bir madde var; onu bırakalım, bir kişilik yer açılacak olsa kolum uzunluğunda bir liste oluşturacak sayıda iş başvurusu var. Onlara verebileceğimiz herhangi bir iş için kapıda sıraya girmişler. Üstelik gayet de iyiler, bir bölümü öğrendikleri her şeyi uygulamak için kolları sıvamış, yeni üniversite mezunları. Bazılarının ailelerini tanıyorum, onlara yardım edemediğim için çok üzülüyorum."

Tam o anda Bayan Goering aceleyle odaya girdi. "Arnold'un babasına sözüm vardı, bir-iki saat geciktim," diye bağırды arkasına dönerek. "Sonra görüşürüz."

Andy ayağa kalkmış, sırtı adamlara dönük olarak camdan dışarı bakıyordu. Omuzları titriyordu.

"O karın mıydı?" diye seslendi Bay Dockerty.

Andy yanıt vermedi, bir-iki saniye sonra Bay Dockerty sorusunu yineledi, çünkü Bayan Goering'in Andy'nin karısı olmadığını düşünüyor ve bu tahmininin doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Bay Schlaegel'in ayağına bir tekme attı, birbirlerine göz kırptılar.

"Hayır," dedi Andy kıpkırmızı suratını adamlara dönerek, "hayır, karım değil. Kız arkadaşım. Neredeyse bir haftadır burada benimle yaşıyor. Öğrenmek istediğiniz başka şeyler var mı?"

"Bana bak, arkadaş," dedi Bay Dockerty, "bu kadar heyecanlanmanı gerektirecek bir şey yok. Çok güzel bir kadın, çok güzel, ama sen yaptığımız iş görüşmesine sinirlendiysen, onun için de herhangi bir neden yok. Sana her şeyi anlattık, üç dost gibi konuştuk." Andy camdan dışarı baktı.

"Biliyor musun," dedi Bay Dockerty, "sana çok daha uygun, sonunda seni çok daha mutlu edecek işler var. Bak kız arkadaşına bir sor, yanılıyor muyum?" Andy hâlâ yanıt vermiyordu.

"Başka işler de var," diye yine söze girecekti Bay Dockerty, ama Andy nasılsa hâlâ yanıt vermediği için omuzlarını silkip güçlükle divandan kalktı, üstünü başını düzeltti. Ötekiler de öyle yaptı. Sonra üçü de hâlâ arkası dönük olan Andy'ye kibarca veda edip odadan çıkıp gittiler.

Bayan Goering koşarak içeri girdiğinde, Arnold'un babası bir buçuk saattir dondurmacıda oturuyordu. Çok umutsuz görünüyordu. Dergi alıp okumak aklına gelmemişti, herkes buraya öğleden sonra geldiği, şimdi de sabah olduğu için dondurmacıda seyredecek kimseler de yoktu.

"Ah canım, ne kadar üzgünüm bilemezsin," dedi Bayan Goering adamın ellerini ellerine alıp dudaklarına bastırarak. Yün eldivenler giymişti Arnold'un babası. "Bu eldivenler nasıl çocukluğumu anımsatıyor bana bir bilsen," diye ekledi Bayan Goering.

"Birkaç gündür nezleyim," dedi Arnold'un babası, "ama sen nasılsın, onu merak ediyorum benim canım, adaya dönmeye niyetin var mı onu da."

"Hiç – hiç sanmıyorum," dedi Bayan Goering, "daha uzunca bir süre döneceğimi sanmıyorum."

"Pekâlâ, yaşamımızda öyle çok değişiklik oldu ki onları sana anlatmak zorundayım, umarım bunları çok ani, birer devrim falan gibi görmezsin ya da ne ad verirsen işte."

Bayan Goering hafifçe gülümsedi.

"Şu son birkaç gündür evin havası geçtikçe soğudu," diye ekledi, "Bayan Gamelon bir süredir şifayı kapmış durumda, zaten bildiğin gibi mutfaktaki öteberinin ne kadar eski olduğundan yakınıyordu hep. Şimdi bizim Arnold, karnı doyduğu sürece ne yediğine hiç önem vermez, ama Bayan Gamelon son günlerde mutfığa ayağını basmıyor."

"E, bütün bunların sonucu ne oldu? Çabuk ol da anlat bana," diye zorladı Bayan Goering.

"Bundan daha hızlı anlatamam," dedi Arnold'un babası. "Şimdi, geçen gün Arnold, eski okul arkadaşı Adele Wyman ile karşılaşmış, birlikte oturup bir kahve içmişler. Konuşmaları sırasında, Adele adada iki ailelik bir eve taşındığını, evi sevdiğini, ancak öteki bölüme taşınacak aile konusunda çok tedirgin olduğunu anlatmış."

"Yani benim bundan çıkarmam gereken şey onların o eve taşınıp birlikte yaşadıkları mı?"

"Sen dönene kadar o eve taşındılar," dedi Arnold'un babası. "Neyse ki eve fazla kira ödememişsin, onlar da zaten ay sonu olduğu için taşınmakta bir sakınca görmediler. Bayan Gamelon yeni ev için kira çekleri gönderip göndermeyeceğini merak ediyor. Arnold kiralar arasındaki farkı ödemeyi kabul etti, zaten fazla bir şey tutmuyor."

"Yok yok gerek yok. Başka yeni bir şey var mı?"

"Belki ilgini çeker," dedi Arnold'un babası, "ben karıma dönmeye karar verdim."

"Neden?" diye sordu Bayan Goering.

"Pek çok nedeni var, ama yaşlı olmamın, evimi özlememin etkisi var tabii."

"Aman Tanrım!" dedi Bayan Goering, "her şeyin böyle parça parça olduğunu görmek ne acınası bir şey değil mi?"

"Evet canım öyle, ama ben buraya yalnızca seni çok sevdiğim, sana veda etmek istediğim için değil, başka bir şey de rica etmek için geldim."

"Senin için her şeyi yaparım," dedi Bayan Goering, "yapabileceğim her şeyi."

"Pekâlâ," dedi Arnold'un babası, "karıma yazdığım mektubu okumanı istiyorum. Mektubu ona yollayıp, ertesi gün de eve dönmek istiyorum."

"Elbette," dedi Bayan Goering. Masada, Arnold'un babasının önünde duran bir zarf gördü. Eline aldı.

Sevgili Ethel, *(diye okudu)*,

Umarım bu mektubu yüreğinde taşıdığın o güçlü hoş-görü ve iyi niyetle okursun.

Her erkeğin yaşamında yaşamını bir süre geride bırakmak, yeni bir yaşam aramak konusunda güçlü bir dürtü duyduğunu söyleyebilirim yalnızca. Denize yakın bir yerde yaşıyorsa, evinde ne kadar mutlu olursa olsun, karısı ya da annesini ne kadar severse sevsin bir sonraki gemiye binip denize açılmak için güçlü bir dürtü duyar. Adam yola yakın bir yerde oturuyorsa, yine geride mutlu bir yuva bırakarak sırt çantasını yüklenip yollara düşme isteği taşır. Gençliğinde bunu yapamamış pek az insan, bu dürtüleri sonradan gerçekleştirir. Ama bence bazen yaş da insana tıpkı gençlik gibi etki yapıyor, şampanya gibi kafasını bulandırıyor, daha önce asla cesaret edemediğini yaptıracak cesareti veriyor; belki son şansımız olduğunu hissettiğimiz için. Ama gel gör ki gençlikte belki sürdürebileceğin bu serüvenin, benim yaşında salt bir düş olduğunu, bunu sürdürecektir gücün olmadığını görüyorsun. Beni yeniden kabul eder misin?

Sevgili kocan,
Edgar

"Çok basit," dedi Arnold'un babası, "ne hissettiğimi anlatıyor."

"Gerçekten böyle mi hissettin?" diye sordu Bayan Goering.

"Öyle inanıyorum," dedi Arnold'un babası. "Öyle olmalı. Tabii sana olan duygularımdan hiç söz etmiyorum ona, ama tahmin etmiştir zaten, bu tip şeylerin konuşulmaması daha iyi..."

Yün eldivenlerine bakıp bir süre hiç konuşmadı. Sonra birden elini cebine atarak bir mektup daha çıkardı.

"Özür dilerim," dedi, "neredeyse unutuyordum. İşte sana Arnold'dan bir mektup."

"Aa," dedi Bayan Goering, "ne yazmış olabilir?"

"Mutlaka ıvır zıvırdır, bir de o birlikte yaşadığı, daha kötüsü bulunamayacak orospudan söz ediyordur." Bayan Goering mektubu açtı ve yüksek sesle okumaya başladı:

Babama ev değişikliğimizin nedenini sana anlatmasını söyledim. Umarım anlatmıştır, sen de çok kaba ya da düşüncesiz davrandığımız kanısında değildir. Lucy çekini şimdi ki adresine yollamanı istiyor. Babam sana söyleyecekti zaten, ama belki unutmuştur, diye düşündüm. Galiba Lucy senin bu kaçamağına çok bozuldu. Sürekli kederli, karamsar bir halde yaşıyor. Taşınmamızla birlikte bu durumun biraz değişeceğini düşünmüştüm, ama yine saatlerce konuşmuyor, geceleri ağlıyor, çok da sinirli, henüz iki gündür burada olmamıza karşın Adele'le arası bozuldu bile. Bütün bunlardan sonra anlıyorum ki Lucy'nin doğasında görülmemiş bir kırılma ve marazilik var, onun yanında olmak beni büyütüyor. Adele'se tersine gayet uyumlu bir kişiliğe sahip, inanılmaz derecede kültürlü, sanatın her dalıyla çok ilgileniyor. Az çok yerleştikten sonra birlikte bir dergi çıkarmayı düşünüyoruz. Güzel, sarışın bir kız.

Seni inanılmaz derecede özleyorum canım ve içimde olan şu şey neyse ona ulaşmanın yolunu bir bulsam, içinde bulunduğum kozadan çıkardım, lütfen inan buna. İlk tanıştığımızda bana anlattığın öyküyü hiç unutmayacağım, onda çok önemli bir şey gizliymiş gibi gelmiştir bana hep, ama şu an ne olduğunu tam olarak söyleyemeyeceğim. Şimdi gidip Havakabarcığı'nın odasına biraz çay götürmeliyim. *Lütfen, lütfen* bana inan.

Sevgiler ve öpücükler,
Arnold.

"Hoş bir adam," dedi Bayan Goering. Nedense Arnold'un mektubu hüznlendirmişti onu, babasının mektubu ise aklını karıştırmış, sinirine dokunmuştu.

"Peki öyleyse," dedi Arnold'un babası. "Bir sonraki feribotu kaçırmamak için artık gitmem gerekiyor."

"Bekle," dedi Bayan Goering. "Rıhtıma kadar sana eşlik edeyim." Paltosunun yakasına taktığı gülü hemencecik çıkarıp Arnold'un babasının yakasına iğneledi.

Rıhtıma vardıklarında, gong sesi duyuluyordu, feribot adaya hareket etmek üzereydi. Bayan Goering rahatla-

dı, çünkü uzun, duygusal bir ayrılık sahnesi yaşamaktan korkmuştu.

"Tam zamanında yetiştik," dedi Arnold'un babası, rahat görünmeye çalışarak. Ama Bayan Goering mavi gözlerinin yaşardığını görebiliyordu... Kendi gözyaşlarını da zor tutabiliyordu, gözlerini feribottan ayırıp tepeye bakmaya başladı.

"Bana bir elli sent borç verebilir misin acaba?" dedi Arnold'un babası. "Bütün paramı karıma yolladım, bu sabah Arnold'dan para almayı da unutmuşum."

Hemen çıkarıp bir dolar verdi, sonra öpüşerek vedalaştılar. Feribot rıhtımdan çıkarken Bayan Goering iskelede durup el salladı; adam bunu özellikle istemişti ondan.

Oturdukları daireye döndüğünde boş olduğunu gördü, onun için bara gidip bir içki içmeye karar verdi, Andy orada değilse bile sonunda oraya gelirdi zaten.

Birkaç saattir içiyordu, karanlık çökmeye başlamıştı. Andy henüz gelmemişti, Bayan Goering biraz sevindi buna. Arkasına dönüp baktı, o cenaze arabasına benzeyen arabalı, iriyarı adam kapıdan içeri giriyordu. Farkında olmadan titredi Bayan Goering, tatlı tatlı Barmen Frank'e gülümsedi.

"Frank," dedi, "sen hiç izin yapmaz mısın?"

"İstemiyorum."

"Neden?"

"İleride zahmete değer birşeyler yapabilmek için sürekli çalışıp didinmem gerekiyor. Zaten oturup kendi kendine düşünmekten başka bir şey yapmak istediğim de yok."

"Ben kendi kendimi dinlemekten nefret ediyorum, Frank."

"Nasıl olur. Bu çok saçma."

Paltolu iri adam bir tabureye oturmuş, barın üzerine bir elli sentlik yuvarlamıştı. Frank ona içkisini verdi. İçtikten sonra Bayan Goering'e döndü.

"Bir içki alır mısınız?" diye sordu.

Çok korkmasına karşın, Bayan Goering adamın sonunda kendisiyle konuşmasından tuhaf bir sevinç duymuştu. Birkaç gündür bekliyordu bunu, heyecanını saklayamayacağından korktu.

"Çok teşekkürler," dedi, bunu öyle sevimli görünmeye çalışarak yaptı ki yabancı erkeklerle konuşan kadınlardan zaten hoşlanmayan Frank surat asıp barın öteki yanına gitti, dergi okumaya başladı. "Çok teşekkürler," diye yineledi Bayan Goering, "çok sevinirim. Belki ilginizi çeker: Sizinle içki içmeyi uzun süredir istiyordum, onun için sorduğunuzda şaşırmadım. Üstelik günün bu saatlerinde, burada başka kimseler yokken olacağını da hissetmiştim bunun." Adam bir-iki kere başını salladı.

"Peki öyleyse, ne içeceksin?" diye sordu adam. Bayan Goering adamın az önce yaptığı açıklamaya bir yanıt veremeyişine bozuldu.

Frank içkilerini getirince adam Bayan Goering'in bardağını önünden çekip, "Hadi gel, bölmelerden birine oturalım," dedi.

Bayan Goering taburesinden inip kapının en uzağındaki masaya doğru adamın arkasından gitti.

"E, burada mı çalışıyorsun?" diye sordu adam kısa bir sessizlikten sonra.

"Nerede?" diye sordu Bayan Goering.

"Burada, bu kasabada."

"Hayır," dedi Bayan Goering.

"Peki başka bir kasabada mı çalışıyorsun?"

"Hayır, çalışmıyorum ben."

"Evet çalışıyorsun. Beni kandırmaya çalışmanın bir anlamı yok, kimse kandıramadı bugüne kadar."

"Anlayamadım."

"Bir anlamda fahişelik yapıyorsun değil mi?"

Bayan Goering güldü. "Tanrım!" dedi. "Kızıl saçlı olduğum için fahişe gibi görüldüğümü düşünmemiştim hiç;

kimsesiz biri ya da hastaneden kaçmış bir deli evet, ama fahiş gibi göründüğümü asla düşünmemiştim."

"Sen ne kimsesiz birine ne de bir kaçığa benziyorsun bana göre. Düpedüz fahişeye benziyorsun, öylesin de. Öyle sürekli çalışan bildiğimiz küçük fahişelerden değil tabii. Orta halli bir fahişe."

"Fahişelere bir itirazım yok doğrusu, ama gerçekten de öyle değilim."

"İnanmıyorum sana."

"Ama söylediğim hiçbir şeye inanmazsan nasıl dostluk kurarız biz?" dedi Bayan Goering.

Adam yine başını salladı. "Fahişe olmadığını söylediğinde sana inanmıyorum, çünkü fahişe olduğunu biliyorum."

"Peki," dedi Bayan Goering. "Tartışmaktan yoruldum." Bayan Goering gördüğü bütün yüzlerin aksine bu adamınkinin konuşurken hiç değişmediğini, canlılığına canlılık katılmadığını fark etmiş, onunla ilgili düşüncelerinde yanılmadığını görmüştü.

Adam şimdi ayağını Bayan Goering'in bacağına gezdiriyordu. Kadın gülümsemeye çalıştı, ama yapamadı.

"Yapma," dedi Bayan Goering, "Frank barda durduğu yerden ne yaptığını görebilir, ben de çok utanırım o zaman."

Söylediklerini duymazlıktan gelmiş gibi yapıp ayağını kadının bacağına daha da çok bastırmaya başladı.

"Benimle eve gelip biftek yemek ister misin?" diye sordu Bayan Goering'e. "Soğanlı biftekle kahve içeceğim. Her şey yolunda giderse birkaç gün ya da daha fazla kalabilirsin. Öteki kız, Dorothy, bir hafta önce yanımdan ayrıldı."

"Fena olmaz," dedi Bayan Goering.

Adam gideli daha birkaç dakika olmuştu ki Andy geldi. Elleri ceplerindeydi, paltosunun da yakasını kaldırmıştı. Yüzü yere dönüktü.

"Aman Tanrım!" dedi Bayan Goering kendi kendine. "Haberî hemen şimdi vermeliyim, ama bir haftadır onu böyle sıkıntılı görmemiştim."

"Ne oldu sana Tanrı aşkına?" diye sordu Andy'ye.

"Gidip bir film izledim, kendimi denetleme konusunda kendime bir ders verdim."

"Ne demek oluyor bu?"

"Yani sinirlerim bozuktur; bu sabah ruhum çok sıkıldı ve iki seçeneğim vardı, içmek, daha da içmek ya da sinemaya gitmek. İkincisini seçtim."

"Ama hâlâ son derece sıkkın görünüyorsun."

"Daha az sıkıntılıyım. Yalnızca kendimle sürdürdüğüm kavga'nın etkisini taşıyorum üzerimde, bilirsin, zafe-rin yüzü yenilginin yüzünü andırır çoğu zaman."

"Zafer öylesine çabuk geçer ki pek az görünür, genelde yenilginin yüzüdür görebildiğimiz," dedi Bayan Goering. Frank'in önünde ondan ayrılacağını söylemek istemiyordu, çünkü Frank'in nereye gideceğini kestireceğinden emindi. "Andy," dedi, "şu karşı taraftaki dondurmacıya gelir misin benimle? Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Olur," dedi Andy Bayan Goering'in umduğundan daha büyük bir rahatlıkla. "Ama hemen geri dönüp bir şeyler içmek istiyorum."

Sokağın öteki yanındaki dondurmacıya gidip karşı karşıya bir masaya oturdular. Tezgâhtar ve kendileri dışın-da dükkânda kimse yoktu. İçeri girdiklerinde tezgâhtar onlara selam verdi.

"Geri mi döndün?" dedi Bayan Goering'e. "O yaşlı adam seni epeyce bekledi bu sabah."

"Evet," dedi Bayan Goering. "Korkunçtu."

"Olsun. Ayrılırken çiçek verdin ya. Çok hoşuna gitmiş olmalı."

Bayan Goering yanıt vermedi, kaybedecek zamanı yoktu.

"Andy," dedi, "Birkaç dakika sonra buradan bir saat kadar uzaklıkta bir yere gidiyorum, galiba epeyce bir süre dönmeyeceğim."

Andy durumu hemen kavramış gibiydi. Elleriyle ağır ağır alnını ovuştururken Bayan Goering arkasına yaslanıp bekledi.

Sonunda başını kaldırıp Bayan Goering'e baktı. "Sen," dedi, "iyi bir insan olarak bunu bana yapamazsan."

"Ne yazık ki yapabilirim, Andy. Benim de izlemem gereken bir yıldızım var, biliyor musun?"

"Ama sen bir erkeğin, hayatında ilk kez mutluluğu yakaladığında yüreğinin nasıl güzel ve kırılgan olduğunu bilir misin?" dedi Andy. "O güzelim, gencecik filizlerin üzerini kaplayan buzlar çözüldüğünde arta kalan o incecik tabaka gibidir."

"Bunu bir şiirde okumuşsun," dedi Bayan Goering.

"Güzelliğinden birşeyler yitiriyor mu öyle olursa?"

"Hayır," dedi Bayan Goering. "Çok güzel bir düşünce olduğunu itiraf etmeliyim."

"Buzları çözdüğüne göre şimdi o filizi yok etmeyi göze alamazsın."

"Of, Andy," dedi Bayan Goering, "kendimi korkunç kötü hissetmeme neden oluyorsun! Ben burada kendi sorunlarımı çözmeye çalışıyorum."

"Buna hakkın yok," dedi Andy, "bu dünyada yalnız değilsin ki. Benimle bir ilişki kurdun!" Bayan Goering'le konuşmanın bir işe yaramadığını gördüğünden olacak, git-tikçe heyecanlanıyordu.

"Dizlerimin üzerine çökerim," dedi Andy yumruğunu sallayarak. Bunu söyler söylemez de dizlerinin üzerine çökmüştü. Tezgâhtar o kadar şaşırmıştı ki bir şey söyleme gereği duydu.

"Baksana, Andy," dedi alçak sesle, "neden ayağa kalkıp bu konuyu bir kez daha düşünmüyorsun?"

"Çünkü," dedi Andy sesini gittikçe yükselterek, "dizlerinin üzerine çöken bir adamı geri çeviremez. Cesaret edemez buna. Bu saygısızlık olur."

"Nedenmiş, anlayamıyorum," dedi Bayan Goering.

"Bunu yapacak olursan," dedi Andy, "seni rezil ederim, sokaklarda sürünürüm, seni utandırırım."

"Bende hiç utanma yoktur," dedi Bayan Goering, "bence sen de kendi utanma duygunu fazlasıyla abartıyorsun, üstelik seni son derece kısıtlıyor bu. Şimdi gitmeliyim, Andy. Lütfen kalk."

"Sen delisin," dedi Andy. "Delisin, bir canavar gibisin – gerçekten. Canavar gibisin. Canavarca davranıyorsun."

"Tamam," dedi Bayan Goering, "davranışlarım biraz tuhaf olabilir, ama uzun süredir, çok uzun süredir düşünüyorum; öteki insanlardan çok uzak oldukları için kendilerinin birer canavar olduğunu düşünen kahramanlar, çok sonraları geri dönüp baktıklarında bayağı şeyler adına canavarlıkların yapıldığını görüyorlar."

"Deli!" Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Andy bağırıp çağırıyordu. "Sen Hıristiyan bile değilsin."

Bayan Goering, Andy'yi başından hafifçe öptükten sonra dondurmacıdan hızla çıktı, çünkü hemen çıkıp gitmezse randevusunu kaçıracaktı. Gerçekten de yanılmamıştı, bara gittiğinde adam dışarı çıkmak üzereydi.

"Benimle geliyor musun?" diye sordu adam. Düşündüğümden daha çabuk bitti işim, buralarda oyalanmamaya karar verdim, çünkü senin geleceğini sanmıyordum."

"Ama ben senin davetini kabul etmiştim," dedi Bayan Goering. "Neden gelmeyeceğimi düşündün?"

"Heyecanlanma," dedi adam. "Hadi gel, arabaya bine lim."

Kent dışına çıkan yolda dondurmacının önünden geçerken Bayan Goering içeri bakıp Andy'yi görmeye çalıştı. Dondurmacının şimdi çok kalabalık olduğunu görünce şaşırdı, insanlar dükkânın dışına taşmış, kaldırımlarda duruyorlardı, onun için dükkânın içini hiç göremedi.

Adam önde üniformasız şoförle birlikte oturuyordu, Bayan Goering de tek başına arka koltuktaydı. Bu oturma biçimine önce şaşırmış, sonra sevinmişti. Kısa süre sonra adamın neden böyle bir ayarlama yaptığını anladı. Kent dışına çıktıklarında adam arkasına dönüp Bayan Goering'e şöyle dedi:

"Ben şimdi uyuyacağım. Burada daha rahatım, çünkü o kadar sallamıyor. İstersen şoförle konuşabilirsin."

"Kimseyle konuşmak isteyeceğimi sanmıyorum," dedi Bayan Goering.

"Tamam, ne halt edersen et. Biftekler ızgaraya konmadan uyandırılmak istemiyorum." Ondan sonra şapkasını hemen gözlerinin üzerine indirdi ve uyudu.

Araba yol aldıkça Bayan Goering hayatında ilk kez kendini bunca üzgün ve yalnız hissetti. Andy'yi, Arnold'u, Bayan Gamelon'ı, yaşlı adamı bütün yüreğiyle özlemişti, kısa bir süre sonra sessizce ağlamaya başladı. İradesini kullanarak kendini tutmasa kapıyı açıp yola atlayabilirdi.

Birkaç kasaba geçtiler, tam Bayan Goering uykuya dalmak üzereyken orta büyüklükte bir kente girdiler.

"Gelmek istediğimiz yere geldik," dedi şoför, Bayan Goering'in sabırsızlıkla yolu izlediğini düşünerek. Oldukça gürültülü bir kentti, çeşitli yönlerde giden tramvaylarla doluydu. Bayan Goering arkadaşının gürültüden uyanmasına şaşırıldı. Kısa süre sonra kent merkezinden ayrıldılar, ama bir apartmanın önünde durduklarında hâlâ kentin sınırları içindeydiler. Şoför patronunu uyandırmak için epey çaba harcadı, sonunda çözümü, geldikleri adresi adamın kulağına bağlamakta buldu.

Bayan Goering önce bir ayağı, sonra ötekinin üzerine ağırlığını vererek kaldırımında bekledi. Apartmanın bir yanında boydan boya uzanan bir bahçe vardı. Bahçe, yapraklarını hiç dökmeyen yemyeşil ağaç, çalılıklarla kaplıydı, küçüktü ağaçlar, zaten apartmanın da, bahçenin de çok

yeni olduğu fark ediliyordu. Bahçe telle çevriliydi, telin altından bir köpek geçmeye çalışıyordu. "Ben gidip arabayı park edeyim, Ben," dedi şoför.

Ben arabadan çıkıp Bayan Goering'i ileri, apartmanın lobisine doğru itti.

"İspanyol taklidi," dedi Bayan Goering. Ben'le değil de kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Bu İspanyol taklidi falan değil," dedi adam somurtarak, "gerçek İspanyol."

Bayan Goering biraz güldü. "Hiç sanmıyorum," dedi, "ben İspanya'da bulundum."

"İnanmıyorum sana," dedi ben. "Her neyse bu gerçek İspanyol, her bir santimi."

Bayan Goering sarı kum, kireç karışımı maddeyle sıvanmış, nişlerle, kümeler halinde minicik sütunlarla süslenmiş duvarlara baktı.

Birlikte küçücük, otomatik bir asansöre bindiler, Bayan Goering'in yüreği neredeyse duracaktı. Arkadaşı bir düğmeye bastı, ama asansör olduğu yerde kaldı.

"Bu aleti yapan adamı parçalayabilirim," dedi adam ayağını yere vurarak.

"Lütfen," dedi Bayan Goering, "bırak çıkayım şuradan."

Adam Bayan Goering'i hiç dikkate almayıp ayağını daha da sertçe yere vurmaya başladı, kadının sesindeki korkudan heyecanlanmışçasına düğmeye basıp duruyordu. Sonunda asansör yukarı çıkmaya başladı. Bayan Goering elleriyle yüzünü örttü. İkinci kata geldiklerinde asansör durdu, indiler. Dar bir koridorda bulunan üç kapıdan birinin önünde dikildiler.

"Anahtarlar Jim'de," dedi Ben, "birazdan gelir. Umarım dans etmeye ya da o tip saçmalıklar yapmaya gitmeyeceğimizi anlamışsındır. İnsanların eğlence dedikleri şeye katlanamam ben."

"A, ben o tip şeyleri çok severim," dedi Bayan Goering. "Aslında ben neşeli bir insanımdır. Yani neşeli insanların hoşlandığı her şeyden hoşlanırım."

Ben esnedi.

"Beni hiç dinlemeyecek," dedi Bayan Goering kendi kendine.

Kısa bir süre sonra şoför anahtarlarla dönüp onlara kapıyı açtı. Oturma salonu küçük ve zevksizdi. Birisi salonun tam ortasına kocaman bir paket bırakmıştı. Kâğıttaki yırtıklardan Bayan Goering paketin içinde güzel bir pembe yorgan gördü. Bu yorganı görünce biraz yüreklenip Ben'e bunu kendisinin seçip seçmediğini sordu. Ben sorusunu yanıtlamadan oturma salonuyla birleşen mutfığa geçmiş olan şoföre seslendi. İki oda arasındaki kapı açıktı, Bayan Goering hâlâ paltosunu şapkasını çıkarmamış olan şoförü musluğun yanında biftekleri yavaş yavaş kâğıttan çıkarırken gördü.

"Sana o Allahın belası yorganı gelip almaları söyle demiştim," diye bağırdı Ben.

"Unuttum."

"O zaman unutmamak için yanında bir not defteri taşı, arada çıkarıp bakarsın. Köşede satılıyor."

Ben divanda oturan Bayan Goering'in yanına çöküp elini kadının dizine koydu.

"Neden o? Satın alırken aldın da, artık istemiyor musun o yorganı?" diye sordu Bayan Goering.

"Onu ben almadım. Geçen hafta burada benimle kalan kız üzerimizi örtelim diye aldı."

"Rengini mi sevmiyorsun?"

"Evde bir sürü ıvır zıvırdan hoşlanmıyorum."

Adam bir süre derin derin düşündü, onun suskunluğuyla yüreği yine hızlı hızlı atmaya başlayan Bayan Goering adama soracak yeni birşeyler bulmaya çalıştı.

"Sen sohbet etmeyi sevmiyorsun."

"Konuşmak mı demek istiyorsun?"

"Evet."

"Hayır, hoşlanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü insan konuştuğunda fazla şey söylüyor," dedi dalgın dalgın.

"İnsanlarla ilgili şeyler öğrenmek ilgini çekmiyor mu?"

Adam başını salladı. "Benim insanlarla ilgili birşeyler öğrenmeye gereksinimim yok, daha da önemlisi onların da benimle ilgili birşeyler öğrenmesi gerekmiyor." Gözünün kenarından Bayan Goering'e baktı.

"Peki, ama hoşuna giden birşeyler olmalı," dedi Bayan Goering, soluk soluğa.

"Kadınları çok severim, çabuk tarafından para kazanmayı severim." Birden ayağa kalkıp Bayan Goering'i de kaldırdı, kadının bileği epeyce sertçe kavradı. "Biftekler pişene kadar bir dakikalığına içeri gidelim."

"Lütfen," diye yalvardı Bayan Goering. "O kadar yorgunum ki. Yemekten önce burada biraz dinlenelim."

"Pekâlâ," dedi Ben. "Ben odama gidip biftekler olana kadar uzanacağım. Çok pişmiş severim."

Adam gidince, Bayan Goering divanda oturup terlemiş parmaklarıyla oynamaya başladı. Odadan fırlayıp gitmek gibi neredeyse dayanılmaz bir istekle, bulunduğu yerde kalmak gibi mide bulandırıcı bir zorlama arasında bocalıyordu.

"Umarım," dedi kendi kendine, "karar verme olanağı bulamadan biftekler hazır olur."

Ancak nasıl olursa, Jim bifteklerin hazır olduğunu bildirmek için Ben'i uyandırdığında Bayan Goering kalmasının kesinlikle gerekli olduğuna karar vermişti.

Küçük bir açılır kapanır masanın çevresine hep birlikte oturup sessizlik içinde yemeklerini yediler. Bitirmek üzereyken telefon çaldı. Telefonu Ben açtı, konuşması bit-

tiğinde Bayan Goering'le Jim'e kente ineceklerini söyledi. Şoför bilgiç bilgiç Ben'e baktı.

"Buradan çok uzak değil," dedi Ben, paltosunu üzerine geçirerek. Bayan Goering'e döndü. "Bir lokantaya gidiyoruz," dedi. "Ben bazı arkadaşlarımla iş konuşurken sen ayrı bir masada sabırlı sabırlı oturacaksın. Eğer çok geç kalırsak ikimiz geceyi benim genelde kaldığım bir otelde geçiririz. Jim arabayı geri getirip burada uyur. Herkes durumu anladı mı?"

"Kesinlikle," dedi Bayan Goering, bu daireden çıkıp gideceklerine zaten çok sevinmişti.

Lokanta pek neşeli değildi. Eski bir evin birinci katında kare biçiminde büyük bir odaydı. Ben, Bayan Goering'i duvara yakın bir masaya götürüp ona oturmasını söyledi.

"Ara sıra birşeyler ısmarlayabilirsin," deyip ince tahta şeritler ve kartondan yapılmış iğreti barın önünde duran üç adamın yanına gitti.

Lokantadaki konukların hemen hepsi erkekti, Bayan Goering hiçbirinin kılıksız olmadığını fark etmekle birlikte aralarında dikkate değer kimse göremedi. Ben'in konuştuğu adamlar çok çirkindiler, hatta kötü adamlara benziyorlardı. Sonra Ben'in kendi masasından çok uzakta olmayan bir kadına işaret edip yanlarına çağırdığını gördü. Kadın gidip Ben'le konuştuktan sonra Bayan Goering'in masasına geldi.

"Daha uzun süre burada olacağını bilmeni istiyor, belki iki saatten fazla. İstedğin bir şey varsa sana ben alacağım. Spagetti ya da sandviç ister misin? Hangisini istersen alayım."

"Hayır, teşekkürler," dedi Bayan Goering. "Ama benimle oturup bir şey içmez misiniz?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, içmem," dedi kadın, "ama çok teşekkür ederim." Masadan ayrılmadan önce biraz duraksadı. "Tabii sizin bizim masamıza gelip bize ka-

tılmanızı isterdim, ama durum biraz karışık. Burada hepimiz çok yakın arkadaşız, bir araya geldiğimizde de hep birbirimize neler olup bittiğini anlatırız."

"Anlıyorum," dedi Bayan Goering. Kadının gitmesine üzülüyordu, tek başına iki-üç saat oturmak istemiyordu. Ben'in yanında olmak istemese de çevrede dikkatini çekecek hiçbir şey olmadan o kadar süre beklemek dayanılmaz bir şeydi. Bir arkadaşına telefon edip lokantaya çağırmayı düşündü. "Neden olmasın?" diye düşündü. "Başka bir kadınla sohbet etmeme Ben karşı çıkmayacaktır herhalde."

Önceden haber vermeden hemen çağırabileceği kadar senli benli olduğu iki insan vardı, Anna'yla, Bayan Copperfield. İkisi arasında Bayan Copperfield'i yeğledi, zaten onun böyle ani bir daveti kabul etmesi daha olasıydı. Ama Bayan Copperfield'in Latin Amerika yolculuğundan dönüp dönmediğinden emin değildi. Garsonu çağırıp kendisine telefonu göstermesini istedi. Adam birkaç soru sorduktan sonra Bayan Goering'i rutubetli bir koridora götürüp numarayı kendisi aradı. Bayan Goering, sesini duyunca son derece heyecanlanan arkadaşını buldu.

"Hemen uçuyorum," dedi Bayan Goering'e. "Sesini duymak ne kadar güzel anlatamam. Döneli çok zaman olmadı doğrusu, zaten çok kalacağımı da sanmıyorum."

Bayan Copperfield Bayan Goering'e bütün bunları anlatırken Ben koridora çıkıp Bayan Goering'in elindeki almacı çekti. "Ne demek oluyor bu?" diye sordu.

Bayan Goering Bayan Copperfield'e biraz beklemesini söyledi. "Bir kadın arkadaşımı arıyorum," dedi Ben'e, "uzun süredir görmediğim bir arkadaşım. Çok hayat dolu bir insandır, gelip benimle birşeyler içmesini söylüyordum. Masada tek başıma sıkılmaya başladım."

"Alo," diye bağırdı Ben telefonda, "buraya geliyor musun?"

"Kesinlikle ve *tout de suite*,"¹ diye yanıtladı. Bayan Copperfield. "Bayılıyorum ona."

¹ (Fr.) Hemen.

Ben'in içi rahatlamışa benziyordu, bir şey söylemeden almacı Bayan Goering'e geri verdi. Ama koridordan ayrılmadan önce Bayan Goering'e dönüp iki kadını konuk edemeyeceğini söyledi. Bayan Goering başını salladı, yeniden Bayan Copperfield'le konuşmaya başladı. Garsonun kendisine vermiş olduğu adresi okuyup telefonu kapattı.

Yarım saat kadar sonra Bayan Copperfield yanında Bayan Goering'in daha önce hiç görmemiş olduğu bir kadınla içeri girdi. Eski dostunun haline üzüldü. Korkunç derecede zayıflamıştı, galiba cildi de bozulmuştu. Bayan Copperfield'in arkadaşını oldukça çekici buldu, ama saçları fazla düzdü. Her iki kadın da pahalı siyah giysiler içindeydi.

"İşte orada," diye bir çığlık attı Bayan Copperfield, Pacifica'nın elinden tutup onu Bayan Goering'in bulunduğu masaya sürükledi.

"Aradığına ne kadar sevindim bilemezsin," dedi. "Dünyada beni görmesini istediğim tek kişisin. Bu Pacifica. Benim evde birlikte oturuyoruz."

Bayan Goering oturmalarını söyledi.

"Dinle," dedi Pacifica Bayan Goering'e, "kentten epey dışında bir çocukla sözüm var. Seni görmek harika, ama o çocuk tedirgin ve mutsuz olur sonra. Arkadaşım seninle konuşur, ben de gidip onu göreyim. Çok iyi arkadaşmışsınız, bana anlattı."

Bayan Copperfield ayağa kalktı. "Pacifica," dedi, "önce biraz oturup bir şey içmelisin. Bu bir mucize, buna sen de katılmalısın."

"Çok geç oldu, hemen gitmezsem işler çok karışacak. Bayan Copperfield buraya yalnız başına gelmek istemedi," dedi Pacifica Bayan Goering'e.

"Unutma dönüp beni alacağına söz verdin," dedi Bayan Copperfield. "Christina buradan kalkmaya karar verince hemen seni telefonla arayacağım."

Pacifica ikisiyle vedalaşıp lokantadan ayrıldı.

oldum, çoktandır istediğim bir şeydi bu. Ne kadar suçlu olabilirsem o kadar suçluyum, biliyorum; ama bir kurt gibi koruduğum bir mutluluğum var, sözümü dinletebiliyorum, anımsarsan, daha önce hiç sahip olmadığım cesaretim var."

Bayan Copperfield sarhoş olmaya, daha ters görünmeye başlamıştı.

"Oldukça utangaç olduğunu anımsıyorum," dedi Bayan Goering, "ama doğrusu cesurdun da. Bay Copperfield gibi bir adamla yaşamak epeyce cesaret isterdi, anladığım kadarıyla artık birlikte yaşamıyorsunuz. Sana hayran kalmıştım. Şimdi aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Benim için fark etmez," dedi Bayan Copperfield. "Zaten senin değiştiğin ve cazibeni yitirdiğin kanısındayım. Ne kadar nazik, anlayışlıydın; şimdi bana sıkıcı, daha az rahatlatıcı biri gibi görünüyorsun; herkes senin üşütük olduğunu düşünürdü, ama ben senin ayrıcalıklı, sihirli güçlerle donatılmış olduğuna inanırdım." Bir içki daha ısmarlayıp bir süre derin düşüncelere daldı.

"Herkesin eşit değerde önemli olduğunu savunacaksın," diye ekledi, gayet net bir sesle, "ama Pacifica'yı çok sevmeme karşın burada benim daha önemli olduğum ortada."

Bayan Goering bu noktada Bayan Copperfield'le daha fazla tartışmaya hakkı olmadığını düşündü.

"Neler hissettiğini anlıyorum," dedi, "belki de haklısın."

"Şükürler olsun," dedi Bayan Copperfield ve Bayan Goering'in elini tuttu.

"Christina," diye yalvardı, "lütfen bana bir daha karşı gelme, dayanamıyorum buna."

Bayan Goering şimdi Bayan Copperfield'in kendisine sorular soracağını umuyordu. Son bir yılda olanları birine anlatmak isteğiyle doluydu. Ama Bayan Copperfield oturmuş içkisini içiyordu, bazen çenesinden aşağı süzülüyordu içki. Bayan Goering'e bakmıyordu bile, on dakika kadar sessizce oturdular.

"Galiba Pacifica'yı arasam iyi olacak," dedi Bayan Copperfield sonunda, "gelip beni 45 dakika sonra alsın."

Bayan Goering ona telefonun yerini gösterip masaya döndü. Ben'e baktı, aralarına bir adamın daha katıldığını gördü. Arkadaşı geri döndüğünde, birşeylerin yolunda olmadığını hemen anladı. Bayan Copperfield sandalyesine çöktü.

"Ne zaman geleceğini bilmiyormuş, sen gidene kadar gelmezse, seninle eve dönecekmişim ya da tek başıma. İşte şimdi başıma geldi değil mi? Ama benim güzel yanımla hep çaresizliğe bir adım uzaklıkta bulunuşumdur, dünyada benim kadar kolaylıkla şiddet eyleminde bulunabilecek birini tanımlıyorum."

Başının üzerinde ellerini salladı.

"Şiddet eylemleri genelde kolaylıkla yapılır," dedi Bayan Goering. Şu noktada Bayan Copperfield'den iğreniyordu, şimdi ayağa kalkmış, yalpalayarak bara gidiyordu. Orada oturmuş kürk paltosunun kocaman yakasından görünmeyen küçücük başını bir kez bile çevirmeden içki üzerine içki içiyordu.

Bayan Goering bir kereliğine Bayan Copperfield'in yanına gitti, arkadaşını masaya geri dönmeye razı edebileceğini sanmıştı. Ama Bayan Copperfield gözyaşlarıyla ıslanmış suratını Bayan Goering'e dönüp kolunu yana fırlattı, bunu yaparken de kolu Bayan Goering'in burnuna çarptı.

Yirmi dakika sonra Pacifica'nın geri dönmesi üzerine çok şaşırdı, yanında genç bir adam vardı. Bayan Goering'le adamı tanıştıırıp bara gitti. Genç adam ellerini cebine sokarak tuhaf bir biçimde çevreyi izlemeye koyuldu.

"Otursanıza," dedi Bayan Goering. "Pacifica'nın gelmeyeceğini düşünmüştüm."

"Gelmeyecekti," diye yanıtladı adam yavaşça, "ama sonra arkadaşının üzüleceğini düşünüp geldi."

"Korkarım Bayan Copperfield son derece gergin bir kadın," dedi Bayan Goering.

"Pek iyi tanımıyorum," diye yanıtladı adam çekingen-
ce.

Pacifica şimdi çok neşeli olan Bayan Copperfield ile birlikte döndü, Bayan Copperfield herkese içki ısmarlamak istedi. Ama Pacifica da, genç adam da içmek istemiyordu. Adam çok üzgün görünüyordu, kısa bir süre sonra Pacifica'yı buraya getirmek için geldiğini söyleyerek gitti. Bayan Copperfield çocuğu kapıya kadar geçirmeye karar verdi, kapıya kadar çocuğun elini elinden bırakmadı, ama öylesine kötü durumdaydı ki çocuk düşmesin diye kolunu beline dolamak zorunda kaldı. Pacifica, bu arada Bayan Goering'e eğildi.

"Çok korkunç," dedi. "Ne kadar çocuk gibi şu arkadaşın! On dakika bile yalnız bırakamıyorum, çünkü kalbi kırılıyor, öylesine de nazik ve bonkör bir kadın ki. Çok güzel bir dairede oturuyor, çok güzel elbiseleri var. Ne yapacağım onunla? Küçük bir bebek gibi. Sevgilime durumu anlatmaya çalıştım, ama aslında kimseye açıklayamıyorum."

Bayan Copperfield geri dönüp başka bir yerde yemek yemeyi önerdi.

"Ben gelemem," dedi Bayan Goering, gözlerini kaçırarak. "Bir beyefendiyle sözüm var." Pacifica ile daha uzun konuşmayı isterdi aslında. Pacifica ona Bayan Gamelon'ı anımsatıyordu, ama tabii Pacifica daha hoş bir insandı ve daha çekiciydi. O anda Ben'le arkadaşlarının paltolarını giymekte olduğunu fark etti. Bir saniye duraksadı sonra aceleyle Pacifica'yla, Bayan Copperfield'le vedalaştı. Tam üzerini giymeye hazırlanırken, dört adamın masasının önünden geçerek hızla kapıya doğru yürüdüğünü gördü. Ben herhangi bir işaret yapmadı.

"Geri dönecek herhalde," diye düşündü, ama koridora çıkmaya karar verdi. Koridorda değillerdi, onun için ka-

pıyı açıp basamakta durdu. Durduğu yerden hepsinin Ben'in arabasına bindiğini gördü. En son Ben binecekti, binmeden hemen önce de başını çevirdi, Bayan Goering'i gördü.

"Hey," dedi, "seni unutmuştum. Çok önemli bir iş için uzak bir yere gitmem gerekiyor. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Hoşça kal."

Kapıyı hızla çarptı ve araba hareket etti. Bayan Goering basamaklardan inmeye başladı. Uzun merdiven çok kısaymış gibi geldi ona, gördükten çok sonra anımsanan düşler gibi.

Sokakta durup içinin neşe ve rahatlıkla dolmasını bekledi. Ama kısa bir süre sonra yeni bir hüznü duydu. Öyle hissediyordu ki umut çocuksu bir dış kılıfı üzerinden çıkarıp atmıştı, sonsuza kadar.

'Kesinlikle bir aziz olmaya çok yaklaştım,' diye düşündü Bayan Goering, 'ama benim göremediğim bir parçam tıpkı Bayan Copperfield gibi günah üzerine günah mı biriktiriyor yoksa?' Bu ikinci olasılığın oldukça ilginç, ama pek de önemli olmadığını düşündü.

Jane Bowles

AĞIRBAŞLI İKİ HANİMEFENDİ

Ağırbaşlı İki Hanımefendi, birbirinden çok farklı iki kadının, Christina ile Frieda'nın çok ayrı noktalardan yola çıkarak aynı noktada birleşen hayatlarının öyküsü. Azizelik peşinde koşan evlenmemiş, zengin Christina sonunda barların gediklisi olurken, durmadan erkek değiştiren Frieda kocasını bırakıp Panamalı bir fahişenin peşine takılır. Bu iki kadının ortak paydasına pek çok şey konabilir: İkisi de bütün geleneksel yapılardan kurtulmak, ikisi de mutlu olmak, eğlenmek isterler. İkisi de içlerinde, derinlerde yalnız kalmak korkusunu taşırlar. Modernist romanın kilometre taşlarından sayılan *Ağırbaşlı İki Hanımefendi*, az, ama parlak yazınsal ürünler veren *Jane Bowles*'ın Türkçeye kazandırılan ilk yapıtıdır.

Kapaktaki resim: KARİ KROLL

ISBN 975-510-575-1

9 789755 105758

KDV İÇİNDEDİR

600.000 lira